Hiromi Kawakami

Cele zece iubiri ale lui Nishino

Traducere din limba japoneză
de Florin Oprina

POLIROM
2015

Parfe

Pe vremea aia, Minami avea şapte ani.

Era un copil timid. Făcea întotdeauna origami cu degetele ei subţiri. Orgă. Zorele. Papagal. Măsuţă. Mereu făcea cîte ceva de genul ăsta şi apoi punea formele într-o cutie pe care era lipită hîrtie colorată. Pe Minami am născut-o cînd eram încă destul de tînără.

Cînd ea avea şapte ani, eu nu împlinisem treizeci. Uneori mă scotea din sărite, apoi mă durea inima şi o strîngeam şi mai tare în braţe. Impresia că mă deranjează se năştea probabil din împletirea tinereţii mele cu moliciunea ei lipsită de apărare, încă de bebeluş. Cînd o strîngeam la piept, Minami nu sufla o vorbă. De mică tăcea mereu.

Pe-atunci eram îndrăgostită.

Ce e şi iubirea asta... Eram îndrăgostită de un tip, Nishino, cu doisprezece ani mai în vîrstă decît mine. De cîte ori nu mă îmbrăţişase!

Întîia oară cînd m-a luat pe după umeri, am tăcut la fel ca Minami şi m-am lăsat îmbrăţişată. Fără să mă gîndesc dacă o fi iubire sau altceva, pur şi simplu m-am lăsat îmbrăţişată, fără a spune un cuvînt. Cu cît ne

întîlneam mai des, sentimentele mele pentru el deveneau din ce în ce mai calde, însă ale lui pentru mine nu se schimbau deloc față de început.

Ce-o fi și dragostea? Oamenii au dreptul să iubească, nu și să fie iubiți. Fiindcă eram îndrăgostită de el, asta nu însemna că și el trebuia să mă iubească, la rîndul lui. Știam asta, însă pe cît de tare îl iubeam, pe-atît de tare sufeream că el nu mă iubește. Sufeream, dar mă îndrăgosteam tot mai puternic.

*

Odată m-a sunat cînd bărbatul meu era acasă. Tăcut, mi-a întins receptorul spunîndu-mi doar că-i de la firma de asigurări.

Am luat receptorul și am murmurat în microfon doar „da", „nu" și „am înțeles". La capătul celălalt al firului, vorbind pe tonul unui agent de asigurări, Nishino strecura special cîte un „vreau să te țin în brațe cît mai repede". Ascultîndu-l, mă gîndeam că poate, de fapt, nici nu îmi este drag.

Alături, bărbatul meu arunca un ochi pe niște documente. Poate că știa ce se întîmplă, sau poate nu avea nici o idee. În cei aproape trei ani în care s-a petrecut toată povestea, adică în răstimpul în care l-am cunoscut pe Nishino și m-am îndrăgostit de el, am început să mă îndepărtez din ce în ce mai mult de el, pentru ca într-un sfîrșit să nu ne mai vedem deloc, chiar dacă el mă căuta la telefon, în toți acei trei ani soțul meu n-a întrebat nimic.

l-am privit ceafa netedă. Continuam să repet „da", „nu" şi „aşa e". Nishino mi-a vorbit cîteva minute bune, pentru ca apoi să închidă brusc. Întotdeauna el era cel care închidea. Poate că nu l-oi fi iubit, dar sigur mă îndrăgostisem de el.

*

Au fost şi dăţi cînd m-am dus la întîlniri cu el însoţită de Minami. Asta fiindcă Nishino mă rugase.

— Îmi plac copiii, mai ales fetele, spunea adesea.

Nu se căsătorise. Trecuse deja de patruzeci de ani pe-atunci. Deşi cu şapte ani mai în vîrstă decît bărbatul meu, îi lipsea aerul acela relaxat şi calm. Părea că nu şi-a găsit locul în lume, deşi la serviciu se pricepea la ce făcea; chiar ţin minte că m-a surprins, cînd l-am cunoscut, să văd trecută pe cartea lui de vizită o funcţie importantă.

Nishino îi oferea cadouri lui Minami.

— Hai, deschide-l! îi spunea, iar ea desfăcea ambalajul cu degetele ei subţiri, foşnind panglica roşie.

Un suport subţire pentru creioane, împodobit cu scoici rozalii. Un prespapier în formă de cîine. O brînzoaică cu seminţe de muştar. O cutiuţă muzicală atît de mică, încît îţi încăpea în palmă. Minami privea cadourile fără să-şi schimbe expresia feţei şi murmura simplu, cu voce înceată:

— Mulţumesc.

De la bun început, Minami n-a întrebat nimic despre Nishino. Doar mă ţinea de mînă şi mă însoţea, păşind

alături de mine ca o umbră. Oare mi-era într-adevăr teamă că o să-i spună ceva soţului meu? Oare nu cumva chiar speram să-i scape, ca din întîmplare, vreo vorbă despre Nishino?

*

Cînd mergeam la întîlniri împreună cu Minami, Nishino nu mă lua în braţe. În schimb, ne duceam la un restaurant cu terasă şi, înainte ca Minami să deschidă gura, comanda un parfe de căpşuni pentru ea şi, pentru noi doi, cîte o cafea fierbinte. Dacă nu era vremea căpşunilor, cerea unul de banane.

— Parfeul de ciocolată nu-i bun deloc, spunea el rostind tărăgănat „parfe".

Minami dădea din cap, ambiguu. Încuviinţam şi eu, la fel de ambiguu. Între timp mă uitam la Minami, care mă privea la rîndul ei, cu albul ochilor mat şi cele două irisuri negre şi rotunde aţintite asupra mea. Înălţam uşor din sprîncene, şi le ridica şi ea şi schiţa un zîmbet.

Întotdeauna lăsa parfeul neterminat. Totuşi, Nishino insista de fiecare dată să îi comande unul, de căpşuni sau de banane.

— Pentru Minami, parfe, nu? spunea cu glasul o idee mai ridicat decît de obicei, plecînd privirea şi uitîndu-se ţintă la chipul fetei.

Cînd ieşeam de la restaurant, negreşit ne plimbam pe o alee din parc de două ori, dus şi întors. Apoi mergeam direct la gară şi ne despărţeam la intrare. Biletele ni le

cumpăra Nishino-san. Ni le punea în palmă, cîte unul de fiecare: un bilet întreg şi unul pentru copil.

După ce băgam biletele în aparat şi intram, mă întorceam şi îl vedeam pe Nishino-san cum ne făcea cu mîna, zîmbind. Minami se îndrepta spre scările din faţă, fără a se uita în urmă. Nishino-san flutura însă din mînă, chiar dacă ea nu se-ntorcea niciodată. Flutura din mînă spre mine, spre fată, spre spaţiul dintre noi.

*

— Mamă, Nishino-san era un om ciudat, mi-a zis Minami în primăvara în care a împlinit cincisprezece ani.

Ultima dată cînd ne întîlniserăm fusese într-o iarnă. Minami avea zece ani. Atunci m-am despărţit de Nishino-san. Lui Minami nu i-am spus că n-o să ne mai vedem niciodată cu bărbatul acela, dar ea n-a mai adus vorba despre el.

Chiar şi aşa, în unele ocazii în care reuşeam să ne întîlnim, Minami, pe nepusă masă, începea să rîdă. Cînd îşi dădea seama că o privesc cum rîde, se ruşina şi se potolea. Apoi strănuta mărunt de cîteva ori.

În primăvara cînd a împlinit cincisprezece ani, deja nu mă mai gîndeam aproape deloc la Nishino-san. Numele lui, desprinzîndu-se fără veste de pe buzele fetei, a răscolit în mine multe lucruri. M-am simţit de parcă după vreme îndelungată mi s-ar fi căscat în burtă o gaură prin care a început să răsufle aerul.

— Aţi fost iubiţi, nu? Tu şi Nishino-san, m-a întrebat Minami privindu-mă în ochi.

Dacă stăteam să mă gîndesc, nu mai ştiam nimic. Nu mai ştiam nici dacă ne întîlniserăm adesea. Ba nici măcar dacă ne iubiserăm, dacă el mă plăcuse cu adevărat sau dacă existase cu adevărat un bărbat pe nume Nishino.

— Cînd îmi spunea pe nume, mă simţeam mereu ca şi cum aş fi avut pe palme o acuarelă închisă la culoare care nu se lua, oricît m-aş fi spălat, a îngînat ea de parcă ar fi cîntat.

De un an şi ceva Minami începuse să crească. Mîinile şi picioarele i se lungeau întruna. Organismul ei era plin ochi cu celule noi. Metabolismul îi funcţiona intens şi parcă la cîteva zile celulele care o alcătuiau erau înlocuite în totalitate.

— După ce ne întîlneam cu el, rămînea mereu o urmă a prezenţei lui, care dispărea foarte greu şi mă deranja.

— Urmă?

— O urmă nostalgică, ceva dulce-amărui.

— Minami, n-am mai mîncat de mult parfe, ce zici, ai vrea? am zis eu încercînd să imit felul tărăgănat de-a rosti cuvintele al lui Nishino-san, iar fata a rîs.

— Oare ce mai face Nishino-san?

— Sigur e bine!

— Ce mi-a plăcut prespapierul în formă de cîine de la el!

Continuase să-l folosească cu mare grijă şi după ce ne despărţiserăm. Îl botezase Koro şi din cînd în cînd îl lustruia cu praf de curăţat.

— A fost bună și brînzoaica aia cu semințe de muștar!

Nishino-san avea fler la ales cadouri. O singură dată îmi dăruise și mie ceva. Un clopoțel din argint. Cînd îl zdrăngăneam, scotea un sunet limpede.

Îmi zisese, rîzînd, să-l port mereu cu mine de-atunci înainte. Așa o să știu mereu unde ești, Natsumi-san, spusese. Și la ce-ți folosește? îl întrebasem. Ca să te ferești? Ca un șoricel care vrea să pună un clopoțel pisicii? Nu, ca să te prind, Natsumi-san. Ca să nu poți tu să te ferești, să știu mereu în ce loc ești și să nu mai scapi de mine!

Roșisem ușor la vorbele lui.

*

Data următoare cînd m-am întîlnit cu el, îmi prinsesem clopoțelul de mînă cu un lănțișor. Cît am făcut dragoste, clopoțelul a zornăit întruna, ușurel. Să nu fugi, spusese Nishino-san.

Pe unde-o fi clopoțelul ăla? Aducîndu-mi aminte cum făcea dragoste cu mine Nishino-san, o clipă m-a trecut un fior de nostalgie, dar tot nu-mi puteam aminti în ce fel îl iubisem.

— Zicea că vrea să iasă la o întîlnire cu tine cînd te faci mare, i-am spus lui Minami.

— Ce înseamnă asta? a țipat ea.

— Așa era el.

— Atunci, era un tip nasol!

— Se prostea, sînt sigură.

— Ce tîmpenie!

Vorbise cu tandreţe. Probabil nu-şi dădea seama, dar rostise ultimele cuvinte pe un ton alintat.

— Ţie îţi place de cineva, Minami?

— Nu, a răspuns ea automat şi s-a ridicat.

Şi-a luat o expresie îndîrjită şi, sărind cîte două trepte odată, a urcat la etaj, unde a trîntit uşa în urma ei.

Oare pe vremea aceea cum păruse Nishino-san în ochii ei? Cînd urcase acum pe scări, trupul ei răspîndise un parfum dulce, tipic vîrstei sale. După atîta vreme, mi s-a făcut dor să aud vocea lui Nishino. Minami m-a scos din sărite, dar altfel decît la şapte ani, de data asta pentru că m-a făcut să retrăiesc tot ce simţisem.

*

Minami a împlinit douăzeci şi cinci de ani.

În cîteva rînduri păruse îndrăgostită. Nu-mi spusese însă nimic. Ca în copilărie, cînd făcea origami fără să sufle o vorbă, iubise în tăcere şi tot în tăcere îşi încheiase poveştile de dragoste. Trecuseră vreo cincisprezece ani de cînd mă despărţisem de Nishino-san. După atîta vreme, în sfîrşit mi-l puteam aminti cum trebuie.

În ultimul timp mă gîndeam adesea la vocea, la chipul şi la cuvintele lui. Atît de des, de parcă ar fi fost acolo. Atît de des, încît uneori mă întrebam dacă nu cumva murise.

Chiar aşa, Nishino-san vorbea de multe ori despre „cînd o să moară". Pe un ton uşor alintat. Uneori mă şoca să-mi dau seama că Minami avea acum vîrsta la care eu mă întîlnisem cu Nishino-san.

— Vreau să mă-nsor, spunea el cîteodată, pe vremuri.

— Şi-atunci, de ce nu te însori? îl întrebam.

— Te măriţi tu cu mine? zicea.

Ştiind că nu vorbeşte serios, întotdeauna clătinam din cap.

— A, nu? Păcat! spunea el vesel, şi simţeam cum mi se strînge inima.

Mă prefăceam că nu observ, dar cînd eram împreună umbrele multor altor femei pluteau deasupra lui. De aia nu-mi venea să cred că putea să fie atît de crud, încît să-mi spună că vrea să se căsătorească.

— Ştii, Natsumi-san, cînd o să mor, la tine o să vin, mi-a zis cîndva.

— Poftim?

— Vreau să fiu alături de tine cînd o să mor.

— Asta le spui tuturor, aşa-i? i-am răspuns eu cu nepăsare.

— Nu-i adevărat, s-a apărat el, devenind neobişnuit de serios.

*

— Mamă, e cineva în grădină! a strigat Minami.

Era vineri, dar fata îşi luase o zi de concediu şi rămăsese acasă. Uneori nu se ducea la serviciu, fără vreun motiv. Dacă o întrebam ce s-a întîmplat, îmi zîmbea tăcută.

E Nishino-san, am intuit.

Aroma dulceagă a dovleacului ce începuse să fiarbă se răspîndise în bucătărie. Frigiderul vechi huruia.

Stînd în fața chiuvetei, i-am răspuns:

— Du-te tu și vezi cine e.

Am auzit-o deschizînd ușa dinspre grădină. După cîteva clipe, sandalele ei de lemn au țăcănit pe piatră. Apoi s-a oprit. O pală de vînt a făcut iarba să foșnească.

După asta s-a stins orice zgomot.

— Mamă, vino încoace! a strigat Minami din grădină.

Exact în același moment frigiderul a început din nou să huruie.

— Nu pot, i-am răspuns încet pe fereastră.

M-am uitat în grădină printre gratiile geamului de la bucătărie.

În iarba deasă ședea o umbră care semăna cu Nishino-san.

Era o umbră străvezie, puteai să vezi ce se afla dincolo. Ședea în iarbă, parcă amestecîndu-se cu ea. Minami se lăsase pe vine și-i cerceta chipul.

Umbra se ținea dreaptă. Părea cumva mai puțin liniștită decît era Nishino-san pe cînd trăia. Își tot trecea mîna prin păr și clipea des.

— Apă? l-a întrebat Minami. Bei?

Umbra a încuviințat ușor.

Deși în bucătărie, la oarecare distanță de ei, vedeam limpede mișcările lui Minami și ale umbrei lui Nishino-san.

Am dat drumul la robinet și am umplut un pahar cu apă. M-am dus pînă la ușa dinspre grădină încetișor, atentă să nu vărs apa din paharul prea plin.

Minami aștepta pe piatră, încremenită.

— Ce-i asta? m-a întrebat.

— Știi foarte bine, i-am răspuns cu glas scăzut.

— Nishino-san?

— Da, clar.

— A murit?

— Probabil.

Ne-am uitat una la cealaltă, tăcute. Clopoțelul de vînt zuruia. Nishino-san s-a foit în iarbă.

— Nu vrei să i-l dai tu? m-a întrebat Minami luînd paharul cu apă.

— Nu, dă-i-l tu.

— Dar...

— Dă-i-l, te rog.

Minami s-a strîmbat și, cu o urmă de iritare în pași, s-a dus unde ședea Nishino-san. Apa din pahar s-a agitat și o parte din ea s-a vărsat. Nishino-san a luat paharul cu ambele mîini și l-a băut cu grijă.

— Mai vrea unul, se pare, mi-a zis Minami cu ochi aprigi înapoindu-mi paharul gol. Mamă, nu te duci tu?

Libelule mici zburau prin iarbă, printre firele de mohor și iarbă roșie. Așezat, Nishino-san se uita la mine. Mișca din buze, dar n-auzeam ce spune. M-am dus în bucătărie și am umplut din nou paharul.

— Mamă, de ce a venit Nishino-san? m-a întrebat Minami.

Am clătinat din cap, fără nici un cuvînt.

După ce a băut și al doilea pahar cu apă, Nishino s-a întins pe pămînt. Minami a adus din magazie un

șezlong vechi, l-a pus lîngă bărbat și s-a așezat, scoțîndu-și sandalele. Din cînd în cînd schimbau cîteva cuvinte.

— Degeaba îl întreb de ce-a venit, că nu-mi răspunde! mi-a spus Minami privindu mă din șezlong, cu glas întretăiat de un oftat.

— Doar a promis că vine, am răspuns vag și m-am așezat pe verandă.

Nishino-san stătea cu ochii închiși și fredona. În mine se trezeau la viață sentimentele pe care le încercasem în vremea cînd îl iubeam. Pe cap, în părți, i se amestecau multe fire albe prin păr, iar în jurul gurii și al ochilor făcuse riduri. Arăta a om trecut deja de cincizeci de ani.

— Nishino-san, i-am vorbit eu pentru întîia oară.

Nishino-san a continuat să fredoneze. Părea să fie *Cîntec pe plajă*. Alături, Minami cînta și ea: „Dimineața, pe plajă". De pe verandă, am început să îngîn și eu odată cu ei:

„Dimineața, pe plajă colind
Amintirile-mi răscolind".

— Nishino-san, cîntecul ăsta ți se potrivește perfect acum, i-am zis pe cît de senin am putut, iar el s-a ridicat dintr-odată și a rîs.

— Natsumi-san, am venit! a spus cu glas limpede și mi-a făcut semn cu mîna să mă apropii.

— Ai venit, i-am răspuns, fără să dau curs invitației lui, rămînînd nemișcată unde eram.

— Doar ți-am promis! Așa-ți zisesem, Natsumi-san

Era glasul lui obişnuit, un ton aparte, puţin alintat.

Minami, încurcată, şi-a prins genunchii cu braţele, în şezlong.

— Ai făcut o fată, pînă la urmă? l-am întrebat de la distanţă.

— Nu m-am însurat.

În aer roiau fluturi şi libelule. Unii se aşezau pe umerii şi pe braţele lui Minami. O adiere slabă clătina clopoţelul de vînt.

— Minami, te-ai făcut drăguţă, a zis Nishino-san mijindu-şi ochii. Şi nu mi-am ţinut promisiunea să ies cu tine la o întîlnire!

— N-a promis nimeni aşa ceva! a spus Minami ţuguindu-şi buzele.

— Nu ca să mîncăm parfe, ci la o întîlnire ca între oameni mari mă gîndeam eu.

Ca întotdeauna, rostise „parfe" tărăgănînd vocalele.

— Nishino-san, mie nu-mi plăcea parfeul! a spus Minami poznaşă.

— Ştiam, a răspuns Nishino-san întinzînd o mînă şi mîngîind-o pe braţul gol.

Fluturii şi libelulele care se odihneau pe Minami şi-au luat deodată zborul.

— Nishino-san! l-am strigat, iar el de îndată s-a ridicat în capul oaselor şi a întins un braţ spre mine.

— Vino, Natsumi-san! a zis privindu-mă cu ochi rugători ca de căţel.

— Nu. Nu mai vin la tine, i-am răspuns calm.

— Vino, Natsumi-san, mă simt singur.

— Şi eu mă simt singură.

— Minami, nu semeni cu mama ta. Tu eşti drăguţă, dar ea-i frumoasă! a zis Nishino-san pe un alt ton.

Aşa era el mereu. Minami a chicotit.

— Ochii de la tata, nasul de la mama şi gura bunicii, a îngînat ea ca într-o incantaţie.

*

— Mamă, nu sta acolo, vino şi tu aici, Nishino-san sigur n-o să rămînă prea mult.

Frunzele de hortensii au foşnit de parcă îi ţineau isonul lui Minami. Desculţă, am coborît de pe verandă în grădină. În tălpi m-au împuns pietricele. Seminţe de iarbă mi-au mîngîiat picioarele.

— Soţul tău ce face, e bine? m-a întrebat Nishino-san, şezînd solemn, în genunchi.

— E zdravăn, sănătos.

— Asta e cel mai important! a spus Nishino-san, iar în clipa aceea Minami a strănutat.

— Se-ntoarce la tine înadins, după ce-a murit, şi vă arde de discuţii banale, a spus ea şi-a strănutat de încă trei ori.

— Mă bucur c-ai venit, am zis apropiindu-mă de el şi alăturîndu-mi obrazul de al lui.

— Am venit, doar îţi promisesem!

— Nu te ştiam aşa de integru!

— Poate că trupul nu era, dar în suflet am fost mereu integru.

— Nu te-ai schimbat defel, i-am zis și l-am pupat pe obraz.

Nishino-san și-a luat o înfățișare smiorcăită, dar nu a plîns.

— Aș vrea să mă îngropați în grădină, aici, a spus el serios.

— Nu se poate, a chicotit Minami.

— Așa e, nu se poate.

Ajunge, Nishino-san, am spus în gînd. Mă bucur c-ai venit, însă ajunge.

— Așa deci, atunci măcar o piatră funerară să-mi ridicați, a zis el cu tonul cu care comanda parfe pe vremuri.

— O piatră funerară? s-a mirat Minami.

— Una ca pentru peștișorii de acvariu e de-ajuns!

I-am privit chipul. Avea o expresie adesea afișată cînd era încă în viață, de copil pe care l-a certat mama.

— E-n regulă, i-am spus și l-am îmbrățișat.

*

Nishino-san a mai rămas în grădină pînă puțin înainte de apusul soarelui.

M-am întors în bucătărie și am pregătit de mîncare. Minami nu a plecat în tot timpul acesta de lîngă Nishino-san. Cînd scurgeam uleiul de la prăjeală, am auzit-o strigînd ceva.

A plecat, m-am gîndit.

Cîteva clipe mai tîrziu Minami a intrat în bucătărie și, cu privirea ațintită în podea, a murmurat:

— S-a dus.

Deci s-a dus, am răspuns în gînd şi am scotocit în fundul unui sertar după un cleşte. Am luat apoi o cutie mare de lemn în care ţineam tăieţeii, am golit-o şi, cu cleştele, i-am scos cuiele din cele patru colţuri. Cutia s-a desfăcut în bucăţi, iar eu am luat cea mai mică dintre scîndurile dreptunghiulare şi am aşezat-o pe bufet. Am adus setul de caligrafie pe care îl folosise Minami în gimnaziu şi, cu o pensulă groasă, am inscripţionat: „Piatra funerară a lui Nishino-san".

Am ieşit în curte şi am înfipt scîndura în pămînt, alături de mormintele peştişorilor de acvariu şi de-al pisicii.

Pe vremea aceea îl iubeam cu-adevărat pe Nishino-san, am spus în gînd ca pe o rugăciune, aşezîndu-mă pe vine şi împreunîndu-mi mîinile. Minami s-a ghemuit şi ea.

O vreme am stat acolo amîndouă, cu mîinile împreunate şi cu ochii închişi. Apoi ne-am înălţat privirea.

— Să mergem odată să mîncăm parfe, i-am zis fetei, în timp ce mă ridicam încetişor.

Minami a încuviinţat din cap, tăcută.

Şi libelulele, şi fluturii părăsiseră grădina. De undeva din depărtare se auzea clinchet de clopoţel.

În iarbă

Am îngropat paisprezece lumînări.

Am săpat pămîntul jilav cu o lopăţică acoperită puţin de rugină.

Intrînd pe terenul viran, prin iarba stufoasă, care vara ajungea cît un stat de om, după vreo treizeci de paşi ajungeai la un pîlc de copaci. Nişte magnolii şi arbori de camfor. Atît recunoşteam, aceste două feluri. Mai erau însă nişte soiuri de copaci al căror nume nu-l cunosc, care toamna făceau nişte ghinde mărunte şi-şi înălţau crengile spre cer.

Pe sub copaci, ierburile erau mai puţin dese. Acolo am săpat pămîntul cu lopăţica. Lîngă rădăcina unui arbore de camfor. Am făcut o groapă adîncă de vreo zece centimetri şi am pus în ea cele paisprezece lumînări scurte şi subţiri. Le-am acoperit cu pămîntul săpat. Cînd lumînările nu s-au mai văzut, am netezit grijulie ţărîna, m-am ridicat şi am bătătorit-o cu picioarele.

Am călcat pămîntul pînă cînd nu s-a mai cunoscut că acolo se săpase o groapă şi fuseseră îngropate lumînări. M-am depărtat puţin şi am privit ţărîna îndesată. Pămînt niţel răvăşit.

— Hmm, am făcut şi mi-am luat apoi rucsacul dintre buruieni.

Am învelit lopăţica într-o pungă de plastic şi am băgat-o în geantă. Izbind în bălării ca să le dau la o parte, am plecat de pe terenul buruienos. Bîzîitul insectelor de toamnă năvălea din toate direcţiile. Am mers întins pînă acasă.

*

Ieri am împlinit paisprezece ani. Lumînările acelea le avusesem pe tortul aniversar. Cu o seară înainte le stinsesem pe toate, dintr-o suflare. Cînd n-au mai ars, tata a aplaudat. Apoi a tăiat tortul, ni l-am împărţit şi l-am mîncat în tăcere. Fără o vorbă, îmi îndesasem în gură petale de trandafiri din cremă de unt.

— Ce gustos e, am zis, iar tata a încuviinţat înălţîndu-şi colţurile gurii.

Dar de fapt nu era bun deloc.

Pentru a cincea oară îmi sărbătoream ziua de naştere doar eu cu tatăl meu. Mai înainte cu o săptămînă de a împlini eu zece ani, mama plecase de acasă. Săptămîna ce a urmat mi-am serbat ziua pentru prima dată numai cu tata. Tortul pe care îl cumpărase el era parcă lipsit de măiestrie, faţă de cele pe care mi le lua mama. Cele alese de ea aveau blatul mult mai pufos şi cremă de ciocolată cu frişcă. Lumînările pe care le punea în el nu aveau legătură cu vîrsta mea, ci erau totdeauna, nu ştiu de ce, fix trei la număr. Mama mergea cu metroul la o cofetărie mare din oraş şi-l comanda din timp.

Tata n-a încercat să îmi explice plecarea mamei. De-atunci, nu a mai scos o vorbuliță despre ea. Numai că pe Namiko-san, o mătușă din partea tatălui, a luat-o odată gura pe dinainte, astfel că eu aflasem că mama fugise cu un alt bărbat.

Bineînțeles că nu i-am spus lui tata că știam. Și pentru mine, și pentru el, mama nu mai exista. Din ziua aia, pentru eternitate.

*

Știam terenul ăla viran de multă vreme. Prin pîlcul de copaci care creșteau în spate dădeai de cărăbuși. În verile din primii ani de școală, băieții se trezeau devreme și veneau să-i prindă. Printre ei, apucam și eu cîte un cărăbuș micuț. Pe vremea aia aproape de casă găseai multe terenuri goale, iar cel în care-mi îngropasem lumînările era doar unul dintre ele.

În ultimii ani, se tot construiseră case noi și rămâneau tot mai puține terenuri libere. Și cărăbușii se împuținaseră tare. Ăsta era cam singurul teren viran întins care mai exista.

La ceva vreme după ce-am început gimnaziul, mi-am luat obiceiul să mă abat pe-aici cînd veneam de la școală. Locul era aproape întotdeauna pustiu. Se vedea că elevii din clasele mici nu se mai joacă pe terenuri virane. Nu zăreai nici țipenie, doar cîte o lăcustă țopăind.

*

Prima dată l-am îngropat acolo pe Icră, carasul meu auriu.

Icră trăia într-un acvariu așezat în hol. Înainte să-l am pe el, în acvariul ăla ținusem doi peștișori pe care îi cîștigasem într-o seară, la un bîlci.

Erau doi caraşi aurii, unul roşu şi un demekin, din cei cu ochii bulbucați. Întorcîndu-mă de la bîlci cu ei într-o pungă de plastic, am intrat într-un magazin de pești tropicali, de unde mama mi-a cumpărat bolul ăla. Era albastru-pal și gura i se deschidea cu generozitate.

Pe cei doi pești i-am botezat nenea A și unchiul B și îi hrăneam în fiecare zi. Nenea A era demekinul, iar unchiul B era cel roșu. Numele i le alesesem împreună cu mama.

Numai că nenea și unchiul n-au avut o viață prea lungă. Poate că le-am dat eu prea multă mîncare. Sau poate că erau vlăguiți încă din bazinul cu apă în care stătuseră la ghereta de la bîlci. În orice caz, după trei zile l-am găsit pe nenea A plutind cu burta în sus, iar în a patra zi și pe unchiul B l-a așteptat aceeași soartă.

Am plîns în hohote și în a treia, și în a patra zi. În dimineața celei de-a cincea zile, ochii mi se bulbucaseră ca unui demekin. Tata mi-a zis că aveam o față de parcă peștișorii mă blestemaseră.

— Tîmpitule! am țipat, iar mama mi-a atras atenția imediat că nu se cuvine să le vorbesc așa părinților.

*

În ziua aia, cînd m-am întors de la şcoală, în acvariul din hol înota un peştişor de aur mai mare decît nenea A şi unchiul B.

— Ce-i cu peştele din hol? am întrebat-o pe mama, repezindu-mă în bucătărie.

— L-am cumpărat de la magazinul cu peşti tropicali, Shiori, mi-a răspuns ea conştiincios.

Dac-ar fi fost tata în locul ei, sigur mi-ar fi răspuns ceva de genul că nenea A şi unchiul B s-au unit şi-au coborît din ceruri fiindcă mă iubeau.

— De data asta o să trăiască mult, nu? am întrebat-o.

Mama s-a gîndit o vreme.

— Nu ştiu, dar i-am cerut vînzătorului să aleagă un peşte cît mai sănătos, aşa că sper c-o să trăiască mult. Însă nu putem fi sigure, mi-a răspuns ea.

— Ce bine-ar fi să trăiască mult, am zis eu, iar mama a încuviinţat.

Era roşu ca icrele de cod, aşa că mama l-a botezat Icră.

Icră a murit la un an după plecarea mamei. L-am avut vreo doi ani şi un pic, cu totul. Nu ştiu de ce, dar n-am vrut să-l îngrop în grădină, aşa că l-am dus pe terenul ăla viran şi i-am săpat acolo groapa, aproape de intrare, cu aceeaşi lopăţică pe care aveam s-o folosesc mai tîrziu pentru lumînări.

Toamna se apropia de sfîrşit şi buruienile se răriseră. În timp ce săpam, am îngînat de cîteva ori singură: „Mă rog în numele lui Icră". M-a înfuriat să-i rostesc

numele. Asta fiindcă mi-a amintit de mama. Dar Icră n-avea nici o vină că purta numele ăsta.

Mă întreb dacă pentru un peştişor de-ăsta doi ani înseamnă a trăi mult.

*

De cînd l-am îngropat acolo pe Icră, am îngropat o seamă de alte lucruri pe terenul viran.

Unsprezece lumînări. Un inel de jucărie. Un pieptăn de lemn al mamei. Douăsprezece lumînări. Pastile contra durerii. Treisprezece lumînări. O broască de porţelan. O cană ciobită.

Unele obiecte aveau legătură cu mama, dar nu au fost numai din alea. Ţineam minte unde e locul fiecăruia.

La o săptămînă după ce am îngropat cele paisprezece lumînări, am primit o scrisoare.

Mă pregăteam să plec de la şcoală şi, cînd am deschis uşa dulăpiorului pentru pantofi, am găsit înăuntru un plic dreptunghiular, alb. Nu era ca plicurile roşii, verzi sau roz, din hîrtie foşnitoare, pe care le foloseam noi, fetele, între noi. Era un plic oficial, din cele trimise de oamenii mari.

Pe faţă scria cu tuş numele meu, Shiori Yamagata.

L-am întors pe partea cealaltă, unde apărea numele Tōru Tanabe.

Nu-mi spunea nimic nici numele, nici scrisul. E drept, nu cunoşteam decît scrisul profesorilor pe tablă şi pe al lui Tōko şi pe-al lui Chie, căci ne împrumutam caietele din cînd în cînd.

Numele „Shiori Yamagata" fusese aşternut cu caractere mari, pline de fermitate.

Am îndesat scrisoarea în geantă şi m-am dus pe terenul viran.

Vara se terminase, dar ierburile continuau să crească necurmat pe terenul gol. M-am aşezat pe o piatră de lîngă magnolii şi am deschis scrisoarea.

Dragă Shiori Yamagata,

Te rog să mă ierţi pentru această scrisoare neaşteptată.

Numele meu este Tōru Tanabe şi sînt elev într-a VIII-a C. N-am fost niciodată în aceeaşi clasă cu tine, dar te ştiu de la scurtă vreme după admitere. Ai vrea să mergi să vedem împreună un film?

Eu sînt în clubul ştiinţific. Sînt pasionat de transmisii fără fir.

M-am gîndit că o să te sperii dacă te invit dintr-odată, aşa că mai întîi ţi-am scris. Dacă nu te deranjează, aş vrea să te invit la film.

Mulţumesc frumos,
Tōru Tanabe

Doar numele meu şi al lui, la început şi la final, apăreau cu cerneală albastră; restul fusese scris cu negru. Am recitit scrisoarea de trei ori, în timp ce mă întrebam dacă nu cumva adăugase numele abia la sfîrşit.

Nu eram genul de fată care să aibă succes teribil la băieți. Nu eram, de exemplu, asemenea lui Chie, care o dată la cîteva săptămîni avea un prieten nou, și nici ca Tōko, care era prietena lui Kitamura, alături de care se întorcea întotdeauna de la școală, pe biciclete. Fusesem cu băieți la filme sau în parcul de distracții, dar nu mă împrietenisem foarte tare cu nici unul. Ieșeam împreună o dată, de două ori, apoi se sfîrșea.

Eram cam din topor, știam și eu. Și adevărul e că nu pricepeam ce-i atît de plăcut să ieși cu băieți. Pe Chie, care se distra mereu cu mulți băieți, hai că o mai înțelegeam. Dar pe Tōko, care rămăsese la un singur prieten, Kitamura, nu o înțelegeam cu nici un chip.

— O să-ți dai seama cînd o să-ți placă și ție un băiat, îmi spunea Tōko.

— Așa zici tu? îi răspundeam, simțind că n-o să pot să fiu vreodată ca ea.

Drumul ei în viață era să iubească un singur bărbat, cu care să se căsătorească, să aibă copii, aceștia să le facă nepoți și în cele din urmă să moară liniștiți, în grija copiilor și a nepoților. Drumul meu era, probabil, unul cu mult mai diferit. Poate că aveau să se ivească oarecînd și iubirea vieții, și copiii. Vor apărea însă în chip neașteptat și neobișnuit, ori nu vor apărea deloc. Ăsta era drumul meu.

— Ești abia într-a opta, Shiori, la ce chestii îți stă și ție mintea! rîdea Tōko de mine. Și nici eu nu sînt atît

de simplă pe cît mă crezi, mai spunea cu o umbră de supărare pe chip.

Am împăturit cu grijă invitaţia lui Tōru şi am băgat-o în plicul alb. Îmi plăcuse destul de mult scrisoarea lui. Dacă mi-ar fi propus să mergem în oraş aş fi fost cu siguranţă de acord. Dar să mă gîndesc la ce ar fi urmat, asta nu îmi mai surîdea.

Poate c-o să ne întîlnim o dată, de două ori, să vedem un film, să bem un ceai, să ne ducem la o sală de jocuri. Poate ne vom plimba agale pe un drum plăcut, de-a lungul vreunui rîu. Apoi o să se sfîrşească.

Şi Tōru Tanabe, şi alţi băieţi pe care nu-i cunoscusem încă aveau pentru mine contururi mai nedesluşite decît iarba care creştea pe terenul ăsta viran. Am oftat şi m-am ridicat.

*

Cu Nishino m-am întîlnit pe terenul viran a doua zi după ce am ieşit să mă văd cu Tōru, într-o luni. Eram colegi de clasă dintr-a întîia. Nu prea ieşea în evidenţă. Era de înălţime medie şi avea rezultate medii. Pare-mi-se că făcea tenis, sau baseball. Nu mai ţin minte bine.

O dată mă ţinuse în braţe. Dar nu pentru că ne-am fi plăcut unul pe altul. S-a întîmplat în perioada pregătirilor pentru Festivalul culturii şi era gata să se prăvălească o scară peste mine, dar Nishino a susţinut-o cu spatele şi uite aşa s-a întîmplat c-am nimerit în braţele lui. Toată clasa a început să chiuie, dar asta a fost tot.

Respirația lui era caldă și nu pot spune că mi-a displăcut îmbrățișarea. A durat însă numai o clipă.

Nishino ședea pe o piatră de sub magnolii, împreună cu o femeie. Nu cu o fată, ci cu o femeie. Tunsă scurt, cu pielea albă.

Mi-a scăpat un strigăt. Nu fiindcă era cu cineva, nici pentru că ședeau în locul în care stăteam eu mereu.

Am strigat din cauză că femeia de lîngă el semăna leit cu maică-mea.

■

La auzul vocii mele, cei doi și-au întors încet capetele. S-au mișcat la unison. Ca două marionete mînuite în același timp de un păpușar.

Acum că îi vedeam chipul, femeia nu mi se mai părea deloc c-ar semăna cu mama.

— Uite-o pe Yamagata-san! a spus Nishino fără să se mire prea tare.

— Sînteți prieteni? a întrebat femeia zîmbindu-mi, apoi întorcîndu-se către Nishino.

— E o colegă de clasă, a răspuns direct Nishino.

Adevărat, eram colegi de clasă, însă m-au deranjat puțin cuvintele lui. Chiar nu găsise altă formulare? După ce că dăduseră buzna pe terenul meu viran, mă ștampilase pur și simplu drept colegă de clasă?

— Ce faci într-un loc ca ăsta? am întrebat pe un ton cît am putut de rece.

— Nimic, a răspuns Nishino și s-a ridicat.

Femeia, urmîndu-l, s-a ridicat şi ea. La fel ca mai devreme, cînd îşi întorseseră capetele, s-au mişcat frumos, în acelaşi timp.

— Eu plec, a zis încet femeia şi şi-a trecut uşor degetele peste umărul lui Nishino, atît de uşor, că nu ştiai de l-a atins sau nu.

În ochii mei, însă, mişcarea degetelor ei a lăsat în urmă o dîră pură ca zăpada. Dunga aceea ajunsese clar pe umărul lui Nishino şi stăruia acolo ca o imagine remarcată, frumoasă.

— Pa, a spus femeia şi, răsucindu-se iute pe călcîie, a plecat de pe terenul viran.

Nemişcaţi, în picioare, Nishino şi cu mine am urmărit-o cu privirea.

*

— Stai pe-aproape? l-am întrebat.

Fiindcă el nu se-aşezase, nu am şezut nici eu. Cîteva minute, sau poate numai cîteva secunde, nu ştiu, am rămas aşa, încremeniţi.

— Nu, mi-a răspuns scurt.

Avea o voce incredibil de matură. Cu totul altfel decît a lui Tōru Tanabe sau a altor băieţi. Sigur îi mai auzisem glasul la şcoală, dar în acel moment nu mi-l puteam aminti. Însă eram convinsă că-l auzeam vorbind pe tonul ăla prima dată.

— Vii des pe-aici?

Nishino nu mi-a răspuns nimic. Nu intenţionat, ci fiindcă părea că vorbele mele nu-i ajunseseră la urechi.

M-am dus cu paşi mari la piatra mea de lîngă magnolii, piatra pe care stătuseră Nishino şi femeia, şi m-am trîntit pe ea. Nishino mă privea absent.

— Tu stai pe-aici, prin zonă? m-a întrebat el după o vreme.

Avea o altă voce acum. Nu cea de mai înainte, ci una în schimbare, firească pentru un elev într-a opta, nehotărîtă, o voce în care se amestecau copilul şi adultul.

— Da, foarte aproape, i-am răspuns şi Nishino s-a aşezat pe iarbă.

Firele, cred că de mohor verde, s-au îndoit şi s-au frînt sub greutatea lui. Stătea pe locul în care îngropasem pieptănul de lemn.

Tremuram. În întunericul de sub Nishino zăcea pieptănul de lemn care începuse să putrezească. Nu tremuram de teamă, dar nici de bucurie. Nu mă deranja şi nu eram tristă. Era un tremurat în care se amestecau tot soiul de trăiri.

Libelulele străbăteau aerul. Cînd te uitai atent, parcă se înmulţeau. Cînd te uitai încă o dată, parcă se-mpuţinau. Apoi, pe nesimţite, se înmulţeau din nou.

— Mă duc, a spus Nishino dintr-odată şi s-a ridicat.

Pe pantalonii de la uniformă i se lipiseră cîteva seminţe de buruieni.

— La revedere, i-am spus şezînd pe piatră.

— La revedere, a zis şi el.

A plecat cu seminţele agăţate de pantaloni.

*

A doua zi ne-am întîlnit la şcoală, dar privirile nu ni s-au încrucişat. Desigur, nici n-am schimbat vreo vorbă. Pînă atunci nu vorbiserăm aproape niciodată unul cu celălalt la şcoală.

Chiar aşa, lui Tōko, înainte de a începe să umble cu Kitamura, îi cam plăcuse de Nishino. Trăncănea tot timpul despre el.

Cît despre Nishino, nu părea interesat de Tōko. Chie ridea mereu de ea, întrebînd-o ce găseşte la el. Numai că în tonul ei simţeam şi o urmă de amărăciune. Uneori mă întrebam dacă nu cumva şi Chie îl cam place pe Nishino, dar bineînţeles că nu am spus nimic.

Între timp, Toko s-a împrietenit cu Kitamura, şi Nishino n-a mai ajuns subiect în conversaţiile noastre.

În ziua aceea am urmărit cu coada ochiului tot ce-a făcut Nishino. Vorbea foarte puţin. Chiar dacă intra într-un cerc de cîţiva băieţi care discutau, el se mulţumea să încuviinţeze potolit, fără s-adauge nimic. Cînd rîdea toată lumea, rîdea şi el, iar dacă cineva îi adresa vreo întrebare, răspundea pe cît putea de scurt.

Deşi era aşa de scump la vorbă, în chip ciudat, nu-ţi lăsa impresia că ar fi fost morocănos. Era destul să dea din cap şi aveai senzaţia că ţi-a adresat zece cuvinte.

În jurul lui plutea un aer straniu. Ceva ce nu vedeai la nimeni altcineva din clasă. Oricît ai fi încercat să pătrunzi în aerul acela, nu îi dădeai de capăt, aşa mi se părea. Cu cît îl răzbăteai, cu-atît te duceai mai adînc. Dar, oricît de profund ai fi scrutat, tot nu puteai ajunge

la Nishino, ascuns dincolo de vălul acela de aer și, cu toate astea, aerul ăla era moale, cald și plăcut. Pe [illegible] ute te trezeai cu iluzia că aerul ăla era Nishino însuș

■

Am stabilit cu Tōru să mergem a treia oară să ne delectăm cu un film. Asta era expresia lui, „să ne delectăm cu filme", care mie nu-mi displăcea.

Prima dată cînd am ieșit cu el am fost la film, am băut cîte un suc la o cafenea, apoi am trecut pe la librărie, unde Tōru mi-a arătat revista pentru radioamatori pe care o citea în fiecare lună, și ne-am întors acasă. A doua oară, după film am băut cafea în oraș și ne-am dus la magazinul cu machete de trenuri, unde Tōru mi-a arătat ce machetă se gîndea el să construiască. Mi-a explicat că el preferă scara HO. Nu prea înțelegeam eu ce e ala A treia oară, am fost din nou să ne delectăm cu filme, după formula lui.

— În mod normal fetele se plictisesc cu unul ca mine, așa-i? mi-a spus la a doua întîlnire

Eu, una, nu mă plictiseam deloc.

— Serios? am întrebat, la rîndul meu.

— Așa se pare, mi-a răspuns și și-a săltat mai bine rucsacul pe umăr.

Purta mereu în spate un rucsac mare, maro. Greu Mi l-a dat o dată să-l țin și m-am speriat de ce greu era

În jurul lui Tōru nu plutea genul de aer care îl învăluia pe Nishino. În jurul lui era un aer răcoros, ca de dimineață pe un podiș înalt.

— Sînt scumpe aparatele de radioamatori, nu? l-am întrebat la a doua noastră întîlnire.

— Scumpe, mi-a răspuns.

— De treabă ai tăi că ţi-au cumpărat! am spus, iar el a zîmbit.

— A fost al lui frate-meu şi mi l-a dat mie, m-a lămurit Tōru.

Fratele lui mai mare făcea un master la Arhitectură.

— Tu ce vrei să faci pe viitor? m-a întrebat Tōru.

M-am gîndit o vreme, dar nu-mi venea nimic în minte. Nu voiam să fac nimic, să ajung ceva anume.

Tōru s-a uitat la mine cum tăceam şi s-a scărpinat în creştet.

— Uite, de-aia mi se zice că sînt plicticos, că una-două întreb chestii din astea, a spus şi a privit în jos spre mine.

Era înalt.

— Nu-i adevărat. Doar că nu-mi vine nici o idee, i-am răspuns.

— Eşti drăguţă, de-aia spui asta, a zis privindu-mă printre gene şi s-a înroşit.

Greşea. Adevărul era că mie chiar nu-mi venea nici o idee. Nu exista nimic ce aş fi vrut să fac. A, dac ar fi fost vorba de lucruri pe care nu voiam să le fac, din astea se găseau destule. Nu voiam să chinui animale. Să fiu invidioasă pe cei fericiţi. Să mă tund scurt. Să duc o viaţă fără noimă. Să port rochii în culori deschise. Şi multe altele.

*

După ce ne-am delectat a treia oară cu un film şi am băut ceai la o cafenea, nu ne-am mai dus nici la librărie, nici la magazinul cu machete, ci în parc. Tōru se plimba fluierînd. Eu mergeam iute, potrivindu-mi paşii după ai lui. Avea picioarele mai lungi decît ale mele şi, în plus, mergea repede.

Cînd am ajuns la fîntîna arteziană, Tōru s-a oprit din fluierat. Lîngă fîntînă era o pădurice. Luînd-o înaintea mea, treptat, Tōru s-a făcut nevăzut printre pomi. L-am urmat, grăbind pasul.

Cînd am ajuns într-un loc unde copacii ne ascundeau siluetele, s-a oprit. Eu, aproape în fugă, am fost cît pe ce să mă izbesc de spatele lui. Tōru s-a răsucit şi şi-a coborît privirea către faţa mea.

— Pot să te sărut? m-a întrebat.

— Ce? am făcut, dar nu pot spune, totuşi, că nu mă aşteptasem la aşa ceva.

Mă aşteptasem, dar nu ştiam ce să fac. Nu mi dădeam seama dacă vreau să mă pup sau nu cu Tōru. N-am mai zis nimic, aşa că s-a aplecat spre mine şi mi-a ridicat bărbia.

— Nu! m-am opus involuntar.

În secunda aia, Tōru şi-a desprins mîna de pe bărbia mea şi a murmurat:

— Iartă-mă!

— Nu, iartă-mă tu! i-am răspuns şi în grabă mi-am întins faţa spre el, închizînd ochii şi aşteptînd să mă pupe.

Oricît am aşteptat însă, Tōru nu m-a pupat. Am furişat o privire printre gene, dar el se uita în direcţia fîntînii arteziene.

— Iartă-mă, am mai spus o dată şi am deschis ochii.

— Nu-ţi mai cere iertare, a zis Tōru şi m-a bătut uşor pe umăr.

*

— A fost prea devreme, a zis el cînd ieşeam din pădurice, apoi a rîs, cu o expresie necăjită.

— Nu, nici vorbă, am răspuns cu o mină serioasă, dar curînd am început să rîd împreună cu Tōru.

— A fost puţin prea devreme, am zis rîzînd.

Unul lîngă altul, am luat-o pe aleea spre ieşire. Tōru m-a întrebat dacă poate să mă ţină de mînă, iar eu am încuviinţat. Păşea mai rar acum, aşa că puteam şi eu să merg într-un ritm normal.

M-a condus pînă în faţa casei.

— Pa, pe curînd, am zis.

— Pe curînd, a zîmbit el.

Rămasă în faţa porţii, l-am privit îndepărtîndu se şi m-am întrebat dacă-mi plăcea de el cu adevărat. Da, îmi plăcea. Dar nu ştiam dacă m-aş putea obişnui să ne pupăm.

Îmi venea puţin să plîng. Stîrnită de întrebarea lui Tōru despre viitor, mi-am amintit de lucrurile pe care nu voiam să le fac.

Nu voiam să fiu om mare. Mă speria mai presus de orice ideea c-o să devin adult şi că, pe neştiute, o să ajung fix ca maică-mea.

M-am întors după multă vreme pe terenul viran

De cînd îi văzusem pe Nishino şi pe femeie, mă ţinusem departe de locul acela. În mintea mea nu recunoşteam că nu voiam să-i mai văd împreună, dar cred că undeva, în străfundul meu, o ştiam limpede.

La o zi după cea de-a treia întîlnire cu Tōru Tanabe, am mers pe terenul viran.

Buruienile se împuţinaseră. Toamna se apropia de jumătate. Nu venise încă vremea frunzelor roşii, dar pe jos era plin de ghinde căzute. Libelulele dispăruseră şi nu se auzea decît ţîrîitul slab al gîzelor din iarbă.

Nu m-am oprit ca de obicei pe bolovanul de lîngă magnolii, ci am mers mult mai în spate, unde pămîntul era plin de ghinde, şi m-am aşezat pe o buturugă. La rădăcina ei îngropasem broasca de porţelan, un bibelou pe care mama îl avusese de dinainte de căsătorie. Îmi destăinuise cîndva că îl primise de la un fost iubit. Era din agat, mare cît să-ţi încapă în palmă.

La un timp după plecarea mamei, tata a aruncat lucrurile rămase de la ea, dar chiar şi aşa ele continuau să apară, unde te aşteptai mai puţin. Broasca fusese ascunsă pe raftul unde ţineam albumele cu poze, în spate. Cînd am găsit-o, am luat-o în palmă. Simţeam atingerea rece a agatului. M-am dus cu ea direct pe terenul viran şi am îngropat-o cu grijă.

Am aşteptat pe buştean. Cumva, bănuiam c-o să apară Nishino. Cu siguranţă mai veniseră împreună aici de cîteva ori după ce dăduseră ochii cu mine. Ştiam că nu le păsa absolut deloc dacă eram sau nu prin preajmă. Nu fiindcă aflasem de undeva; ghicisem pur şi simplu din atitudinea lor.

După o vreme au apărut, Nishino şi femeia. Tăcuţi, s-au aşezat pe bolovanul de sub magnolii. Îi priveam cu respiraţia tăiată.

Cei doi îşi vorbeau privindu-se în ochi, dar nu părea o conversaţie cu sens. N-aveau nevoie de cuvinte cu înţeles. Scoteau doar sunete ca nişte oftaturi, iar pentru ei asta era o conversaţie suficientă.

Gîzele ţîrîiau. M-am preschimbat în fir de iarbă pe terenul viran. Un fir de iarbă tremurînd în vîntul care adia, ascultînd atent sunetele ce umpleau locul.

Cu o mişcare uşoară, femeia l-a atins pe piept pe Nishino. Gestul ei, la fel ca data trecută, părea să lase în urmă o dîră pură ca zăpada. O singură linie, printre ierburi. A dus mîinile băiatului către propriul ei piept. Nishino s-a lăsat condus, apoi a descheiat unul cîte unul nasturii de la bluza femeii. A apărut lenjeria albă. Avea ţîţele mari şi rotunde. Generoase, care nu se potriveau cu faţa ei cuprinsă de tristeţe.

— Aşa, a părut să zică femeia, dar poate că a fost numai o impresie.

Nishino i-a dat lenjeria la o parte. În momentul ăla, ţîţele ei au umplut văzduhul. Au năpădit spaţiul.

— Mă dor, a spus femeia.

De data asta am auzit-o clar.

Femeia şi-a apăsat cu degetul un sfîrc şi din el a ţîşnit un lichid alb. Nishino a privit tăcut lichidul. Femeia şi-a apăsat pieptul de cîteva ori. Din sfîrcuri ţîşneau în văzduh firicele albe ca apa de la duş.

— Mă doare! Suge-l! a zis femeia.

Nishino s-a aplecat încet şi şi-a apropiat buzele de pieptul femeii. Cu gura ţuguiată, i-a supt un sîn cu multă pasiune. I se vedea frumos profilul. Arăta mult mai a copil faţă de cum îl ştiam de obicei. Mă gîndeam că pesemne aşa sug bebeluşii. Femeia şi-a coborît pleoapele. Pe chip nu i se zugrăvea nici o expresie, doar stătea cu ochii închişi.

Cînd a terminat de supt unul din sîni, Nishino şi-a apropiat faţa de celălalt. Cînd a sfîrşit şi cu el, s-a îndepărtat şi a întrebat-o pe femeie:

— E bine?

Femeia a încuviinţat, şi-a pus sutienul şi şi-a încheiat nasturii de la bluză.

— Mulţumesc, a spus ea, s-a ridicat brusc şi a plecat.

■

Nishino nu a urmat-o, ci a rămas pe piatră. Şi eu stăteam pe buturugă. Soarele apunea şi începea să se întunece. Mi-am dat seama că obrajii mi se umeziseră de lacrimi.

Tremuram. Era însă alt tremurat decît atunci cînd Nishino se aşezase pe locul în care îngropasem pieptănul de lemn.

Fusese frumos. Cît de frumos își apropiase Nishino fața de pieptul femeii și supsese cu pasiune laptele! Cît de frumos fusese totul, și Nishino, și femeia, și aerul pe care îl simțeai între ei doi. Cu totul pe neașteptate am început să plîng. Dar nu încet, ca țîrîitul gîzelor ascunse între ierburi, ci în hohote, ca atunci cînd muriseră nenea A și unchiul B. Nishino a apărut imediat lîngă mine.

— Yamagata! a zis el.

Nu era vocea de adult, ci cea de elev într-a opta.

— Yamagata, ești nesimțită!

Am încercat să mă potolesc din plîns, dar n-am reușit din prima.

Nishino a așteptat fără să se clintească pînă cînd am izbutit să-mi domolesc lacrimile.

— E sora mea, mi-a explicat.

Avea cu doisprezece ani mai mult ca el și de curînd îi murise copilul de numai șase luni, mi-a mai zis Nishino potolit.

Fusese primul ei copil. După ce-l îngropase, căzuse la pat. O lăsaseră nervii. Nu mai putea sta singură în casă. O apuca o neliniște de moarte dacă nu era mereu cineva lîngă ea.

Dar nici depresia, nici spaimele nu-i opriseră laptele, care mai că dădea pe afară. De cîte ori se gîndea la copilul dispărut, începea să-i curgă lapte. Dacă ieșea din casă, tulburarea i se mai stingea. O liniștea să privească iarba, copacii, pămîntul.

— Cînd se calmează, spune în şoaptă c-ar vrea să moară în momentul ăla, a zis Nishino.

Surprinsă, am ridicat privirea. Nishino avea o expresie calmă.

— Dar..., am zis, iar Nishino a clătinat din cap.

— Zice că bine că poate măcar să spună asta! Dacă e prea deprimată, nu poate spune nici atîta. Tot felul de gînduri se-adună ca într-un ghem în ea şi suferinţa e de nesuportat, ca atunci cînd i se umflă ţîţele şi o dor. Aşa cum îi ţîşnea lapte din sfîrcuri, odată ce-i ieşeau cuvintele pe gură, boţul ăla tare se mai înmuia şi se simţea mai bine.

— Nishino, o iubeşti pe sora ta, aşa-i? am întrebat încet.

— Mi-e milă de ea, a răspuns privind în depărtare.

Voiam să îl întreb despre soţul femeii, dar n-am fost în stare. Aerul dintre Nishino şi sora lui era diferit de aerul dintre doi oameni care se iubesc, dar fără îndoială şi de cel dintre două rude de sînge.

— Tu eşti prietena lui Tanabe, nu? m-a întrebat deodată Nishino.

— Ăă, da, am răspuns.

Aveam nişte îndoieli că eram „prietena lui Tanabe" dar am încuviinţat.

— Deci aşa, a zis Nishino. Păcat, că şi mie îmi place puţin de tine, a continuat.

— Ce? am zis, iar în clipa în care m-am uitat spre el, mi-a luat bărbia în palmă şi, lăsîndu-mi capul pe spate de o mie de ori mai lin decît Tōru, m-a sărutat.

*

Saliva i s-a scurs printre buzele deschise la mine în gură. Era dulce. Poate că aşa era gustul laptelui? Sau poate că aşa era gustul lui Nishino. Fără să mai stau pe gînduri, mi-am petrecut mîinile pe după şoldurile lui şi l-am strîns în braţe.

Ne-am sărutat îndelung. Ne-am sărutat mult, mult, el gîndindu-se la altcineva decît mine, eu gîndindu-mă la altceva decît el.

În timp ce printre ierburi primeam saliva lui Nishino, mi-am amintit de toate lucrurile pe care le îngropasem pînă atunci pe terenul ăla viran.

Sărutul lui era minunat. Mai plăcut decît orice trăisem pînă atunci. Apoi, era şi trist. Mai trist decît orice clipă trăisem pînă atunci.

În timp ce ne sărutam m-am gîndit că, probabil, n-o să mai vin niciodată aici să îngrop lucruri. O să-i pot spune verde în faţă lui tata că nu mai vreau tort de ziua mea. Cîndva o să mă pot duce să mă întîlnesc cu mama. De acum înainte, n-o să-mi mai fie frică să devin om mare.

În sărutul lui Nishino era acceptarea a tot ce înseamnă să ai paisprezece ani şi în acelaşi timp o împotrivire totală. Am continuat să ne sărutăm cu înflăcărare.

*

— Nishino, mulţumesc! am spus cînd sărutul s-a terminat cu totul.

— Îhî, a răspuns el. Ştii, ai putea să-l laşi pe Tōru şi să fii prietena mea, a adăugat.

— Ce? m-am mirat şi m-am uitat la el, iar Nishino s-a ridicat stînjenit şi, cu vîrful piciorului, a lovit înversunat iarba ce începea să se usuce.

— Dar ţie nu-ţi place de mine chiar aşa de mult! am zis.

— Nu-i adevărat.

— Dar..., am spus uitîndu-mă în ochii lui.

Nishino şi-a ferit puţin privirea.

— N-ai ce face cu un băiat ca Tōru! a murmurat.

— Şi cu tine ar fi altceva? l-am întrebat. Vezi că ţi se urcă la cap!

— Ah, a făcut el.

S-a aşezat din nou lîngă mine. O vreme ne-am ţinut de mînă. Era cu totul altfel decît atingerea lui Tōru. Palma lui Tōru te ducea cu gîndul la o vietate necunoscută, venită de undeva de departe. Mare, caldă, te speria un pic cînd o vedeai întîia dată. Mîna lui Nishino nu-mi stîrnea nici o plăcere. Cît timp ne atingeam, nu mai ştiam unde se sfîrşeşte palma mea şi unde începe a lui.

— Rămîn cu Tōru, am zis.

— Hmm, a făcut Nishino dezamăgit.

— Tōru e altfel decît mine, aşa c-o să rămîn prietena lui.

— Da, da, am înţeles, a zis Nishino rîzînd.

Am rîs şi eu.

Ne-am ridicat în acelaşi timp. Şi de fusta mea, şi de pantalonii lui de uniformă se agăţaseră semnţe de buruieni.

*

Toamna a trecut repede și pe nesimțite a venit iarna. Văzduhul înghețase.

Am fost a zecea oară cu Tōru să ne delectăm cu un film. La a noua întîlnire, după film, am băut cîte o cafea și apoi am mers, așa cum făceam mereu în ultima vreme, în parc, unde am dus la capăt primul nostru sărut. După cea dintîi încercare, Tōru devenise foarte sfios și eram îngrijorată cu privire la momentul cînd avea să se petreacă sărutul nostru. De cînd mă sărutasem cu Nishino, începuse să-mi placă Tōru și mai mult. Din tot felul de puncte de vedere.

Cu Nishino tot nu vorbeam la școală și, de cînd nu mă mai duceam pe terenul viran, nu mai apărea aproape deloc ocazia să schimbăm vreun cuvînt.

S-a întîmplat o dată să ne întoarcem de la școală pe același drum și l-am întrebat ce mai face sora lui.

— E mai bine, mi a răspuns.

La fel ca la școală, rostise minimul necesar.

Timpul zboară. În iarna asta voiam să-mi tund părul cît se putea de scurt. Așa îl purta și mama mereu. Moștenisem de la ea părul moale, care stătea tuflit pe țeasta mea mică. În curînd aveam să-i povestesc lui Tōru despre mama. Aveam să-i spun despre peștișorul Icră și despre tortul din cremă de unt, de ziua mea. Mă întrebam ce față o să facă.

La începutul iernii, terenul viran a fost nivelat și scos la vînzare. În razele palide ale soarelui de-atunci mă gîndeam uneori la Nishino. Odată ce vom termina

gimnaziul, probabil că n-am să l mai văd niciodată, dar sigur am să-mi amintesc din cînd în cînd de el, în diferite momente ale vieţii.

Seminţele mici care i se agăţaseră de pantaloni. Lucrurile pe care le îngropasem în terenul acela pustiu. Bolovanul de lîngă magnolii. Senzaţia din palme cînd săpam o groapă în pămîntul jilav. Sărutul nostru neobişnuit, cu gust dulce de lapte.

Sînt convinsă că-mi voi aminti mereu cu limpezime isprăvile noastre înconjuraţi de buruieni, la paisprezece ani, între copilărie şi maturitate.

Noapte bună

Yukihiko era brutal.

Lumea s-ar mira să audă una ca asta, pentru că Yukihiko e genul de om căruia un asemenea cuvînt i se potrivește cel mai puțin.

Păr negru și bogat. Maxilar pătrat, doar puțin rotunjit. Ochii negri, adînci. Gura, cu colțurile cel mai adesea curbate în sus.

Nu l-am auzit pînă acum să ridice vocea. Cînd îmi spunea pe nume, Manami, își lua un ton blînd. Zîmbea mereu. Gura lui era pregătită să izbucnească în rîs de fiecare dată cînd îmi prindea privirea. Gîtul lui bărbierit nu demult. Barba ușor crescută, care mă făcea să mă înfior cînd o atingeam.

Oricît ai fi căutat, nu-i găseai nici un cusur lui Nishino.

Și la firmă era la fel. Era subordonatul pe care te puteai bizui. Colegul cu fire deschisă. Tipul cu care lumea voia să iasă la o bere. Yukihiko era toate astea. Într-atît îi lipsea orice cusur, încît te scîrbea de-a dreptul.

Și totuși era brutal.

Nu fiindcă m-a sărutat prima dată în sala de ședințe, pe întuneric. Și nici fiindcă imediat după sărutul acela intens m-a împins pe un birou și mi-a desfăcut încet nasturii de la bluză. Nici fiindcă, fără să-și piardă cumpătul, deși putea oricînd să intre cineva peste noi, m-a mîngîiat meticulos trupul. Și nici pentru că i-am zis de cîteva ori să înceteze, dar el mi-a răspuns încet că nu avea de gînd s-o facă.

Nu lăsasem în nici un chip să se vadă că îmi plăcea de Yukihiko. Eram directoare adjunctă în departamentul unde lucra și el. Directoarea adjunctă Manami Enomoto. În subordinea mea directă se afla Yukihiko Nishino. Eram cu trei ani mai mare decît el. În firma aceea aveam cu cinci ani mai multă vechime decît el. Nu numai că nu rămăseserăm singuri niciodată, dar nu lăsasem să se ghicească vreodată că îl plăceam. În cîteva rînduri a trebuit să facem împreună niște drumuri în interes de serviciu. Ne-am suit în tren, dacă a fost cazul și în autobuz, ne-am rezolvat treburile, ne-am suit din nou în tren (dacă a fost nevoie, și în autobuz) și ne-am întors la serviciu. Am scris raportul, am dat chitanțele și cu asta, basta.

Numai că mie îmi căzuse cu tronc Yukihiko de la bun început. De cîte ori îl simțeam trecînd prin spatele meu la birou îmi spuneam că nu trebuie să amestec afacerile cu viața personală. Voiam succes în carieră, așa că n-aveam chef de povești de dragoste la serviciu. Și, cu toate astea, mi-a plăcut de el din momentul în care a venit în departamentul nostru.

Ce zic, că mi-a plăcut? N-ar trebui să folosesc cuvinte călîi, ci unele mai puţin banale. Ardent, înnebunitor Îl iubeam pe Yukihiko ardent, înnebunitor. Din clipa în care l-am întîlnit.

Iar el ştia. Ştia, dar se prefăcea că n-are habar. Deşi perfect conştient că eu n-aş fi vrut să ştie.

Îi era absolut limpede că îl iubesc pe ascuns şi că încerc cumva să sting în mine sentimentul ăsta, dar nu mă ierta. N-avea de gînd să mă ierte că încercam de capul meu să îmi înăbuş iubirea.

În luna mai, m-a sărutat în sala de şedinţe cufundată în întuneric. Îl cunoşteam de un an şi o lună. De un an şi o lună continuam să-l iubesc şi încercam să-mi ţin în frîu pasiunea. Yukihiko mă privea mereu cu răceală. Dar cu cît încercam să-mi potolesc sentimentele, cu-atît creşteau mai puternice.

În acea lună mai, Yukihiko m-a înhăţat cu cea mai mare uşurinţă. Ca un colecţionar care desface aripile unui fluture şi îl înfige în insectar. Aşa cum transformă atent în nişte exponate toate insectele pe care le-a capturat. Pe mine Yukihiko mă capturase. Cu toate că nu ne atinseserăm niciodată. Cu toate că nu ne uitaserăm ochi în ochi niciodată.

Înainte să-l întîlnesc, probabil că aş fi rîs şi aş fi spus c-aşa ceva e o prostie. Nu poţi iubi pe cineva cînd nu-l cunoşti destul. Nici nu mai eram extraordinar de tineri. Depăşisem perioada romantismelor siropoase. Cînd te atrage cineva, te apropii, împărtăşeşti sentimente cu celălalt, te adulmeci, schimbi cuvinte cu el,

încerci să îl pătrunzi, nu asta înseamnă dragostea între adulți? Asta aș fi zis și aș fi rîs. Însă după ce l-am întîlnit nu mai pot rîde. Iubirea e nătîngă. Iubirea-i ca o bestie rănită, căzută la pămînt, amorțită și care nu mai poate să se miște. Eram rănită de dragoste și Yukihiko mă prinsese atît de ușor, fără gloanțe, fără gheare sau colți. Cît de tare oi fi tremurat atunci! Un tremurat care țîșnea din lăuntrul meu. Un tremurat doldora de bucuria de a fi capturată de Yukihiko. Cînd m-a atins pentru întîia oară, calm, cu încredere în sine, a fost cu adevărat brutal. Nici respirația reținută, nici gesturile blînde sau glasul blajin nu-i ascundea brutalitatea. Pentru că orice fiară, cînd își capturează prada, e brutală. Cu eleganță și fără mișcări inutile, animalul cel mare îl prinde pe cel mic. Cu cît mai elegant și mai lipsit de mișcări inutile, cu-atît cruzimea e mai mare.

— Manami, mi-a spus el pe nume.

În întunericul din sala de ședințe, cu jaluzelele trase. N-am răspuns nimic. Eram șocată că îmi știe numele mic, fiindcă nu mi se adresa altfel decît cu „directoarea adjunctă Enomoto". Eram șocată amintindu-mi că am un nume. Eram șocată că numele meu, rostit de Yukihiko, începuse deja să se topească dulce. Mi-am imaginat cerul senin care se întindea dincolo de ferestre. Yukihiko m-a răsturnat pe un birou. Am murmurat un protest. De mai multe ori. Cu eleganță brutală, mi-a înăbușit vocea. M-a făcut în întregime a lui.

Și corpul, și capul, și sufletul îmi aparțin. Numai că eu, în întregime, sînt a lui. Din ziua aceea. Din luna

mai, de la un an și o lună după ce îl cunoscusem. Chiar dacă e imposibil ca un om să aparțină altuia. Cu toate astea, am hotărît atunci să fiu a lui Yukihiko. Am ales să fiu a lui.

Cînd am ieșit din sală, pe culoar nu era, desigur, nici țipenie. Meticulosul de Yukihiko. Mie îmi ardeau puțin obrajii. El era relaxat, cu cravata la gît și nici o cută pe cămașa albă. Eu am pornit-o în stînga, el în dreapta. A chemat liftul și a rămas încremenit acolo. Eu am deschis ușa ce dădea spre scările de urgență și am coborît tropăind. Cînd am ajuns jos, mi-am lipit obrazul de ușa de oțel. Era o ușă groasă și rece. Am plîns puțin. Apoi mi-am verificat coafura, să nu stea părul în dezordine, mi-am șters cu o batistă lacrimile prelinse pe obraji, am clipit de cîteva ori și am împins ușa de oțel. Înfigîndu-mi tocurile înalte în mocheta bej, am pășit înainte.

La etaj nu l-am văzut pe Yukihiko. Trecînd prin spatele șefului, care își pironise ochii în hîrțogăraie, am răsuflat mai ușor. Era ciudat să respir. Era ciudat și să stau dreaptă în picioare. Sub cerul senin de mai, mă transformasem într-o vietate neobișnuită. M-am așezat la biroul meu și am mîncat o bomboană mentolată. Apoi m-am concentrat asupra muncii.

*

Odată ne-am întîlnit cu o fostă iubită a lui Yukihiko.

— Kanoko! a strigat-o el, iar eu am văzut roșu în fața ochilor.

Cum îşi permitea s-o strige de faţă cu mine? Numele fostei iubite! Şi cu o voce atît de tandră!

— Bună seara, îmi pare bine, am spus, deşi clocoteam de furie.

Cu cîteva zile în urmă, Yukihiko îmi zisese că ne invitase Kanoko să ieşim toţi trei la masă. Am întrebat cine era Kanoko-san. O prietenă, mi-a răspuns. În timpul ăsta mă mîngîia pe fund. Zicea că fetele au fundul rece şi că îi place asta foarte tare. Vorbea pe obişnuitul lui ton relaxat. Şi tu ai fundul rece, i-am spus. Poţi să ţi-l mîngîi singur cînd vrei să te simţi bine. A chicotit. Am chicotit şi eu. Însă în timp ce rîdeam mi-o imaginam cu neliniştite pe această Kanoko.

— Ce-ţi place la Yukihiko? m-a întrebat Kanoko.

Ce femeie ordinară! M-am enervat şi mai tare, dar pe chip am lăsat să-mi apară doar un zîmbet timid.

Yukihiko era netulburat. O cină respectabilă. O cantitate potrivită de băutură. Conversaţie uşoară, inofensivă. Seara trecea pe nesimţite. Kanoko părea hotărîtă să mă privească de sus. „Asta-i prietena lui Yukihiko? Ce nasol!", părea să gîndească şi nu făcea nici un efort să o ascundă. Am încercat să mă comport ca un om matur (un om matur de bun simţ, cu trei ani mai în vîrstă decît amîndoi), să beau păstrîndu-mi zîmbetul şi să înfig cu poftă linguriţa care lucea argintiu în sorbetul de pere pe care îl luasem ca desert.

Cum ne-am despărţit de Kanoko, de îndată i-am întors spatele lui Yukihiko şi am pornit-o în direcţia opusă.

— Ce s-a întîmplat, Manami? m-a întrebat venind în urmă.

Am continuat să merg cu paşi repezi, fără să-i răspund. Călcînd apăsat, ca un mamut care păşeşte pe-o banchiză.

— Te-ai supărat?

Mergeam mai departe.

— De ce?

Mergeam mai departe.

Deodată Yukihiko m-a ocolit şi mi-a tăiat calea. M-a apucat cu fermitate. Eu m-am zbătut. M-am zvîrcolit de-adevăratelea. Mi-a dat drumul imediat.

— De ce mi-ai prezentat o fostă iubită? am ţipat, iar el a deschis gura uşor.

— Ţi-ai dat seama?

— Firește că mi-am dat seama!

— Dar cum?

— Ciudat ar fi fost să nu mă prind!

— A, da?

— Bărbat lipsit de sensibilitate!

— Bărbat lipsit de sensibilitate?

— Fără pic de delicateţe!

— Fără delicateţe?

— Copil ce eşti!

— Copil?

Yukihiko, cu o expresie nespus de captivată, îmi repeta cuvintele. Treptat, puterile m-au părăsit. M-am aşezat pe vine şi am început să plîng cu suspine. Yukihiko m-a lăsat să plîng o vreme, apoi m-a luat încetişor de

la subsuori și m-a săltat cu ușurință. Apoi mi-a ridicat bărbia și m-a sărutat. De două-trei ori m a sărutat lin, ca niște unde pe o apă. Mi-am lăsat greutatea pe el, continuînd să suspin.

— Iartă-mă, a spus.

Am dat din cap. Plîngînd mai departe.

— Iartă-mă, a mai zis o dată Yukihiko.

L-am mușcat. Uite, acum sînt drăgălașă, mi-am spus în timp ce îl mușcam. Nu-mi plac femeile drăgălașe. Nu voiam să ajung o femeie drăgălașă. De-acum înainte n-o să-l mai caut pe Yukihiko la telefon. Așa m-am hotărît, în timp ce mă arătam drăgălașă. Ca femeie drăgălașă nu puteam să mă leg cu lanțuri. Da, așa m-am decis în secret.

*

Momentul în care Yukihiko a început să mă placă.

Și după ce am început să ne întîlnim, chiar și după ce am început să rămîn la el peste noapte (din același motiv pentru care nu îi telefonam, nu îl chemam la mine sub nici o formă), Yukihiko tot nu mă iubea. Cumva simțeam lucrul ăsta. Nonșalant, mintea-i stătea la altele. Așa de nonșalant, încît dacă nu erai tare, tare atent, nici nu-ți dădeai seama că e cu mintea în altă parte.

Ceasul cu figurine.

Oare pe ce stradă ne aflam? Cred că plecaserăm să vedem un film. Era primăvară și îmi scosesem haina cu mînecă lungă și o țineam pe braț. Pe drumul pînă

la cinematograf văzusem de pe geamul trenului, înşiruite pe taluz de-a lungul căii ferate, o sumedenie de flori galbene de rapiţă şi flori mov de violă-de-noapte. Am mers alături de Yukihiko pînă la cinematograf. Asfaltul pulsa.

Era amiază, fix. Cei din faţa noastră s-au oprit brusc şi au privit în sus. Un cuplu aflat în diagonală faţă de noi a ridicat ochii înspre aceeaşi direcţie. Ne-am oprit. Deasupra, pluteau cîţiva norişori.

— Nu-i nimic pe cer! am zis, dar Yukihiko a arătat spre acoperişul unui magazin chiar din faţă.

— Uite!

Îmi indica ceasul cu figurine. Păpuşile începuseră să iasă şi să intre. Se auzea o muzică un pic tristă, un pic veselă. Dong-dong, a sunat clopotul. Toţi trecătorii se opriseră şi priveau în sus.

— Dacă-aş putea, aş vrea să mă transform în broasca aia.

Şi după ce orologiul s-a oprit din cîntat şi toată lumea şi-a reluat plimbarea, am rămas nemişcată, ţinîndu-l de mînă pe Yukihiko. Broasca ieşise din dreptul orei patru de pe cadran. Şi-a făcut apariţia, a rămas o clipă nemişcată, apoi s-a rotit complet. De parcă ar fi făcut o tumbă. Şi s-a retras.

— Dintre prinţi şi prinţese de tot felul, tu alegi tocmai broasca? m-a întrebat el.

— Cumva, eu asta sînt.

— Hmm.

„Hmm" a fost singurul răspuns pe care l-a dat atunci. Apoi am mers la film (unul cu lacrimi, cu acţiune şi

cu happy-end, lui Yukihiko îi plăcea genul ăsta de filme), am băut ceai şi ne-am plimbat fără ţintă. Seara am mîncat curry (el susţinea că ar putea să înghită nu ştiu cîte zile la rînd numai curry, dimineaţa, la prînz şi seara) şi am băut bere. Însă în timpul ăsta Yukihiko se tot gîndea.

— Am făcut o greşeală cînd ţi-am pus întrebarea de mai devreme, mi-a zis el dintr-odată.

Îşi terminase curry-ul şi mai ceruse nişte pui picant, salată de ouă şi bere.

— Nu voiam să te întreb de ce să te transformi în broască, ci de ce să te transformi într-o figurină! Chiar nu contează dacă într-o broască sau într-o prinţesă ori într-un prinţ.

Am şovăit. Uitasem de ce spusesem că vreau să mă transform într-o broască dintr-un orologiu cu figurine. Numai că Yukihiko mă privea cu atîta seriozitate, că am încercat cu disperare să-mi amintesc.

— Păăăi, păpuşile din orologiu stau mereu nemişcate într-un loc întunecat, nu? am început pînă la urmă o explicaţie.

— Îhî, a încuviinţat cuminte Yukihiko.

— Şi o dată pe oră ies afară, nu?

— Îhî.

— Ei bine, cînd ies, dansează şi cîntă vesele, nu?

— Îhî.

— Apoi se întorc din nou în locul întunecat.

— Îhî.

— Şi repetă asta pe vecie, pînă cînd se strică.

— Îhî, a încuviințat Yukihiko și s-a strîmbat puțin, apoi a luat o bucată de pui picant și a mușcat din ea

— Sfîrșit!

— Îhî, a făcut Yukihiko.

Și, fără un cuvînt, a mestecat carnea. A trecut la felul următor, din care a cules și a mîncat aproape toate ouăle (lui Yukihiko îi plăceau ouăle oricum ar fi fost: omletă, fierte, ochiuri, jumări, crude); a băut puțină bere, a roșit, s-a încruntat din nou și a zis:

— Ei, fir-ar!

În momentul ăla m a îndrăgit.

Atunci mi-am dat seama. Cu claritate.

— Ce fir-ar? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Nu îmi putea mărturisi. Pînă atunci nu iubise cu adevărat nici o femeie. Fricosul de el. Ei, da, Yukihiko era un fricos.

Deși se purta cu femeile cu atîta eleganță. Deși era atît de brutal. Cu toate astea, îi era mereu teamă.

De ce anume?

Poate că temerea se lega de cuvîntul „vecie". Poate că de mirosul slab pe care îl emană oamenii în respirația lor caldă. Poate că de aromele jilave pe care le răspîndesc cerul, apele curgătoare și pămîntul.

Îi era frică de lucrurile astea și de femeile în legătură cu ele și nu iubise pe nimeni niciodată. Nu că s-ar fi străduit anume să nu se îndrăgostească, ci pur și simplu, în chip firesc, nu avusese asemenea sentimente. Nu le trăise.

Acum însă mă îndrăgise pe mine

— Să mergem, a zis încet şi s-a ridicat brusc, lăsînd în farfurie două bucăţi de pui şi în castronul cu salată, ciuperci, rucola, alune şi salată creaţă.

S-a dus la casă şi a plătit, m-a condus pînă la cea mai apropiată gară, iar el a luat o pe jos. În întuneric. Pe străzi în noapte. În aerul tare care nu încerca să-l accepte pe Yukihiko (aerul tare, tare, în care el putea fi cel mai relaxat).

■

Oare cît timp a nutrit pasiunea asta pentru mine?

— Manami, nu mi e bine cînd nu eşti cu mine, a zis fără pic de voioşie în glas.

Era tare amărît.

— O să fiu mereu lîngă tine, i am răspuns.

— N-ai cum.

— Dacă insişti s-o spunem pe-aia dreaptă!

— Manami, tu nu îmbătrîneşti?

— Cum să nu!

— N-o să slăbeşti sau n-o să te îngraşi niciodată?

— Sigur o să mă îngraş, peste vreo zece ani.

— Şi o să mă accepţi mereu aşa cum sînt?

— Doar nu sînt o sfîntă ca Fecioara Maria.

— O să faci mereu sex cu mine?

— Depinde de situaţie şi de moment.

— Depinde, asta înseamnă că n-o să fie OK întotdeauna?

— Există tot felul de momente şi de situaţii.

— O să te saturi de mine?

— Știu eu?

— O să mă satur de tine?

— Mai taci! i-am zis.

Am aruncat cu o pernă în el. Sau l-am împins. Sau am făcut niște ceai.

Adevărul este că Yukihiko era uneori foarte năbădăios. Uneori, în vremea cînd făcuse o pasiune pentru mine.

— Eu oare te iubesc pe tine? m-a întrebat.

— Asta să te gîndești tu singur!

— Mi se face frică dacă mă gîndesc la asta.

Yukihiko păstra mereu o anume rigiditate în sine. Deși gesturile, vorbele și mișcările lui erau atît de line. Line și fără cusur, de-a dreptul minunate. Și, cu toate astea, undeva în el, ceva înlăuntrul său era încremenit.

— De cînd am venit pe lume sînt înțepenit așa! a oftat el.

— De cînd ai venit pe lume?

— Da. O parte din creierul meu, sau poate din rinichi, ori din ficat, e artificială, cred.

— Serios? l-am întrebat și el a încuviințat cu gesturi largi.

— Și tata, și mama, și sora mea m-au iubit mereu. M-au iubit prea mult. Poate că de-asta mă iubeau așa de tare, le era milă de mine că am un organ artificial, mi-a spus Yukihiko serios.

— Păi și ce, nu-i bine să fii artificial? am șoptit mîngîindu-l pe frunte, dar el a clătinat din cap.

— Nu-i bine.

— Ba da! Mie-mi placi chiar dacă eşti artificial.

— Nu, nu-i bine.

— De ce?

— Păi, dacă sînt aşa, cîndva o să-ncetez să te iubesc.

— Da? De ce?

— Da, cei artificiali pînă la urmă nu pot să stea lîngă oameni adevăraţi.

— Nu trebuie să spui aşa ceva.

Aşa i-am răspuns, oare? Chiar dacă el nu mă mai iubea, nu era nici o problemă, pentru că îl iubeam eu în continuare. Am spus asta oare? Yukihiko a făcut o faţă disperată.

— Sînt un bărbat oribil dacă o femeie îmi zice asemenea lucruri!

Am căzut pe gînduri. Apoi am ajuns la concluzia că şi eu sînt o femeie oribilă.

Ne-am îmbrăţişat. Uşor. Ca o apă. Dar fără să devenim o apă.

Eram neliniştiţi. Eram în transă. Eram disperaţi. Eram uşori. Iubirea dădea să răsară în noi. Dar, neputînd iubi, stăteam înlemniţi în faţa dragostei, fără să mişcăm.

*

Apoi s-a săturat de mine.

Nu-mi place s-o spun, dar e cea mai potrivită formulare.

S-a săturat de mine.

— Îmi plac gogoşile cu gem, a zis el şi atunci mi-am dat seama.

— Mie nu prea, am răspuns.

Yukihiko citea o revistă, sprijinit de speteaza patului. Eu şedeam pe covor şi mă uitam absentă la un film de noapte, la TV. Un film trist, alb-negru. Genul care nu-i plăcea lui Yukihiko şi despre care ar fi spus că n-are suficientă acţiune şi nici dans.

Pe neştiute devenise iarăşi nonşalant. Nonşalant şi cu mintea în altă parte. Brusc, se săturase de mine.

— Dar checul?

— Checul mă întristează, oarecum.

În timp ce vorbeam, mi-am suflat nasul. Îmi dăduse o lacrimă, sau două. M-a cuprins panica atunci cînd mi-am dat seama că Yukihiko nu mai e atras de mine. Dar poate că încă era timp. Nu trebuia să plîng. Poate că încă aveam timp. Mai aveam, oare? Să ce?

— Manami, a zis el.

Vorbise calm.

Nu voiam să aud cuvintele care urmau. Manami, să ne despărţim. Manami, nu mai pot să ne vedem duminică. Manami, nu mă mai interesezi. Îmi venea să-mi bag degetele în urechi. În schimb, m-am întors încet spre Yukihiko şi am zîmbit.

— Ce e?

— Ştii ce nu te întristează? Pîinea cu gust de curry!

— Aşa-i, am zis.

Rizînd. Pîinea cu curry, care-i plăcea lui atît de mult. Yukihiko, pe care îl iubeam atît. Yukihiko, care deja nu mă mai iubea.

El încă nu ştia că se săturase de mine. N-aveam de gînd să-i spun. Cine ştie, poate doar mi se păruse? (O rază de speranţă.)

— De ce plîngi? m-a întrebat Yukihiko.

Inconştient, lăsasem lacrimile să îmi curgă pe obraji fără să mă feresc. Neglijent.

— E trist filmul.

— Şi-atunci de ce te uiţi la el, dacă-i atît de trist? a întrebat el relaxat şi şi-a văzut în continuare de revistă.

Mi-am suflat iar nasul. Cînd, mai tîrziu, m-am uitat din nou la el, adormise. Cu revista deschisă pe piept.

— Hei, trezeşte-te. Nu ţi-ai luat vitamina B1 şi vitamina C (el credea că e mai eficient să le iei separat, decît să iei un complex de vitamine) şi nici extractul de ginkgo biloba!

Am tras de el, dar Yukihiko doar a mîrîit. I-am pus mîna pe braţ. Era mai musculos decît ai fi crezut.

Săracul de el, mi-am zis în timp ce-i atingeam braţul. De ce oare nu mi-am spus *săraca de mine*? Nu m-am gîndit decît la el. Deşi curînd avea să mă părăsească. Deşi curînd avea să plece de lîngă mine. Nu putea să nu-mi fie milă de el, gîndindu-mă c-o să plece de lîngă mine, c-o să mă părăsească. Cît de milă mi-era de el!

Oricît am tras de Yukihiko, n-a deschis ochii. Aşa că am luat singură extractul de ginkgo biloba şi complexul de vitamine (eu eram de părere că e eficient şi aşa). Am stins lumina şi m-am băgat în pat lîngă el. L-am sărutat pe frunte şi am închis ochii.

■

— De ce oare se schimbă oamenii? a zis Yukihito.

Afară ploua. Vremea ideală.

Deci acum se întîmplă, am suspinat. În clipa următoare m-a cuprins o stare combativă. Sau poate, mai bine zis, un sentiment de împlinire.

— Oamenii se schimbă, nu-i aşa? am comentat, iar Yukihiko a mormăit ceva pe nas.

— Manami, e tautologic ce spui.

— Tautologic eşti tu, eu sînt şefa ta nemăritată şi de treizeci şi trei de ani!

Mda, se împlineau curînd trei ani de cînd îl cunoscusem. M-a surprins. Trei ani înseamnă mult sau puţin? Nu ştiam. Yukihiko privea ploaia. O ploaie cu stropi mari, de început de primăvară.

— Te iubesc, Manami, a zis.

— Numai că ne despărţim, nu?

Yukihiko mi-a aruncat o privire pătrunzătoare. Cu fălcile încleştate. Se pare că nu se aştepta la cuvintele astea.

— Ne despărţim, nu? am repetat.

— Manami! a zis el.

Era vădit şocat. Uitîndu-mă la el, eram şi mai şocată.

— De ce te miri aşa?

— Tocmai ţi-am spus că te iubesc!

— Dar deja nu te mai interesează de mine.

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat!

Yukihiko s-a albit. Mă tratase superficial. Mereu, mereu. Deşi eu nu mă comportasem niciodată cu

ușurătate față de el. Dar cum se îndrăgostesc doi oameni, dacă nu se iau cu ușurință unul pe altul? Dacă nu se iartă unul pe celălalt, dacă nu își coboară garda, dacă nu se uită puțin de sus la celălalt, n-au cum să se îndrăgostească. Eu nu putusem niciodată să-l iau cu ușurință pe Yukihiko. Deși el o făcea mereu.

— Manami! m-a strigat.

O voce îndurerată.

— Manami, de ce spui asta?

Dar deja se prinsese. Că eu îmi dădusem seama că el era nonșalant și dezinteresat. Acum nu mai era cale de întoarcere. Nu mai era timp. Îl condusesem singură pe Yukihiko într-un loc unde nu mai exista nici o rază de speranță.

Ploaia s-a întețit. Chiar că era vremea perfectă.

Am ieșit din apartamentul lui. Am închis ușa după mine. Yukihiko m-a urmat până în hol, ca un câine credincios. Fără nici o rămășiță din brutalitatea pe care o avusese la început. De parcă eu eram cea care îl părăsea.

— La revedere, i-am spus, dar n-a răspuns.

— De ce? a zis.

Venise rîndul meu să tac. Apoi am ieșit în ploaie.

În vreme ce pășeam sub picuri, sentimentul acela de împlinire încă zăbovea în mine. Stropii de apă cădeau sub umbrelă într-un unghi ascuțit.

De-acum pot să nu mai fiu a lui, mi-am spus mergînd cu pași mari.

*

Întîmplările de după.

O vreme, Yukihiko m-a sunat în fiecare zi. Eu, desigur, nu l-am sunat. (Luasem cîndva hotărîrea asta. O respectam cu strictețe. Pînă la capăt.)

Yukihiko mă întreba de fiecare dată de unde știam că nu mă mai iubește. Îi răspundeam mereu că, în primul rînd, el nu mă iubise niciodată

Dar nici eu nu-l iubisem, îmi zicea. Poate, îi răspundeam, dar nu era așa. El nu se lăsase iubit. Yukihiko cel încăpățînat nu voise să se lase iubit. Iar eu îmi cercetam atentă partenerul. O combinație nu tocmai fericită.

O vreme am fost cît se poate de vigilentă ca nu cumva să rămînem singuri noi doi.

După cîteva luni, Yukihiko s-a mutat la alt etaj. Curînd a ajuns asistent senior (o poziție cu puțin peste cea de director adjunct).

L-am invitat în seara aceea să sărbătorim. M-am gîndit că deja puteam face asta. Că se stinseseră și ultimele urme de jar.

Ultimele urme de jar?

— De ce nu pot să iubesc? a întrebat Yukihiko sprijinindu-se cu coatele pe tejghea.

Stăteam pe scaune înalte de la bar, într-un mic local.

— De ce oare? i-am răspuns încet, în timp ce-mi sorbeam ginul tonic.

— Crezi că sînt un tip fără valoare?

— S-ajungi să te gîndești că ești un tip fără valoare, asta nu-i rău deloc.

— Mamamă, ești răutăcioasă.

Yukihiko a suflat fumul de ţigară. De cînd ne despărţiserăm, se pare că se-apucase de fumat.

— A fost bun sushi-ul.

— La cît a costat!

— E rîndul meu să plătesc.

Yukihiko şi-a stins ţigara. În perioada în care nu ne mai întîlniserăm, parcă se mai maturizase. Încă mi-e drag, mi-am dat seama în acel moment. Am regretat grozav că îi dădusem drumul. Dar era greşit să gîndesc în felul ăsta, că îl lăsasem să plece sau că pusesem capăt relaţiei. Pur şi simplu, lucrurile se sfîrşesc.

Tocmai de asta n-am ezitat defel să accept invitaţia lui Yukihiko de a merge împreună la el acasă. Nu din pricină că mă bucuram. Dimpotrivă. Pentru că nu prea mă bucuram. Deja nu mai contează, m-am încredinţat în gînd. N-o să-mi mai treacă vreodată prin minte idei capricioase, cum ar fi să-i aparţin lui Yukihiko, aşa-i?

Aşa-i, mi-a răspuns celălalt eu dinăuntrul meu. Deja ai suferit de ţi-a ajuns, deja te-ai tot gîndit la asta de ţi-a ajuns.

Yukihiko, nonşalant ca întotdeauna, m-a luat de mînă.

— Ce bine miroşi, mi-a spus apropiindu-şi faţa de pieptul meu.

Apartamentul lui era aproape neschimbat. Ca şi cînd ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, m-a dezbrăcat (nu-i plăcuse niciodată să mă dezbrac singură) şi am făcut sex ca la carte. Eu m-am simţit bine. Probabil şi el.

După ce am terminat, în timp ce îmi puneam lenjeria, Yukihiko m-a apucat de braţ.

— Rămîi peste noapte aici!

— Nu pot, mîine am treabă devreme.

— Auzi, mărită-te cu mine.

— Nătărăule!

Spunîndu-i să nu se mai prostească, mi-am încheiat copcile de la sutien. Am trecut în revistă ce aveam de făcut a doua zi la serviciu. Şi-am auzit un sunet ciudat, ca un radio care nu era bine acordat.

Yukihiko gemea.

— De ce nu-s bun de nimic? a zis el gemînd.

Era prima dată cînd îl vedeam cu faţa asta. Avea o expresie diferită de brutalitatea elegantă de la început, diferită de nesiguranţa din vremea cînd fusese atras de mine, diferită de tot ce văzusem.

— Cum adică, nu eşti bun de nimic? am răspuns încet, încheindu-mi nasturii de la bluză.

— Voiam să te iubesc mereu.

Am terminat cu bluza şi mi-am băgat labele picioarelor în ciorapi.

— Voiam să fiu mereu cu tine.

— Degeaba spui acum, i-am zis încheindu-mi fermoarul de la fustă.

— De ce nu pot să iubesc pe nimeni aşa cum trebuie?

Am vrut să i spun că aşa e firea lui, dar m am oprit. Fiindcă mi s-a făcut milă de el. Aşa cum mi se făcuse atunci cînd l-am privit cum doarme. Săracul de el. Dar era vina lui, eu n-aveam nimic de-a face.

— Cîndva o să găseşti persoana pe care s-o poţi iubi, i-am spus cu blîndeţe, trecîndu-mi mîinile prin mînecile taiorului.

Deşi nu vrei cu adevărat să iubeşti, am continuat în gînd.

— Manami! m-a strigat cu voce slabă.

— Da? am răspuns şi m-am uitat la ceasul de la mînă, cu gesturi teatrale.

— Manami, somn uşor, a spus Yukihiko, lăsîndu şi capul să atîrne moale.

— Noapte bună, Yukihiko, am spus întorcîndu-mă spre el.

Am închis după mine uşa de la apartament şi am ieşit. În nări mi-a pătruns aerul de iunie, care mirosea a verdeaţă. Săracul Yukihiko, am murmurat. Săraca de mine, am dat să continui, dar m-am oprit. Pentru că nu mai aveam de ce să-mi fie milă de mine. Aşa că, în schimb, m-am rugat pentru fericirea lui Yukihiko.

Nu obişnuiam să mă rog pentru fericirea cuiva, aşa că nu ştiam cum aş putea s-o fac. Am procedat aşa cum citisem într-o poveste pe cînd eram mică.

Mai întîi mi-am băgat mîna stîngă în buzunarul drept şi am zis „Să fie fericit Yukihiko". Apoi mi am băgat mîna dreaptă în buzunarul stîng şi am mai zis o dată „Să fie fericit Yukihiko". Am îndeplinit ritualul cu grijă

Săracul de tine, Yukihiko. Noapte buna, am şoptit după aceea, uitîndu-mă înspre apartamentul lui. Aerul nopţii de iunie mă învăluia.

Manami, noapte bună, mi s-a părut că aud vocea lui Yukihiko, dar ştiam că nu putea fi decît o închipuire Încet, am păşit înainte.

Puls

Îmi plăcea că m-am îmbrăcat în *yukata*[1], dar în timp ce mergeam mi se desfăcuse. Deşi mă străduisem s-o aranjez cum trebuie, în faţă se sucise. Mereu eşti tolomacă, îmi spunea Yukihiko. Oricît l-aş fi rugat să nu-mi mai zică aşa, nu înceta. Cînd a văzut că nu mă descurc cu *yukata* prost aşezată, s-a dus în spatele meu şi şi-a petrecut braţele în jurul taliei. Mi-a desfăcut brîul.

— Stai cuminte, s-o aranjez în faţă, a zis.

Absentă, l-am lăsat să-mi potrivească *yukata*. A luat brîul şi l-a întins bine.

— Brîul era răsucit.

— Serios? am întrebat.

— Singură ţi l-ai legat?

— Credeam că l-am prins ca lumea.

— Da' de unde. Era ca vai de el, a zis trecîndu şi din nou mîinile în jurul meu şi legîndu-mi brîul.

Mi-a făcut nodul şi am ascultat foşnetul plăcut al materialului.

---

1. Chimono lejer, de vară (n.tr.).

— Îţi foarte mulţumesc, logofete, am zis, iar Yukihiko s-a încruntat.

Nu-l vedeam, căci stătea în spatele meu, dar sigur s-a încruntat.

— Nu sînt logofătul nimănui!

— Te pricepi la orice! i-am zis.

A venit în faţa mea. Ştiam, se încruntase. Dar chiar şi aşa, încruntat, avea o faţă dulce. Asta îl definea pe el, chipul dulce, aerul îngrijit şi meticulozitatea cu care îmi lega brîul de la *yukata*.

Fetele îl plăceau pe Yukihiko. Cînd îl sunam seara, abia dacă răspundea. Pînă nu lăsa să sune de unsprezece ori, nu răspundea. La jumătatea celei de-a douăsprezecea ţîrîieli, în sfîrşit se auzea vocea lui joasă: „Da" Seara întotdeauna vorbea la telefon cu vreo fată.

„Am un apel în aşteptare", îi spunea celei de la telefon. „Mai vorbim, mă bucur că te-am auzit" încheia conversaţia şi aşa se duceau cele unsprezece ţîrîieli.

La a douăsprezecea ţîrîială te întîmpina cu un „Da" automat. Probabil cu vocea cu care răspundea oricărei fete. Un glas fără inflexiuni, de întrebuinţare generală. O voce pe care o putea folosi şi cînd se certa cu vreo fată, şi cînd încerca s-o seducă sau cînd îi spunea că vrea să se despartă de ea.

Cînd îşi dădea seama că eu îi telefonasem, glasul lui devenea puţin mai gros.

— A, Kanoko, tu erai, spunea şi ofta, apoi revenea iute la obişnuita voce lină „pentru fete" şi mă întreba: Ce-ai mai făcut azi?

— Păi, deschideam eu gura, nu mare lucru. Dar tu, Yukihiko? Tu ce-ai mai făcut?

— Sînt bine, răspundea.

Uneori se auzea semnalul unui alt apel în aşteptare, dar cînd vorbea cu mine, Yukihiko nu le prelua niciodată. Indiferent de cît de dezlînată şi de tărăgănată ar fi fost conversaţia noastră.

— Nu se supără Manami pe tine? l-am întrebat odată.

Manami era iubita lui. O femeie frumoasă, cu trei ani mai mare decît el.

— Dacă te sună şi nici nu-i intră robotul, nici nu-i preiei apelul, îşi dă seama că vorbeşti cu altcineva, nu? am zis, iar el a rîs.

— Pe Manami o sun eu.

— Ea nu te sună niciodată?

— Nu.

— Hmm, am făcut şi am schimbat repede subiectul.

Pe el, eu îl sunam mereu. El nu-mi telefona aproape niciodată. Şi cînd eram iubiţi, tot eu eram cea care îi telefona. El nu făcea decît s-aştepte să îl caut.

Ne despărţiserăm cu cinci ani în urmă, la scurtă vreme după ce absolvisem facultatea. Eu voisem să ne separăm. Cînd i-am spus că m-am îndrăgostit de altcineva, Yukihiko a rămas o vreme cu ochii în pămînt, apoi şi-a înălţat bărbia şi a zis doar:

— Atunci, asta e.

Mă aşteptam să mă bombardeze cu întrebări, dar aveam impresia că reuşisem s-o cotesc. Deşi cum s-o coteşti cînd tu eşti aia care are ceva de spus?

Chiar şi acum, cînd stăm unul lîngă altul, lumea ne întreabă dacă sîntem iubiţi. Cînd ne-au întrebat cunoscuţi ai mei, am răspuns morocănos şi răspicat că nu. Poate puţin prea răspicat, mi s-a părut şi mie însemi. Pe de altă parte, la aceeaşi întrebare Yukihiko răspundea: „Nu, din păcate nu". Zîmbind. Cît se poate de relaxat.

*

Cu brîul aranjat, m-am uitat din spate la Yukihiko, care încuia uşa. Lui, *yukata* îi stătea impecabil, fără o cută. Dacă-mi puneam eu *yukata* pe care o primeşti la hanurile tradiţionale, se şifona imediat. Dac-o purta Yukihiko, rămînea pe el fără cusur, de ziceai că abia a îmbrăcat-o.

— Hai, să mergem, mi-a zis întorcîndu-se spre mine, care rămăsesem pe culoar pierdută în gînduri.

Am tresărit surprinsă şi mi-am ridicat privirea spre chipul lui, pe care se amestecau un zîmbet şi o încruntătură.

— N-ai avansat deloc, a spus şi m-a luat de mînă

— Nu-i adevărat, i-am răspuns, dar el a pufnit zeflemitor.

Chiar şi cînd rîdea de tine avea o voce dulce.

— Hai, vino repede, a zis şi mi-a dat drumul.

De foarte multă vreme nu mă mai luase de mînă. De cinci ani, de cînd ne despărţiserăm. Mă aşteptam să mă tulbure nespus atingerea lui, dar nu s-a întîmplat asta.

Stăteam la han o noapte, împreună cu Yukihiko. Adevărul este că plănuisem să vin aici cu iubitul meu,

dar chiar înainte de plecare s-a ivit ceva şi el n-a mai putut merge. Mi am întrebat toate prietenele, dar erau ocupate. Fie aveau soţ, fie îşi petreceau vremea cu iubitul, fie se pregăteau pentru examene de certificare. Nemairăminînd altă variantă, l-am întrebat pe Yukihiko, mai mult în glumă.

— Sigur că vin, mi-a răspuns cît se poate de firesc.

L-am întrebat cum va face cu Manami, iar el a rîs şi mi-a spus că e ocupată şi că munceşte şi în weekend. Manami era şefa lui. Femeia cu trei ani mai în vîrstă, frumoasă, care-i era şefă şi iubită. Meseriaşa, aşa-i zicea Yukihiko.

Mi-am ciulit urechile încercînd să prind dacă în rîsul lui se amesteca şi o urmă de tristeţe că nu-şi poate petrece weekendul cu ea, dar nu am reuşit deloc să-mi dau seama. Era vocea lui obişnuită, cea dulce şi de întrebuinţare generală.

*

Masa a fost bună. Mie-mi place sake-ul. Adică îmi place o masă la care se potriveşte nişte sake, iar mîncarea de la han e perfectă pentru aşa ceva. Felii crude de biban de mare şi de scrumbie şedeau cutezătoare pe farfurii. Erau şi felii de moluşte crude, şi peşte *kohada* în oţet. Cu alge din belşug alături.

— Scrumbie de toamnă, tare gustoasă! am zis.

Yukihiko a încuviinţat fără entuziasm.

— Mîncarea la hanurile astea e toată la fel, a răspuns.

— Nu chiar, există diferenţe subtile.

— Hmm, a făcut el, apoi şi-a întins beţişoarele către ruloul de ouă.

Nu bea alcool aproape deloc. Dacă vorbeam de îngheţată, de ciocolată, de prăjituri, avea ceva de spus, dar dacă încercai să discuţi cu el despre gustul primului pahar de bere, clar că nu aveai cu cine să vorbeşti. Iubitul meu bea. De altfel, aleseserăm hanul ăsta tocmai fiindcă auziserăm că au mîncare bună. Oare Yukihiko şi Manami în ce fel de locuri luau masa cînd călătoreau?

Manami era tipul de femeie care ştie să se bucure cu moderaţie şi de băutură, dar şi de un desert. Ne întîlniserăm o dată, după ce deveniseră iubiţi. Cum de nimerisem în aşa încurcătură? Nu mă credeam atît de tîmpită, încît să apar pe neaşteptate la o întîlnire de-a fostului iubit, dar uite că fix aşa s-a întîmplat.

Manami a fost de la început pînă la sfîrşit politicoasă şi prietenoasă. Nu s-a ţinut cu Yukihiko de mînă pe sub masă şi nici nu i-a şoptit la ureche că vrea să plece pînă cînd n-am dat eu tonul. Am petrecut împreună foarte prietenește pînă am ajuns la al treilea bar. Cu burta plină de bere de ghimbir, Yukihiko mi-a zis:

— Tu absorbi lichidul ca un burete.

— Dacă-i vorba de alcool, pot bea oricît, am spus şi m-am întors spre Manami, în aşteptarea unei încuviinţări, dar ea a dat din cap ambiguu.

Un gest prin care nu nega nici replica mea, nici pe-a lui Yukihiko, doar o mişcare neutră. Privindu-i ochii umezi ca de erbivor, nu ştiu de ce, însă mi s-a făcut tare milă de ea.

— Ce-ţi place la Yukihiko? am întrebat-o.

Fără îndoială că am fost o nasoală servindu-i asta. Nu ştiu faţă de cine, dacă faţă de Manami, faţă de Yukihiko, faţă de întreaga lume, dar mă încerca o aroganţă extremă. Să-ţi fie milă de alţii e o aroganţă fără limite.

— Ştiu şi eu, a zis Manami înclinîndu-şi capul.

— Termină, ce te bagi? a intervenit Yukihiko de alături, dar nu l-am luat în seamă.

— Păi, Manami, tu-ţi poţi găsi o groază de bărbaţi mai acătării decît el, am continuat.

Manami, cu o mină serioasă, s-a gîndit cîteva clipe, apoi mi-a răspuns:

— Nu-i vorba de ce-mi place sau nu-mi place la el.

— Ă? am făcut eu.

— Mi-ar plăcea de el indiferent de cum ar fi ca om.

Manami a zîmbit. Avea un zîmbet minunat. M-a dat pe spate. Cum de poate fi cineva atît de minunat? Purtare fără cusur sau excese. Şi fără să fie cu nasul pe sus.

Am încercat după povestea asta s-o urăsc. Numai că n-am reuşit. Era o femeie pe cinste, nu puteai să-i porţi pică. În plus, nu mă lăsa mîndria s-o urăsc pe iubita lui Yukihiko. Dar mîndrie faţă de ce?

*

După ce am terminat masa am ieşit cu Yukihiko pe malul mării. Peste *yukata* am tras un *haori*, o haină cu mînecă lungă. În oraşul ce se deschidea către Pacific

era doar cu puţin mai cald decît în Tokyo. Iar vîntul de noapte îmi mîngîia răcoros obrajii. În larg se vedeau luminile bărcilor de pescuit.

— Au ieşit să prindă calamari, cred.

— Probabil, a răspuns Yukihiko relaxat.

De cînd ne despărţiserăm părea ca are tot mai mult succes la fete. Cînd îl tachinam pe tema asta, întotdeauna clătina din cap. Nu i vorba că am eu succes, ci că fetele se simt singure, îmi răspundea. Ce prostie. Eşti întemeietorul vreunei noi secte, îmi venea să ţip la el. Dar nu pot ţipa la Yukihiko. Pînă la urmă, eu sînt cea care-i telefonează întruna. Deşi am iubit, deşi la serviciu lucrurile merg bine cît de cît şi am şi mulţi prieteni, totuşi cînd se face noapte tîrziu, îi telefonez lui Yukihiko.

— Calamarii au lumină? m-a întrebat.

— Te gîndeşti la calamarii-licurici?

— Da, da, ăia, licurici.

– Nu sînt licurici, sînt calamari licurici.

— Cîndva mi-a fost dat mănînc nişte licurici din ăia vii.

Vîntul sufla din partea lui Yukihiko spre mine. Dinspre trupul lui venea o mireasmă de săpun.

— Mm, sună bine!

— Îi mănînci după ce i-ai văzut înotînd în faţa ta!

— Cred că au fost tare gustoşi.

— Da, au fost buni. Dar eu nu pot să fac de-astea.

— De-astea, adică ce?

— De-astea, a repetat Yukihiko.

— Nu-mi spune că eşti vreun sentimental.

— Poate, a zis încet şi tandru.

I-am simțit din nou mirosul de săpun.

Brusc mi-am dat seama că vreau să-l ating. Degetele lui mlădioase. Palmele calde. În întunericul nopții, în apropierea mării, am întins o mînă spre el. În clipa în care mîna mea era aproape s-o atingă pe a lui, Yukihiko a continuat:

— Așa ai fost tu mereu. Spui lucruri destul de crude fără să-ți pese.

*

Mareea urca tăcută. Ședeam cu Yukihiko pe niște bușteni aduși de apă.

Prin pînza subțire a *yukatei* simțeam căldura bușteanului, rămas sub razele soarelui peste zi.

La picioarele mele, pe lîngă sandalele primite de la han, trecea un crab mititel.

De a lungul plajei se întindea un drum județean, cînd și cînd străbătut de vreun camion. Felinarele de la marginea drumului luminau plaja. Lumina pătrundea pînă în locul unde ședeam noi, dar nu ajungea pînă unde valurile atingeau țărmul. În beznă auzeam cum valurile se apropie și cum se depărtează.

În lumina slabă i-am privit chipul lui Yukihiko. Ridurile i se adânciseră. Față de cum era la douăzeci de ani, pielea i se făcuse mai aspră. Și barba i se îndesise. M-am gîndit la ce-mi spusese mai devreme. Sînt plină de cruzime? Fusesem crudă?

Nu-mi aminteam cu limpezime perioada cînd fuseserăm iubiți. În vremea aia nu gîndeam aproape deloc.

Mi se părea normal să-mi placă Yukihiko, să vreau să mă țină în brațe și să mă facă să mă simt bine. Nici o secundă nu mă gîndisem că ăsta era un lucru aproape miraculos.

Îmi plăcea Yukihiko. Îmi plăcea tata, îmi plăcea mama. Îmi plăcea motanul Kuro. Îmi plăcea bebelușul care se născuse în casa vecină. Îmi plăcea mirosul de rufe spălate într-o zi senină. Îmi plăcea să chiulesc de la școală într-o zi ploioasă. Asemenea tuturor acestor lucruri, îmi plăcea și Yukihiko. Nu reușeam deloc să-mi amintesc cum ajunsesem să mă îndrăgostesc de altcineva

*

— Kanoko, tu ești ca pasărea cerului, mi-a spus el odată.

Nu cînd eram împreună, ci la vreo trei luni după ce ne despărțiserăm.

După ce relația noastră se încheiase, păstrasem, ca acum, relații bune de prietenie.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Păsările zboară după cum bate vîntul. Dacă suflă dinspre sud, păsările se îndreaptă, purtate de curenți, spre nord, și dacă suflă dinspre nord, se-ntorc în sud. Dacă se schimbă direcția vîntului, uită cu totul ce-a fost pînă ieri și, ciripind vesele, zboară pînă departe încotro sînt conduse, mi-a explicat Yukihiko hlizindu-se.

Indignată, i-am zis că nu-s așa, dar în timp ce vorbea am ajuns, treptat, să mă simt întocmai ca o pasăre prostănacă și fericită, care nu gîndește nimic.

— Kanoko, uită-te la tine, așa erai și cînd eram împreună și la fel ești și acum, a spus Yukihiko privind înspre bretonul meu.

Pe atunci purtam mereu breton, pentru că nu-mi plăcea fruntea mea. Cînd eram cu el, Yukihiko încerca întruna să-mi dea părul la o parte de pe frunte. Se distra să mă tachineze că am fruntea ciudată și să mi-o scoată la iveală. Mă fugărea să-mi ridice părul, ne hîrjoneam, iar uneori sfîrșeam în brațele lui.

În momentul ăla degetele lui s-au întins să-mi atingă bretonul. Erau trei luni de cînd ne despărțiserăm și, bineînțeles, de atunci nu mă mai atinsese. Mi-am lăsat capul spre Yukihiko. O mișcare inconștientă. Degetele lui se apropiau de fruntea mea ca atrase de un magnet.

— Ah! am strigat.

— Ah! a exclamat și el și și-a retras mîna repede.

O clipă am rămas amîndoi tăcuți, apoi am izbucnit în rîs în același timp. El, într-un hohot zdravăn, eu, într-un rîs înghețat.

— Și păsările au probleme, mai mult decît te ai aștepta, am spus rizînd înțepenit, iar Yukihiko a încuviințat.

— Să ciripești întotdeauna plină de viață, pasăre Kanoko, a zis el dînd din cap.

Simțeam în vocea lui detașare și asta m-a irritat puțin. Deși eu fusesem cea care se despărțise de el. Deși eu ar fi trebuit să fiu certată pentru prea multă detașare. Și totuși, după ce ne-am separat, eu eram mereu cea crispată, iar el, perfect netulburat și mărinimos.

M-am despărțit repede de bărbatul pentru care îl lăsasem pe Yukihiko. Din cîte îmi aduc aminte, n-a

ţinut decît vreo jumătate de an. Dar bineînţeles că n-am reluat relaţia cu Yukihiko. Eram însă prieteni buni. Uneori ne întîlneam şi beam ceai împreună. Vorbeam mereu la telefon. Chiar dacă ne separaserăm, aveam o relaţie plăcută. Chiar despărţiţi, eram prieteni buni. Ăştia eram noi, Yukihiko şi cu mine. Iar eu eram destul de mulţumită cu asta. Aşa cum era de aşteptat.

*

— Yukihiko, de ce-ai venit aici cu mine? l-am întrebat.

Mareea creştea. Aveai senzaţia că toată marea se umflă în noapte şi că, în schimb, aerul se strînge şi se îngroaşă.

— De ce oare? a spus el lent.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui. El a rămas cu braţul coborît, fără să mă tragă mai aproape. Mi-am pus mîna în jurul şoldurilor lui şi l-am tras mai spre mine.

— Mi-e cald, a zis el.

— N-are nimic!

— Eşti fericită, Kanoko? m-a întrebat el deodată.

Tristă, fericită, asta chiar că suna de parcă ai fi intrat într-o sectă religioasă!

— Hai să ne întoarcem la han şi să facem sex, am zis ignorîndu-i întrebarea.

— Nu, a răspuns el cu braţele atîrnînd în continuare.

— Deci, de ce ai venit aici?

— Kanoko, tu eşti cumva un demon al lascivităţii?

— Lua-te-ar naiba!

Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul şi reuşeam acum să întrezăresc mişcările mării. Netedă la suprafaţă. Dar, netedă cum era, urca tîrîndu-se pe mal.

Yukihiko m-a luat pe după umeri. Întîi şi-a pus mîna pe umerii mei, apoi m-a strîns din ce în ce mai tare. Mi-am amintit cum era trupul lui şi ce făcea al meu pe cînd eram iubiţi. Mi-am amintit în ce fel îl iubisem. Mi-am amintit clar lucrurile astea. Şi, în timp ce mi le aminteam, mi-am dat seama că, de fapt, nu le uitasem deloc.

— Yukihiko, am spus încet.

Cîţi ani trecuseră de cînd îl strigasem cu glasul ăsta?

— Kanoko, a zis şi el pe un ton scăzut.

Am rămas mult aşa, îmbrăţişîndu-ne unul pe celălalt pe după umeri şi şolduri. Valurile au înaintat pînă aproape de picioarele noastre.

Buzele lui mi-au atins uşurel obrazul. Mi-am lipit şi eu uşor buzele de gîtul lui.

— S-a făcut tîrziu.

— Aşa e.

— Yukihiko, mi-eşti drag.

— Şi tu mi-ai fost tot timpul dragă.

— Eu altceva spuneam.

— Nu se poate, a zis el fără şovăială, ţinîndu-mă în continuare pe după umeri.

— Ah?

— S-a terminat între noi.

— Ah! am exclamat cu voce tîmpă.

— S-a terminat, a spus el cu glas cald.

— S-a terminat? am repetat prostește.

— S-a terminat, a repetat și el.

Mintea mi s-a golit.

Așa era, mi-am zis. Și eu, și Yukihiko eram fiecare într-un loc care nu era nici departe, dar nici aproape.

Acum eram și eu, și el aici, dar atîta tot.

Atît și nimic mai mult. Timpul curge, noi ne-am separat în aici și ne-aici, în aici și acolo.

Ce tîmpenie e timpul. Așa mă gîndeam. În timp ce mă copleșea un sentiment de neputință.

Ce tîmpenie eram și noi, Yukihiko și cu mine. Toți oamenii sînt o tîmpenie. Așa mă gîndeam, în timp ce-l strîngeam și mai puternic pe Yukihiko pe după șolduri.

— Dar de ce, deși ne plăcem, nu putem fi împreună? am întrebat, cu toate că știam că-i în zadar.

— Fiindcă n-am nici un fel de putere, a răspuns încet Yukihiko.

— Nici un fel de putere?

A tăcut o vreme. Apoi a zis:

— Kanoko, îmi plăcea foarte tare de tine.

Marea se umflase și ne uda picioarele. Oare de cînd era acolo bușteanul pe care ședeam? Oare se afla acolo de mult, fără să fie luat de ape nici cînd pe furtună și cînd valurile creșteau?

Stăteam în noapte fără să ne mișcăm, ca niște lucruri rămase de mult acolo, pe plajă. Îi simțeam pulsul lui Yukihiko. Oare crabul cel mititel se întorsese în gaura lui?

— Yukihiko, e frig!

— Hai să mai stăm puţin aşa!

— Mă-ntorc la han, am zis încet.

Mintea mea era încă goală.

— Da?

— Da, mă-ntorc la han şi o să dorm dusă!

A rîs. M-a mîngîiat pe cap. Yukihiko, am şoptit eu. În sufletul meu.

— Hai să mai stăm puţin, a zis.

Am dat din cap că da.

— Sînt drăguţe luminile din larg, am spus cu voce uscată.

— Sînt drăguţe, a repetat el.

— Deşi mă întreb pînă unde ar putea să urce mareea.

Putea să urce pînă să ne înghită şi să ne transformăm în nişte crabi mititei. Odată deveniţi crabi, n-am mai fi ştiut unul de altul şi, cînd apa s-ar fi retras, am fi ieşit din găurile noastre şi am fi intrat la loc în vremea fluxului.

Pulsul lui Yukihiko mi se transmitea în întreg corpul.

— Yukihiko, am zis, cu o voce în care am încercat să adun toată blîndeţea pe care o aveam acum în mine.

— Da.

— Yukihiko, am zis din nou, de data asta cît am putut de încet, fără să încarc sunetele cu nici un fel de nuanţă.

— Da.

Fiinţa noastră se deschidea, tăcută, tăcută, înspre marea întunecată.

Yukihiko, am spus din nou. Fără să rostesc.

Yukihiko. Păcat că nu putem să ne mai întoarcem Yukihiko. Timpul curge şi sîntem singuri. Yukihiko Am fost nişte proşti.

Din cînd în cînd cîte un val se apropia de noi vuind. Marea creştea. În noapte, simţeam cum inima îmi bate

Regatul de la sfîrșitul verii

Era vară.

Vreau să fac sex cu băiatul ăsta, mi am zis.

Mereu era așa. Cînd mă uitam la vreun băiat (indiferent de vîrsta pe care o avea, dacă îmi stîrnea poftele, orice bărbat era „băiat" pentru mine) nu mă întrebam în primul rînd dacă îmi place, sau alte lucruri din astea. Nu, mie-mi treceau prin cap la început numai chestii concrete, cum ar fi că vreau să-și încolăcească brațele în jurul gîtului meu, sau că aș vrea să rup în două o pîine abia scoasă din cuptor și s-o mîncăm împreună acolo, pe loc, sau că vreau să-i iau în gură degetele.

În cazul lui Nishino, m-am gîndit direct că vreau să mă culc cu el.

Așa că i-am zis.

— Știi ce, hai s-o facem!

— Unde? m-a întrebat Nishino.

Foarte mișto că nu mă întreabă ce anume, mi-am spus.

L-am întrebat dacă locuiește singur. Da, încă de cînd intrase la facultate stătea singur. Singur de zece ani, mi-a răspuns.

Înainte de a ne duce la el, am intrat într-un non-stop şi mi-am cumpărat o periuţă de dinţi şi o pereche de chiloţi. După ce am plătit, m-am dus lîngă Nishino, care mă aştepta citind o revistă. Mi-a zîmbit.

— Rămîi peste noapte? m-a întrebat.

— Dacă nu vrei, nu rămîn.

— Hmm, a făcut el. Dar dacă nu rămîi, ai cumpărat degeaba periuţa şi chiloţii.

— Le pot folosi acasă, e-n regulă, am răspuns. Eu consum o periuţă cam într-o săptămînă. Fiindcă frec tare cînd mă spăl pe dinţi.

— Consumi periuţele de dinţi? a rîs Nishino şi a luat-o înainte. Păi, Sumanaga-san, şi chiloţii tot aşa-i consumi?

În timp ce vorbea, m-a luat de mînă.

— Spune-mi Reiko, i-am zis strîngîndu-l şi eu de mînă.

— Reiko, Reiko, Rei, a murmurat Nishino. Rei e bine. Ţi se potriveşte pe de-a-ntregul cum sună Rei.

M-a atins pe creştet. Am părul aspru şi în vîrtejul din creştet firele stăteau ţepene şi zburlite. Deşi eram tunsă scurt şi tot restul părului era lins.

— Îmi place ceafa ta, Rei, a zis Nishino şi a grăbit pasul.

Se simţea din întregul lui trup că e cuprins de aşteptări. Eu nu mai puteam de bucurie. Aproape fugind în urma lui, mă gîndeam că vreau să mă culc cu el cît mai repede. Amîndurora transpiraţia ne şiroia pe gît.

■

— Ah! a făcut Nishino.

Îmbrăcat corect, în costum, era un bărbat bine. Da, deci are o viaţă socială normală, cum se cuvine, mi-am spus admirativ. De-atîta admiraţie, l-am strîns în braţe pe jumătate goală, cum eram. În hol. Era a doua zi, de dimineaţă.

— Cred că mi-a căzut, a zis el dezlipindu-se de mine.

— Ce? am întrebat.

— Cheia.

— Ce cheie?

Nishino nu mi-a răspuns. Aplecat, bîjbîia cu mîna pe pardoseala din hol.

— Cheia de la fosta iubită, a completat după ce a căutat o vreme.

— Fosta? am repetat.

— Fosta. Adică, acum ne despărţim.

Acum se despart?

— Ciudat, am murmurat, iar el a dat uşor din cap.

Între timp, căuta mai departe.

— Dacă ne despărţim, tre' să i-o dau înapoi. Aşa se cuvine.

Cuvintele astea, „aşa se cuvine", m-au făcut să-mi închipui viaţa lui socială.

— Hai că ţi-o caut eu. O cheie, nu? Una obişnuită, argintie?

— Da, te rog, a spus Nishino ridicîndu-se, apoi a deschis în grabă uşa şi a ţîşnit pe palier.

Odată plecat, m-am așezat pe jos în hol și i-am rememorat trupul. Sexul cu el fusese destul de bun. Nu extraordinar, însă. Dar destul de bun.

— Încearcă să se poarte cool, dar de fapt se străduiește din greu, am murmurat.

Exact. Mă încercau sentimente calde pentru el. Pentru bărbatul ăsta care voia să se poarte cool, dar muncea cu atîta sîrg.

Am găsit cheia. O cheie drăguță, care lucea argintiu. Era aproape nouă. Probabil nu fusese folosită decît foarte rar. Oare ce fel de fată i se potrivea lui Nishino? Am încercat să mi-o imaginez. Părul. Expresia feței. Corpul. Felul în care vorbea. Modul în care se mișca. Firea. Mă gîndeam din ce în ce mai intens.

Prost obicei. Nu cugetam la lucrurile astea din cauză că-mi plăcea de Nishino, nu despre asta era vorba. Probabil era o deformație profesională. Îmi cîștigam existența scriind; mai precis, scriam niște romane care nu erau nici tocmai pentru copii, nici tocmai pentru adulți. Nu se vindeau extraordinar de bine, dar locuiam singură și venitul era suficient cît să nu simt tăișul sărăciei.

După ce mi-am făcut o imagine completă asupra femeii potrivite pentru Nishino, am pus cheia pe masă și m-am vîrît din nou în pat. Am luat din bibliotecă *Legămîntul călcat* și am răsfoit-o la întîmplare. În biblioteca lui Nishino erau *Legămîntul călcat* și *Însărcinată* de Minako Satō, *Lumea văzută de Garp*, alături de cîteva volume noi despre afaceri. Nu prea știai de unde să-l

apuci pe Nishino, mă gîndeam în timp ce întorceam paginile şi citeam din *Legămîntul călcat*.

Curînd mi s-a făcut somn. Cu cartea în mînă, am început să moţăi în patul care încă păstra mirosul trupurilor noastre din noaptea dinainte.

*

Nishino s-a întors de la serviciu la unsprezece şi ceva noaptea. Cînd m-a văzut la masă, cu laptopul în faţă, pentru o clipă i s-a citit pe chip o expresie de surpriză, dar a revenit imediat la calmul obişnuit. Ar fi putut şi el să fie sincer uimit şi să zică fie că nu-i convine că eram încă acolo, fie să se bucure că mă găsea tot acolo, dar nu, n-a renunţat la gesturile calme cîtuşi de puţin.

— Bun venit, am încercat eu.

— Îhî, mi-a răspuns.

Îhî? Cum adică „îhî"? m-am gîndit şi exact asta i-am şi spus, întocmai.

— Păi, ce-ar trebui să spun, atunci? a întrebat uşor debusolat.

— De obicei, dacă cineva nu mai pleacă de la tine, te deranjează, nu? Să zicem, o femeie cu care n-ai făcut sex decît o dată.

— Îhî.

— Tocmai de-aia nu poţi să zici „îhî"!

— Îhî.

Nishino părea complet pierdut. Probabil era obosit. Eu aş fi căzut lată după o zi-două dacă mă puneai să plec de acasă la opt dimineaţa şi să muncesc pînă la ora unsprezece. Nu era de mirare.

— Dacă te deranjează, spune, zău!

Am oprit laptopul şi i-am lăsat ecranul. O boare de vînt a umflat foarte puţin perdeaua. La ora asta se mai răcorise, dar, oricît de tîrziu se făcea, în Tokyo aerul nopţii rămînea umed şi greu.

— Dăm drumul la aerul condiţionat? am întrebat.

— Îhî, a răspuns Nishino pe acelaşi ton.

Am închis fereastra şi am tras bine perdelele, apoi am apăsat butonul telecomenzii. Imediat s-a auzit şuieratul aerului condiţionat. Absent, cu privirea în gol, Nishino şi-a desfăcut cravata, şi-a scos cămaşa, şi-a atîrnat frumos pantalonii pe un umeraş şi s-a îndreptat spre baie. Părea o păpuşă mecanică.

— Hai să facem baie împreună, am zis, dar el a clătinat uşor din cap.

Avea în continuare aceeaşi expresie pierdută, aşa că l-am întrebat:

— Te deranjează să mă bag cu tine în cadă?

— Nu că mă deranjează, doar că...

— Doar că?

— Rei, tu eşti ca un animal.

Animal? mi-am zis. Dimpotrivă, mie el mi se părea mai degrabă ca un animal. Dacă era om, voiam să dea dovadă de acţiuni şi de păreri clare.

Nishino a dat drumul la apă în cadă. Înainte de a-i pune dopul, a curăţat-o cu un burete.

— Rei, vrei să intri înaintea mea? m-a întrebat el, îmbrăcat numai în tricou şi chiloţi, aşezat pe canapea.

— Hai să intrăm împreună. Te spăl, te frec pe spate, îți masez tălpile, am zis, și Nishino a zîmbit de undeva de departe.

— E strîmtă cada, sigur stai mai bine dacă intri doar tu, mi-a zis.

— Mă plictisesc singură, am răspuns. Toată ziua am stat singură. Dacă tot sîntem împreună acum, hai să facem baie amîndoi.

— Nu, eu vreau să mă bag singur în cadă, a zis el temător.

— Păi de ce n-ai zis așa de la început!

— Hă?

— Viața e mai simplă dacă spui ce gîndești.

— Așa, ca tine?

— Da, am încuviințat și am deschis ușa de la baie.

E drept că nimeni nu spune ce gîndește, dar de ce ezită lumea să spună lucrurilor pe nume, chiar și unu la mie? Măcar zece, nu, douăzeci la mie dacă ar face-o, nu ar păți nimic.

M-am băgat în apa caldă și m-am încovrigat. M-am încins imediat, așa că mi-am spălat bine corpul și părul, apoi m-am mai vîrît o dată în apă și am ieșit în grabă din încăpere.

— Ce repede ai terminat! a făcut Nishino ochii mari la mine. Credeam că toate fetele stau o veșnicie în baie.

— Mie nu prea-mi place în cadă.

— A, da? a murmurat el echivoc. Rei, cîți ani ziceai că ai? Parcă la fel ca mine, treizeci? a continuat cu același ton ambiguu.

— Sînt mai mare decît tine.

— Hmm, a făcut Nishino, dar mai mult de atît n-a încercat să întrebe.

Deşi ar fi putut s-o facă. Poate că nu-l interesa? Sau poate credea că pe toate femeile le deranjează să fie întrebate ce vîrstă au.

— Pot să beau o bere? I-am întrebat.

— Da.

— Bei şi tu cu mine?

— Îhî, a răspuns el, dar era un „îhî" cu mai multă forţă decît mai devreme; pentru prima dată de cînd se întorsese acasă, în „îhî"-ul lui exista intenţie.

— Să ieşi din baie repede, că te aştept, i-am zis şi, desfăcîndu-mi prosopul din jurul capului, l-am fluturat ca pe un steag.

Nishino şi-a scos chiloţii şi tricoul şi s-a îndreptat spre baie.

— Aaaah, a făcut întinzîndu-se.

Apoi s-a auzit uşa cum se închide.

A stat mult în baie. De pe cutia de bere pe care o scosesem s-a dus condensul, aşa că am băgat-o la loc în frigider. Aşezată pieziş pe canapea, cred că am aţipit puţin. Cînd m-am dumirit, Nishino încerca să-mi scoată prosopul în care mă înfăşurasem. S-a suit pe mine în timp ce de pe trup i se prelingeau picuri de apă. Am deschis larg ochii şi i-am zis:

— Dar poftiţi, vă rog!

Nishino a chicotit.

A fost o partidă scurtă de sex. Nu extraordinară, dar destul de bună. După ce am terminat, aşa cum ne

promiseserăm, am băut împreună o bere. Pe cutia răcită din nou s-a format condens. Eu am golit-o dintr-o suflare. Nishino s-a uitat la mine cum o beam, cu capul dat pe spate.

— Rei, rămîi şi noaptea asta? m-a întrebat.

— Ce să fac? Nu mă presează nici un termen-limită în momentul de faţă, aş putea rămîne.

Nishino a dat din cap. Apoi mi-a ciufulit părul din creştet, cel care stă mereu sculat.

*

Am rămas la el cinci zile. Vineri trebuia să primesc un fax cu nişte corecturi, aşa că după ce i-am făcut cu mîna şi i-am urat drum bun lui Nishino, mi-am strîns lucrurile (perechea de chiloţi pe care o spălasem de trei ori, periuţa de dinţi pe jumătate despicată şi laptopul, pe care îl căram mai mereu după mine) şi, după ce am măturat puţin prin casă, am încuiat uşa în urma mea. Am băgat cheia în cutia pentru ziare agăţată de uşă şi m-am întors acasă.

Cînd, după atîta vreme, am urcat într-un tren spre casă, lucrurile din apartamentul lui Nishino s-au prefăcut într-un trecut îndepărtat. Deşi pe cînd mă aflam la el erau atît de limpezi. Şi trupul lui, şi privirile lui, şi cuvintele lui. Odată despărţiţi însă, totul devenise într-o clipă un trecut aflat la mare distanţă.

Ţîrîiau cicadele. Acasă la Nishino cicadele nu se auzeau aproape deloc. Chiar dacă deschideam geamul, de afară nu pătrundea decît aerul încins suflat de aparatele de aer condiţionat ale vecinilor, aşa că, încetul cu

încetul, ajunsesem să nici nu mai deschid fereastra. Deşi nu-mi plăcea să stau în aer condiţionat, în apartamentul lui Nishino ajunsesem să-l ţin pornit tot timpul.

Întoarsă la mine acasă, am lăsat fereastra deschisă, am tras perdelele la o parte şi am ascultat ţiriitul cicadelor. În afară de faxul cu corecturi, primisem încă două. O solicitare de recenzie pentru o carte de copii şi un chestionar de la firma de asigurări de sănătate.

„Vă faceţi griji cu privire la traiul dvs. la senectute?"

„Ce imagine vă vine în minte cînd vă gîndiţi la viitor?"

Genul ăsta de întrebări. Mda, viitorul, am mormăit în timp ce am mototolit foaia cu chestionarul şi am aruncat-o la gunoi.

După ce am parcurs corecturile, le-am trimis înapoi prin fax, m-am documentat pentru manuscrisul pe care trebuia să-l predau pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare, am luat un prînz tîrziu şi am dormit. Am dormit pe rogojina de vreo doi metri pătraţi pe care o scot vara din debara şi o întind pe jos.

Cînd m-am trezit, se întunecase de-a binelea. Dădeam pe dinafară de energie. M-am gîndit să sun pe cineva ca să ieşim în oraş să ne distrăm, dar fix în clipa aceea s-a auzit telefonul.

— Rei!

La început nu mi-am dat seama cu cine vorbeam.

— Da, am răspuns.

— Ce bine, deci acolo erai!

— Da, firește. Doar e casa mea, am zis, iar ce'alalt a rîs.

Cînd i-am auzit hohotele mi-am dat seama că era Nishino.

— Ce faci? l-am întrebat.

— M-am mirat că m-am întors acasă şi nu te-am mai găsit.

— Am de lucru, am zis şi el a rîs din nou.

— Şi animalele trebuie să muncească? Ce lume aspră!

— E cald rău, peste tot. Ce zici, ieşim la o bere pe undeva? i-am propus.

Pînă de dimineaţă fusesem cu el şi aş fi vrut să mă văd şi cu alţi prieteni, dar, dacă tot mă sunase acum, era politicos din partea mea să-l invit.

— Bine, a zis Nishino.

Şi el părea c-o spune din politeţe. Răspundea cu politeţe unei invitaţii făcute din politeţe. Oare cu vocea asta vorbeşte cu toate fetele, m-am întrebat şi mi s-a părut ceva ciudat. Nishino, cel care pare cool, dar care depune atîtea eforturi, mai mult decît ai crede.

— Auzi, ţie ce imagine îţi vine în cap dacă te gîndeşti la cuvîntul „viitor"? l-am întrebat.

— Ce-i asta, tam-nisam?

— Zi, viitor!

— Hmmm, a mîrîit el.

Poate că se gîndea că încerc să-i smulg o promisiune. Căsătorie, familie, lucruri de genul ăsta.

— Eu văd un zid de apărare, cred, am spus văzînd că el continuă să mîrîie şi că nu vrea deloc să răspundă.

— Un zid de apărare, a repetat.

— E o împărăţie acolo.

— O împărăție.

— E mereu vară și țiriie cicadele, o înconjoară un zid de apărare înalt și-n pacea ei este condusă de-un împărat foarte bătrîn, genul ăsta de împărăție.

— Asta-i imaginea ta despre viitor? m-a întrebat confuz Nishino de la celălalt capăt al firului.

— Da.

— Dar care-i legătura cu regele cel bătrîn și cu cicadele?

— Dacă aș locui în împărăția aia, aș fi fericită, am spus, iar Nishino a oftat.

Nu prea înțelegea. În viitorul meu nu apăreau nici copii, nici căsătorie, nici pensie și altele asemenea?

— Nu, nu apar. Poți să-l întorci pe-o parte, să-l răstorni și să-l scuturi, că tot n apar, am răspuns pentru că așa credeam din adîncul sufletului. Mă rog, ieșim la bere? am adăugat și Nishino a consimțit, cu o voce în care se simțea că s-a liniștit.

Îmi cam plăcea de Nishino, mă gîndeam în timp ce mă pregăteam să ies din casă. Îmi cam plăcea de el, dar nu extraordinar de tare. După ce scap de predarea de săptămîna viitoare, o să mă întîlnesc cu altcineva. Mi-am tras baretele de la sandale peste călcîie.

■

Mi-a zis că i-a dat înapoi cheia fostei prietene. Mi-a trîntit chestia asta deodată, într-o pauză în conversație.

Eu știam însă că fusese pregătită. Nishino ținuse neapărat să mă anunțe. În clipe de-astea mă apucă iritarea. Dacă mă place, de ce nu mi-o spune direct? Pentru

mine, faptul că i-a înapoiat cheia fostei prietene nu reprezintă nici o insinuare şi nici o metaforă.

— Eşti ocupat la serviciu? am întrebat din complezenţă.

Brusc îmi pierdusem interesul faţă de el.

— Da, sînt destul de ocupat, a răspuns Nishino calm.

Am hotărît să beau încă un pahar şi apoi să plec acasă.

— Ah, fir-ar! am zis. Am o predare de care am uitat!

N-am eu atîtea comenzi încît să uit de ele, dar Nishino habar n-avea de lucrul ăsta.

— Aoleu, da? a zîmbit el larg, privindu-mă. Auzi, Rei, cum e casa ta? a întrebat.

— Nimic deosebit. Am o cameră cu parchet şi una tradiţională, cu rogojini, şi-n amîndouă încăperile pereţii sînt ticsiţi cu cărţi. Mai am un televizor mic, un frigider de dimensiuni medii şi un fax.

— O casă tipică pentru tine, a spus Nishino zîmbind.

Avea un surîs plăcut. Era îngrijit, sofisticat şi nici nu vorbea ca un bădăran. Ce m-o fi apucat să mă culc cu un bărbat care se potriveşte oricărei fete? mi-am zis cu regret.

— Mă duc acasă, am spus golindu-mi paharul şi ridicîndu-mă.

O clipă, Nishino a părut abătut. Apoi şi-a recăpătat imediat cumpătul. Deşi dacă ar fi rămas mai departe pierdut în asemenea momente, mi-ar fi cîştigat mai mult interesul. Gîndindu-mă la asta, i-am făcut încet cu mîna. I-am îndesat în palmă o bancnotă de cinci mii de yeni şi am pornit-o iute spre ieşire.

Pînă la gară am mers pe jos, respirînd adînc. După o vreme de mişcare, am uitat pe de-a-ntregul de Nishino.

▪

— Cred că ţie nu-ţi prea place de mine cine ştie ce, a continuat Nishino.

Vorbeam cu el după vreo trei săptămîni. Avusesem neaşteptat de multe comenzi şi trebuise să merg în Kansai să adun nişte informaţii. Duminică seara, cînd abia mă întorsesem din călătoria de studiu, a sunat telefonul. Mă răsfăţasem cumpărîndu-mi nişte sushi de macrou, ceva mai de calitate decît de obicei, şi voiam să-l mănînc cît mai repede, aşa că terminasem degrabă de despachetat bagajele şi, nerăbdătoare, îmi pregăteam nişte sake să beau singură acasă.

Tocmai cînd se încălzise bine sake-ul, am primit telefonul de la Nishino, care voia să ne întîlnim.

— Da, săptămîna viitoare, i-am răspuns, dornică să-mi sorb sake-ul cît mai repede.

— Azi nu poţi? a insistat Nishino.

— Ai vreo treabă urgentă cu mine? l-am întrebat iute la rîndul meu.

— Nu, n-am nici o treabă. Doar că nu te-am văzut de mult şi nu-mi place, a zis Nishino. Vreau să ne întîlnim. Să te văd la faţă, să-ţi vorbesc. Deşi... Cred că ţie nu-ţi prea place de mine cine ştie ce, a continuat.

Ah, mi-am zis, aşa de sincer e Nishino?

Se purta altfel decît de obicei. Faţă de cum fusese înainte, cînd îmi pierdusem interesul pentru el, acum,

dimpotrivă, începea să-mi stîrnească dintr-odată curiozitatea.

— Rei, mă simt singur astă-seară, a spus Nishino.

— Dar n-ai o groază de prietene şi de iubite? Te pricepi tu la femei, am zis.

Nishino a scos un fel de „u" din fundul gîtului.

— Rei, de ce spui asta?

— Ce, nu-i aşa? Te pricepi.

— Probabil că asta înseamnă că sînt un fel de fustangiu. Dar de unde ştii tu? Nu ţi-am spus nimic despre aventurile mele amoroase sau despre ce se-ntîmplă în ultima vreme în viaţa mea.

— Îmi ajunge să mă culc şi să vorbesc puţin cu tine ca să-mi dau seama. Cam despre asta-i vorba, am răspuns rîzînd.

De partea cealaltă a firului, Nishino a rîs şi el. Cu cea mai veselă voce pe care i-o auzisem pînă atunci.

Nishino. Nu-i tocmai rău, mi-am zis. Aşa cum mă obişnuise: destul de bun, dar nu extraordinar.

— Nishino, am cumpărat din Kyoto nişte sushi de macrou, ceva deosebit, de cinci mii de yeni. Vrei să-l mîncăm împreună?

Am rostit cuvintele în clipa în care le-am gîndit.

— Dacă vrei, hai acum, că dacă nu vii repede îl termin singură pe tot, am mai spus şi Nishino a rîs din nou voios.

— Pot să-mi aduc chiloţi şi periuţă de dinţi? a întrebat.

Nu care cumva să spună că vrea să rămînă peste noapte!

— Şi dacă nu vreau, ce faci? l-am întrebat.

— Dacă nu vrei, îţi las ţie periuţa.

— Şi cu chiloţii ce faci?

— Cu tristeţe, îi iau înapoi cu mine.

— E-n regulă, adu-ţi şi costum pentru mîine, i-am zis.

În aşteptarea lui, am scos din dulap salteaua pentru musafiri, pătura, cearşafuri şi faţă de pernă, şi le-am făcut morman pe podea. De multă vreme nu mai venise la mine în casă un băiat. Dacă voiam să mă culc cu vreunul, o făceam imediat, dar asta nu înseamnă că mi-o doream în permanenţă. Trecuseră mai bine de trei ani de cînd în casa mea venise şi stătuse un băiat.

Nishino, am zis cu voce tare. Fără îndoială, eram bucuroasă de vizita lui. Nishino, am zis încă o dată. Voiam să-mi placă de el. Ce bine-ar fi să-mi placă de el! m-am trezit că mă rugam.

Era frumos cînd îmi pica cineva cu tronc, dar se întîmpla destul de rar. Fiindcă îmi cunoşteam dorinţele foarte bine. Fiindcă mă întrebam sincer ce îmi doresc exact pentru mine.

Ce bine-ar fi să-mi placă Nishino pe de-a-ntregul, am murmurat.

Am scos din frigider trei vinete. Le-am înţepat cu o furculiţă şi le-am pus pe grătar. Am aprins aragazul. La început, flacăra a fost portocalie, însă curînd s-a preschimbat într-un albastru plăcut.

O vreme am privit flacăra albastră, străvezie, a aragazului.

*

Era sfîrşitul verii.

Am început să-l iubesc pe Nishino la sfîrşitul verii.

Am ajuns să mi-l doresc pe de-a-ntregul pe Nishino.

În ziua aceea, înainte de a mînca vinete, m-am culcat cu el. Am făcut sex cu tandreţe. Cînd am terminat, deja nu mai încercam să-i evaluez nivelul. Adică nu mă mai gîndeam dacă a fost destul de bine sau extraordinar de bine.

Odată ce te-ai hotărît că un om îţi place în întregime, nu mai emiţi judecăţi de valoare că e bine sau că nu-i bine. Pur şi simplu, dacă îţi place de el, e bine.

Din cauza asta, începînd cu ziua aceea de sfîrşit de vară, sexul cu el a devenit sex cu cineva care-mi place. Nu mai era sex extraordinar de bun cu cineva sau sex destul de bun cu cineva.

Îl voiam pe de-a-ntregul.

Asta i am spus în ziua aia, după sex. Nishino a încuviinţat. Deşi probabil nici atunci, nici mai apoi n-a înţeles ce înseamnă „pe de-a-ntregul". Pentru că era un tip care nu ştia ce înseamnă să-i placă o fată cu adevărat şi nici n-avea să ştie vreodată.

„De unde ştii lucrurile astea despre mine?", m-ar fi întrebat.

Dacă i le-aş fi spus.

„Îmi ajunge să mă culc şi să vorbesc puţin cu tine ca să-mi dau seama. Cam despre asta-i vorba", i-aş fi răspuns.

Ştiam de la bun început că o să-mi aducă necazuri să-mi doresc pe de-a-ntregul un băiat ca Nishino.

Bineînțeles că după ce m-am hotărît eu că-l vreau cu totul, el, nestînjenit, s-a culcat cu o seamă de fete. Erau printre ele unele tinere, dar și altele mai în vîrstă. Erau cîteva care-l plăceau destul de mult. Erau și altele care stabiliseră că nu-i vorba decît de distracție. Dacă te uitai atent la Nishino, îți dădeai seama de atîta lucru.

Eu însă îl iubeam mult, fără să-mi pese de asta.

Pur și simplu, îl iubeam.

Fără să-mi doresc decît foarte puțin să fiu iubită la rîndul meu (chiar și pentru mine e imposibil să iubesc pe cineva fără să aștept în schimb măcar un strop de iubire).

— Curînd o să se termine vara, i-am zis lui Nishino la fix un an de cînd începusem să-l iubesc.

— Așa e, a răspuns el lungit alături de mine, mîngîindu-mă pe creștet.

— Îmi place sfîrșitul verii, am șoptit.

— Mie nu prea-mi place, a zis el cu voce neutră.

— Oh!? am făcut eu.

*

N-am povestit nimic despre sentimentul de stînjeneală. Cît l-am iubit pe Nishino am avut în permanență un mic sentiment de stînjeneală. Era mic, dar dens, imposibil de tare, ca un nod.

— La sfîrșitul verii mi-a murit sora, a spus încet Nishino.

— Aha, am murmurat.

Auzeam prima dată despre asta. Nishino nu vorbea aproape deloc despre viața lui.

L-am mîngîiat pe creştet.

— Eu eram cu nişte prieteni la mare. Sora mea s-a sinucis înghiţind otravă pe un cîmp din apropierea casei. Măcar de-aş fi fost acasă, poate aş fi observat ceva. Dar eram la mare. Au descoperit-o prea tîrziu. Murise.

Nishino vorbea pe acelaşi ton plat, în timp ce se lăsa mîngîiat de mine.

Am continuat să îl dezmierd. El n-a adăugat nimic. Şi eu am rămas tăcută.

De cînd începusem să-l iubesc, aveam pentru întîia oară îndoieli.

Poate că deja nu-l mai iubeam.

Deşi nu mă gîndisem deloc la asta nici cînd se culcase fără jenă cu alte fete, nici cînd observasem că îmi trînteşte cîte o minciunică.

Un fel de firicel de aer rece emana din întregul lui trup. Adevărul e că fiorul ăla fusese acolo întotdeauna, ca un firişor subţire cu care poţi tăia, chiar înainte să-mi povestească despre sinuciderea surorii lui. Numai că eu pretinsesem că nu-l văd. Mă prefăcusem că nu-l observ.

Ah, există-n el abisuri atît de adînci? mă gîndeam cu dezamăgire.

— Nishino! l-am strigat.

— Da, Rei?

— Te iubesc. Te-am iubit.

— Ah? a făcut Nishino ochii mari. De ce foloseşti forma de trecut?

— Pentru că nu te mai iubesc, i-am răspuns sincer.

Nu puteam fi decît sinceră.

— De ce?

Nishino s-a ridicat. M-am uitat cu tristeţe la muşchii lui puternici de la abdomen şi de pe piept.

— Îmi pare rău.

— Fiindcă nu-s cinstit? m-a întrebat Nishino.

— Tot ce se poate, i-am răspuns.

Deşi ştiam că nu-i aşa.

— Îmi pare rău. Nu mă mai culc cu alte fete. Promit! a strigat el.

M-a luat prin surprindere. Nu-mi trecuse prin cap că Nishino mă îndrăgeşte atît de tare, încît să strige aşa. Credeam că îi sînt dragă. Dar nu extraordinar de dragă.

— Te-am iubit, am repetat cufundată în disperare.

— Rei, nu mai putem face nimic? S-a terminat, orice am face?

Nishino plîngea.

— Rei, nu ştiam că mi-eşti atît de dragă, mi-a zis el printre suspine. Rei, te iubesc.

— Îmi pare rău, i-am spus hotărîtă.

Poate există pe lume o fată suficient de blîndă şi de puternică încît să te poată iubi, am spus în gînd. Poate nu există. Probabil.

Mi-era atît de milă de Nishino, că îmi venea să plîng. Dar m-am abţinut. În acelaşi timp m-a trecut un fior gîndindu-mă la valul ăla de aer rece care venise mai devreme dinspre el.

Voiam să fug departe de Nishino, cît mai iute. În străfundul sufletului, asta mă rugam. Nici măcar acum nu pricepeam forma adevărată a acelui sentiment de

stinghereală, dar mi-era clar că exista acolo. Rece şi înspăimîntător, n-ar fi dispărut oricîte eforturi aş fi făcut.

Voiam să fug. Numai la asta mă gîndeam. Aşa cum voisem să iubesc şi doar la asta mă gîndisem.

▪

— Cu bine, mi-a zis Nishino la sfîrşit.

Avea un ton politicos şi blînd.

Ah, tipul ăsta o să rămînă mereu singur, mi-am spus privindu-l ţintă în ochi.

— Să mă inviţi odată şi pe mine în regatul de la sfîrşitul verii, a zis zîmbind.

— Da, cîndva. Cîndva, cînd voi fi mai în vîrstă şi mai tare, cînd voi fi mai puternică, i-am spus plecîndu-mi capul.

— Cu bine, a repetat Nishino.

— Cu bine, am zis şi eu.

Ne plimbam pe drumul de la mine acasă pînă la gară. Azi, în ultima noastră zi împreună, Nishino venise să-şi ia lucrurile din apartamentul meu. Eu nu-mi lăsasem mai nimic la el. O perniţă începută şi încă trei, de rezervă. Pe cele trei i le-am dat lui, iar pe cea începută i-am zis să o arunce.

— Ştii, sînt convins că o să mor la un sfîrşit de vară, a spus el ridicîndu-şi ochii.

— Trebuie să te invit în regatul meu înainte să mori.

— Ei, o să trăiesc destul, aştept s-ajungi puternică.

— Dar oare o s-ajung vreodată?

— Probabil nu. Fiindcă, orice-ar fi, eşti ca un animal.

Nishino a zîmbit. Un zîmbet ciudat, de parcă ştia cu siguranţă că pe lumea asta nu există femei care să îl iubească într-adevăr. Un zîmbet ca flacăra albăstruie, străvezie, de la aragaz.

Dădeau să-mi curgă lacrimile. Voiam să-l mai iubesc o dată pe Nishino. Era cît pe ce s-o spun în gura mare. Dar n-am putut.

— Nishino, să ai grijă de tine, a fost tot ce i-am zis şi m-am oprit din mers.

— Rei, şi tu, a spus la rîndul lui, trecînd repede prin turnichetul de la intrarea în gară.

Nu s-a întors să se uite în urmă.

După ce a dispărut din raza privirii mele, mi-am plecat ochii şi am văzut la picioare o cicadă căzută cu burta-n sus. Am împuns-o uşor cu vîrful pantofului şi ea a mişcat puţin.

Imediat insecta a început să ţîrîie.

Zgomotul pe care-l scotea devenea tot mai puternic. Am mai împuns-o o dată cu vîrful piciorului şi, fluturînd din aripi, gîngania şi-a luat zborul.

S-a înălţat spre cer, din ce în ce mai sus. În urechi mi-a rămas mult timp sunetul slab al aripilor sale.

Turnul Tsūtenkaku

Subaru avea părul moale.

Îmi plăcea s-o mîngîi pe păr. Dar ea se împotrivea. Susţinea că nici măcar pe omul pe care l-ar iubi cel mai mult pe lume nu l-ar lăsa să-i mîngîie părul. În general, Subaru se hazarda să spună tot felul de lucruri.

Eu însă ştiam. Auzisem sunetul slab pe care-l scosese Subaru cînd, odată, Nishino o mîngîiase pe păr. Un tors ca de pisică. Un zgomot de pisică mulţumită. Şi tot ca o pisică îşi arcuise spinarea, lungită pe duşumea. Nishino o mîngîiase cu gesturi largi pe spate şi pe lîngă fund, o sărutase uşor şi se ridicase în picioare.

— Nishinoo! strigase Subaru.

Parcă vorbea într-o limbă străină. De cîte ori îl striga pe Nishino, îi lungea sfîrşitul numelui într-un fel care putea părea şi tandru, dar şi aspru.

— Pleci? îl întrebase.

— Da, răspunsese Nishino.

Apoi, întorcîndu-se către frigiderul în spatele căruia eram ascunsă, a zis:

— Ieşi, ca să nu te mai chinuieşti atît să tragi cu urechea.

La noi frigiderul nu era lipit de perete, ci proțăpit în mijlocul camerei. Subaru îl mutase la un moment dat, spunînd că e fericită dacă poate ajunge la el în orice clipă.

Nishino a plecat imediat. Subaru a rămas lungită pe podea. În razele soarelui care pătrundeau pe fereastră se zăreau plutind firicele de praf. Deși pe unde nu bătea lumina nu se zărea nimic. Subaru, fără să se ridice, a întins o mînă către raze. Și-a strîns palma, de parcă ar fi vrut să închidă înăuntru firicelele de praf.

— Nu pot să le prind, a zis ea, în continuare lungită.

— Se cheamă efectul Tyndall, am spus încet.

— Ce-i aia, efectul Tin-și-mai-cum?

— Cum se văd firicelele de praf plutind în lumină.

— Tama, de unde știi tu chestii de astea? m-a întrebat Subaru, răsucindu-se într-un cot.

— Mi-a explicat Nishino, am zis și mai încet.

Subaru a deschis ușa frigiderului cu piciorul, și-a băgat vîrful labei înăuntru pentru cîteva momente, apoi a închis-o la loc. Frigiderul a scos un bîzîit.

— Ce mișto, a spus ea tare.

Și „ce" și „miș" și „to" au sunat ca niște bile cleioase, de aceeași mărime.

— Nishino știe o grămadă de lucruri, am zis.

Subaru a mai spus o dată „ce mișto", tot așa, din bile cleioase. Cînd m-am ridicat, Subaru a făcut o tumbă. O tumbă mică. Era destul de flexibilă cît să se poată da peste cap în locuri foarte strîmte. În timp ce se rostogolea, pe chip i se ghicea o ursuzenie. Era supărată

fiindcă Nishino n-o sărutase cum se cuvine. Și pentru că numai eu știam de efectul Tin-nu-știu-cum.

*

Pe Nishino îl cunoscuserăm de curînd. Sau, mai bine zis, Subaru îl tîrîse acasă. Se întîlniseră undeva, printr-un bar, stătuseră cîteva ore de vorbă și pînă la urmă veniseră amîndoi aici.

— Fiindcă zicea că-i e sooomn! mi-a explicat Nishino cu glas calm.

După cum anunțase, Subaru adormise liniștită pe podea, ca o baltă ce se strînge pe pămînt.

— N-am mai văzut pînă acum nici o fată care să spună că-i e sooomn cu o voce atît de adormită, a zis Nishino rîzînd.

— Așa e Subaru, sinceră, i-am răspuns tăios.

Eram iritată, și pe Subaru, care adusese acasă un tip necunoscut, și pe bărbatul care intra fără jenă în casa unor străini și care, în plus, nici nu părea foarte interesat de sex. Nu făceam față bine situațiilor neclare. Subaru îmi spunea mereu că pentru mine nu există decît alb sau negru. Cînd îi răspundeam că nu-i adevărat, că există și roșu, și verde, și galben, și violet, Subaru rîdea în hohote. Avea un glas limpede. Mă enervam și mai tare cînd mă gîndeam că-i spusese unui bărbat necunoscut, neatentă și cu vocea aia clară a ei, că-i e sooomn.

— Bei ceva? m-a întrebat atunci Nishino, privind-o pe Subaru adormită pe podea.

— Nu, i-am răspuns iute. În primul rînd, află că aici eşti la noi acasă! am continuat cu o voce iritată, iar Nishino şi-a mijit ochii.

— Tu eşti Tama-chan, nu?

— Tu eşti din ăia care pun „chan" după toate numele de fete? i-am replicat susţinîndu-i privirea.

Fără să dea vreun semn de supărare, Nishino şi-a scos din geanta leşinată o cutie cu ceai Oolong.

— Nu după toate, a zis după ce a deschis cutia de ceai. Doar după numele celor ca tine, cărora li se potriveşte sufixul ăsta de alint.

A înclinat cutia şi a vărsat puţin ceai. Îmi venea să-i trag o palmă.

— E ora la care începe ziua de mîine. Du-te şi tu acasă, i-am zis arătînd înspre hol.

Subaru ar fi zis că nu-i politicos să arăţi cu degetul. În chip bizar, Subaru avea nişte idei mai desuete.

— „Ora la care începe ziua de mîine" e o expresie tare interesantă, a zis Nishino ridicîndu-se.

În timp ce sorbea din ceai, şi-a încălţat pantofii în hol. Cu mîna în care ţinea geanta, a împins uşa şi a ieşit, bînd în continuare. Apoi a coborît pe scări.

Bucăţica de cer decupată în cadrul uşii era uşor lăptoasă. De la picioare te lua răcoarea. Mîine a început deja, am murmurat. E adevărat că ziua începe la douăsprezece noaptea, dar întotdeauna mi s-a părut că timpul pînă în zori aparţine zilei de ieri. Însă odată ce s-a crăpat de ziuă, s-a sfîrşit. Odată cu zorii vine şi supraestimatul mîine.

Am închis în grabă uşa de la intrare şi am scos din frigider nişte suc de mere. Am turnat jumătate de cană din vasul înalt din plastic în care era sucul. L-am sorbit cu înghiţituri mici. Lui Subaru sigur îi place bărbatul ăsta, Nishino, mi-am zis. Frigiderul uruia. Subaru s-a foit încet. M-am dus s-o învelesc cu o pătură şi am mîngîiat-o uşurel pe obraz. Cînd dormea nu se mai plîngea că nu-i plac mîngîierile.

*

După asta Nishino a început să ne viziteze adesea. Venea fără să se anunţe.

— Nu faci şi tu ca toţi oamenii, să dai un telefon înainte, ceva? l-am întrebat.

— Nu-mi plac bucuriile anunţate, a intervenit Subaru.

Nishino doar a rîs.

Venind fără să anunţe, s-a întîmplat de multe ori să mă găsească singură în casă. Lui Subaru îi plăcea să se plimbe fără ţintă pe-afară.

— De ce stai tu mereu încovrigată? m-a întrebat odată Nishino.

Acasă, cel mai adesea stăteam încolăcită pe covor. Subaru zicea că eram obosită de prea mult împărţit lumea în alb şi negru.

— Mă simt în siguranţă cînd stau încolăcită.

— Subaru se lungeşte.

— Păi ţi-am zis că ea are o fire deschisă.

— Şi fetele cu firea deschisă se lungesc?

— Cusurgioaicele se încovrigă, fetele deschise se lungesc.

— Eşti ciudată, Tama-chan, mi-a zis Nishino uimit. Apropo, tu cîţi ani ai?

— Douăzeci şi unu, ca Subaru.

— Ă? s-a mirat Nishino.

— Da, în anul în care m-am născut, Ônuki a găsit o sută de milioane de yeni[1], iar Monstrul cu 21 de feţe[2] acţiona pe cînd aveam eu patru, i-am explicat în timp ce Nihino se tot holba la mine. Ce, chiar aşa de bătrînă arăt?

— Nici vorbă, Tama-chan, tu ai putea la fel de bine să ai zece ani, sau douăzeci, sau şaptezeci.

— Ce-nseamnă asta? am zis şi am aruncat cu o pernă în el.

Nishino a prins-o cu ambele mîini şi şi-a îngropat faţa în ea.

— Ce bine miroase! Miroase a tine, a spus.

M-am grăbit să schimb subiectul, ferindu-mi ochii de Nishino, care se juca cu perna în braţe.

— Ştii, Subaru şi cu mine ne-am adîncit într-o discuţie despre ce am face dacă am găsi o sută de milioane de yeni. La început, cînd am cunoscut-o pe Subaru.

— Şi ce-aţi face? a întrebat.

---

1. În 1980, un şofer de camion pe nume Hisao Ônuki a găsit, înveliţi într-o pînză, o sută de milioane de yeni. Cum nimeni n-a revendicat suma, banii i-au revenit lui Ônuki, conform legii (n.tr.).
2. Este vorba de o persoană sau o grupare de persoane care în 1984 şi 1985 a şantajat companiile de dulciuri Glico şi Morinaga (n.tr.).

— Eu i-aş îngropa în pămînt şi, din cînd în cînd, i-aş scoate de-acolo şi aş zîmbi.

— Un plan solid!

— Îhî.

— Şi Subaru ce-ar face cu banii?

— Ar cumpăra un cîine şi o cuşcă şi o zgardă.

— Dar toate astea nu costă o sută de milioane.

— Zgarda cîinelui e foarte luxoasă, cu diamante sau smaralde ori rubine.

— I-ar fura-o imediat.

— Da, dar şi asta face parte din plan.

— Ce face cînd i-o fură?

— O să înjure de mama focului.

Nishino a făcut ochii mari, apoi a izbucnit în rîs.

— Înjurături de o sută de milioane? Să vezi atunci bogăţie de cuvinte!

— Şi-apoi o să îşi ducă existenţa avînd grijă de cîinele care i-a rămas.

— Hmm, a făcut Nishino, de data asta mijindu-şi ochii.

— Deja am hotărît şi unde aş îngropa eu banii, şi de unde ar comanda Subaru zgarda de lux.

— Deci nu vă mai rămîne decît să găsiţi suta de milioane, a spus Nishino chicotind.

Am început imediat să regret că i-am povestit despre fanteziile noastre prosteşti. Posacă, am tăcut şi m-am încovrigat din nou pe covor.

— Dac-aş avea o sută de milioane, şoptea Nishino. Dac-aş avea banii ăştia, le-aş face fericite pe toate fetele pe care le cunosc, a mormăit el mai departe.

După o vreme a plecat.

— Pe fete nu le poate face fericite cineva, am spus către locul în care stătuse Nishino. Fetele pot să se facă fericite doar singure. Hmm.

Am luat perna în care-şi îngropase Nishino faţa. Am mirosit-o. Nu mirosea decît a pernă. Mă încovrigasem pe podea, dar nu reuşeam să mă liniştesc. M-am încolăcit şi mai tare, aducîndu-mi genunchii în dreptul nasului. Curînd am început să picotesc, mi-am întins mîinile şi picioarele şi m-am mai destins puţin. Aşa am adormit.

*

— Chiar aşa, tu cîţi ani ai? l-am întrebat pe Nishino data viitoare cînd a venit.

Subaru se uita la televizorul aşezat în colţul camerei. Îi plăcea să urmărească emisiunile de la TV, pornit tot timpul. Pentru Subaru, care nu avea nici măcar telefon mobil, televizorul era singurul obiect de lux.

— Treizeci şi unu. În anul în care m-am născut a avut loc deturnarea avionului Yodogo[1] şi cînd aveam patru ani a apărut Jun Sekiguchi, puştiul care îndoia linguriţe.

— Nishino, eşti moş din ăla, de pe vremuri? am întrebat. Ce-i cu Yodogo ăsta?

---

1. Este vorba de deturnarea unui avion de către o grupare comunistă din Japonia, incident petrecut în 1970. Membrii grupării au zburat cu avionul în Coreea de Nord, unde au primit azil politic (n.tr.).

— Exersam de zor fiindcă voiam cu disperare să pot şi eu să îndoi linguriţe, a şoptit nostalgic Nishino, fără să-mi răspundă.

— Subaru din cînd în cînd îndoaie cîte o linguriţă, am zis, iar Nishino a făcut ochii mari.

Cînd îi deschidea larg, sprîncenele i se lăsau în jos şi căpăta o expresie de prostănac.

— Da, cînd e nervoasă, le îndoaie imediat. Şi sparge şi căni. Dărîmă şi scaune, am continuat, iar Nishino a chicotit.

— Chiar că Subaru are o fire deschisă şi directă.

Nu ştiu dacă ea ne auzea discuţia sau nu, pentru că stătea cu spatele la noi şi se uita la televizor.

— Lui Subaru nu-i spui „chan"? am întrebat, iar Nishino a clătinat din cap.

— Ei nu i se potriveşte sufixul ăsta.

Răspunsul m-a indignat. Chiar dacă nu eram de părere că unor femei li se potriveşte sufixul „chan", să susţii că unora *nu* li se potriveşte mă enerva de-a binelea. Lui Subaru i se potrivea orice pe lume. Asta nu pricepea Nishino. M-am făcut covrig pe covor. În urechea pe care o ţineam lipită de covor, auzeam prognoza meteo. Lui Subaru îi plăcea în special rubrica asta şi întotdeauna dădea televizorul mai tare cînd începea. În zona Sekigahara ninge abundent. În nord, la munte, stratul de zăpadă atinge între treizeci şi cincizeci de centimetri. Pe litoral se înregistrează valuri puternice. Aveţi grijă cînd ieşiţi din casă.

Nishino o privea pe Subaru, care se uita la buletinul meteo de la TV. Dacă ninge, o să facem un om de

zăpadă. Doar noi două, Subaru şi cu mine, mi-am zis, apăsîndu-mi şi mai tare urechea de covor.

■

— Voi din ce trăiţi? a întrebat Nishino.

— Din nimic, a zis Subaru.

— Ăsta nu-i un răspuns, a rîs Nishino.

— Lucrăm part-time, am spus în locul ei. Subaru, la Shima, iar eu, prin tot felul de locuri.

Shima era localul în care muncea Subaru patru zile pe săptămînă. Patronul era un bărbat între două vîrste, Shima-san, şi se ocupa singur de restaurantul cu specific spaniol. Cînd o întrebasem pe Subaru ce presupunea mai exact specificul spaniol, îmi răspunsese că însemna că puneau usturoi în orice fel de mîncare.

O perioadă Shima-san fusese iubitul lui Subaru. O dată îl adusese şi aici. Ce casă mică, se mirase el. Cum stau două fete într-o casă aşa de mică? se tot mira, în timp se uita roată prin casă. După ce a plecat am întrebat-o pe Subaru ce găsea la el. Are picioarele groase, îmi răspunsese ea. Zicea că îi plăceau bărbaţii cu mîini şi picioare groase.

La scurtă vreme s-a despărţit de Shima-san, dar în acelaşi timp a început să lucreze în localul lui. De obicei e invers, dacă te desparţi de cineva, nici nu mai lucrezi pentru el, îi zisesem eu. Subaru m-a privit fix şi mi-a răspuns: Tama, nu-i bine să amesteci viaţa particulară cu serviciul.

— Vreau să adun bani mulţi. Abia aştept, a zis Subaru.

— Şi ce-ai de gînd să faci cu ei? a întrebat-o Nishino.

— O să locuiesc lîngă turnul Tsūtenkaku, din Ōsaka, a răspuns Subaru sorbind din ceaiul negru pe care-l făcuse Nishino.

Subaru îşi punea întotdeauna mult lapte fierbinte în ceai.

— Ce-ţi veni cu Tsūtenkaku? a întrebat Nishino, luînd şi el o gură de ceai.

— Pe vremuri, Tsūtenkaku era un amestec între Turnul Eiffel şi Arcul de Triumf din Paris, a explicat Subaru, căci era un subiect la care se pricepea. Peste Arcul de Triumf fusese cocoţat Turnul Eiffel.

— Formidabil, a zis Nishino cu uimire.

— Da, era formidabil, a încuviinţat Subaru. Dar a ars într-un incendiu. Actualul turn e reconstruit.

— Şi de ce vrei să locuieşti lîngă el? a întrebat Nishino.

— Păi, arată bine! a răspuns ea.

— Poţi foarte bine să locuieşti lîngă Turnul Tokyo, am zis încet, dar Subaru a scuturat din cap.

— Turnul Tokyo mă întristează.

— Da, ţi se pare trist? a zis Nishino.

Nu-i trist. Dacă locuieşti cu mine, lîngă Turnul Tokyo sau oriunde în altă parte, n-o să fie trist, am zis eu. Fără să deschid gura. Numai în gînd.

Nishino e iubitul lui Subaru? am întrebat, tot fără să deschid gura. Aveau amîndoi ceva de nepătruns şi, deşi pînă acum îmi dădusem seama imediat despre orice bărbat dacă e iubitul lui Subaru, în cazul lui Nishino nu mă prindeam sub nici un chip.

— Ce rău e să nu separi albul şi negrul, am spus, de data asta şoptit.

— Şi negrul, şi albul sînt acelaşi lucru, a zis Nishino.

— Cînd o să mă urc în Tsūtenkaku, o să port o haină albă-albă şi nişte cizme la fel de albe, a spus Subaru pe un ton cîntat.

— N-ai urcat niciodată în turn? a întrebat-o Nishino.

— Nu, şi nici nu l-am văzut vreodată, a răspuns ea.

— Atunci trebuie să strîngi cît mai repede banii.

Mă aşteptam să spună că o duce el, dar nu a făcut-o. O privea pe Subaru. Şi ea îl privea pe Nishino. Doar eu mă uitam pe fereastră, afară.

Mă durea puţin pieptul. Probabil mă încerca gelozia în clipele alea. Dar nu ştiam pe ce anume sînt geloasă. Stătea să ningă. Ceaiul negru pe care îl făcuse Nishino se răcise de-a binelea.

*

Într-una din zilele deosebit de friguroase din iarna aia mi-a zis că vrea să se culce cu mine.

Neaşteptat, Nishino era puţin pilit.

— Voi sînteţi împreună, Subaru şi cu tine? m-a întrebat.

Şi în ziua aia Subaru umbla teleleu pe undeva.

— Nu fi măgar! i-am răspuns ţîfnoasă.

— Scuze, a zis el. Vreau să mă culc cu tine, a continuat apoi, încet.

Era prima dată cînd mi se spunea aşa ceva şi nu ştiam cum să reacţionez. Băieţii în general nu folosesc expresia asta, ci altele, mai delicate. Mi-a venit puţin

să rîd. Eu şi Subaru ne lipiserăm de cîteva ori goale una de alta, ne sărutaserăm şi ne pipăiserăm. Dacă am fi ştiut mai bine ce fac fetele împreună, poate că am fi ajuns iubite, trup şi suflet, dar lucrurile n-au înaintat în direcţia asta. Dacă ar fi înaintat, recunosc că mi-ar cam fi fost frică. Oare şi lui Subaru?

— Să te culci cu mine? am zis rîzînd şi Nishino m-a tras în braţele lui.

M-a mîngîiat pe cap. Ce bine era! Oare de ce nu-i place lui Subaru să fie mîngîiată?

— Ce păr neted ai, Tama-chan! Lui Subaru îi stă mai umflat, a zis Nishino.

De sus, dinspre el, venea miros de băutură.

Am făcut sex chiar acolo, pe podea. Braţele lui erau tari. Tari şi groase. După ce am terminat m-a cuprins tristeţea.

— De ce ai făcut-o cu mine? l-am întrebat.

— Tama-chan, dar ţie îţi place de mine, nu? mi-a răspuns el.

Avea o voce tristă. Omul ăsta e la fel de trist ca mine, mi-am zis.

— Oare ce-i place lui Subaru cel mai mult? a şoptit Nishino.

— Subaru e fericită orice-ar face, am răspuns încet.

Dar nu era chiar aşa. Dacă ar fi intrat acum aici ar fi fost nefericită. Teribil de nefericită.

— Voi sînteţi iubiţi? mi-am luat inima în dinţi şi-am întrebat.

— Aşa cred, dar nu ştiu care-i părerea lui Subaru.

— Hmm, am zis.

Nishino şi-a ridicat capul. S-a deschis uşa de la intrare. Am rămas nemişcată. Cu urechea puternic apăsată pe covor. S-a auzit un nod în gît, înghiţit. Nishino s-a ridicat. Subaru a dat să se întoarcă de unde venise şi s-a izbit de uşă cu o bufnitură.

— Subaru! a strigat Nishino.

Subaru nu i-a răspuns.

— Nu e ce crezi.

— Ce nu e? a întrebat Subaru cu gîtul uscat.

— Nu e ce crezi, a repetat Nishino.

S-a auzit uşa închizîndu-se şi apoi au răsunat ascuţit paşi coborînd pe scări. Mi-am închis ochii şi mi-am apăsat urechea de covor.

O vreme Nishino a rămas aşa, în picioare. Îi aveam în dreptul ochilor gleznele şi am văzut cum, pînă la genunchi, i se face pielea de găină. Nishino, ce nu e cum crede? l-am întrebat în gînd. l-am atins picioarele. S-a aşezat încet.

— Tama-chan, a murmurat.

— Da, am răspuns.

— Tama-chan, a mai zis el o dată.

— Da, am repetat.

Apoi ne-am luat în braţe fără vlagă. Frigiderul uruia.

▪

Adevărul e că tocmai frigiderul ăsta ne-a făcut să locuim împreună, pe mine şi pe Subaru. Mi-a zis că primise un frigider mare şi vechi pe care n-avea unde

să-l pună. În vremea aia Subaru locuia într-o casă şi mai mică decît cea pe care o aveam acum, unde aproape că n-avea loc nici de bucătărie.

Frigiderul meu tocmai se stricase. La propunerea mea am început să căutăm o casă în care să stăm amîndouă. Am fost împreună să vedem cîteva apartamente, dar Subaru era încîntată de oricare din ele, aşa că mi-a revenit mie rolul să bombăn că nu intră lumina sau că nu există suficient spaţiu de depozitare. Am isprăvit uşor cu mutatul, nu dispuneam decît de frigider şi de încă alte cîteva obiecte. Şi eu, şi Subaru eram sărace şi nu aveam prea multe lucruri.

— Hai să mîncăm nişte tăieţei, să sărbătorim că ne-am mutat, a propus ea.

Ne-am dus la un restaurant specializat în tăieţei, din apropiere, şi am mîncat. Ea, tăieţei cu surimi de peşte şi ciuperci, eu, tăieţei cu ou.

Frigiderul a primit numele de Zozo-san. Subaru zicea mereu că nu-i deloc frumos că-şi bagă picioarele în Zozo-san, dar asta n-o împiedica să deschidă întotdeauna uşa cu piciorul şi să şi-l vîre înăuntru. Oricît am atenţionat-o, nu s-a potolit.

— Zozo-san e cam gălăgios, spunea ea imitîndu-i uruitul.

De fapt, Subaru dăduse nume şi televizorului. Îi spunea Sayoko.

— Sayoko e harnică, toată ziulica luminează, spunea ea cu ochii lipiţi de ecran.

Cînd se termina programul şi imaginile erau înlocuite de purici, se uita şi mai intens.

— Dincolo de zgomotul ăsta de fond e Tsūtenkaku, sigur! spunea ea aşezată în faţa lui Sayoko.

Eu nu puteam să le spun pe nume, Zozo-san sau Sayoko. Era prea tîmp. Lui Subaru îi plăcea să se prostească, să iasă la plimbare şi să-i stea părul umflat.

După o vreme am primit un telefon de la Subaru şi m-am dus la o anume bancă din gara pe care mi-o indicase. Îmi spusese să merg la gara respectivă, să cumpăr o cafea de la automatul aşezat chiar lîngă cea mai din margine bancă şi să aştept acolo.

Am urmat instrucţiunile, am cumpărat cafeaua şi am aşteptat. Subaru a apărut în fugă pe peron. M-am uitat să văd ce expresie i se citea pe chip, dar nu era decît aerul ei obişnuit. Mi-a smuls paharul de cafea din mînă, i-a desfăcut capacul şi a băut-o.

— De ce n-ai luat cu lapte? s-a plîns Subaru. E amară!

— Nu mi-a trecut prin cap că o bei tu, am zis, iar Subaru s-a încruntat.

— Tama, tu nu te gîndeşti să-ţi ispăşeşti greşelile?

— Îmi pare rău, am zis încet.

— Ai şi de ce, a zis Subaru.

Apoi am sporovăit o vreme, aşezate pe bancă.

— Te mai duci la Shima?

— Da. Nishino vrea să mă vadă, m-a sunat la Shima. Frigiderul e bine? Să ai mare grijă de Zozo-san.

— Îhî.

— O să-ţi las cheia în cutia poştală.

— OK.

— Nishino mi-a zis la telefon să ne căsătorim.

— Ce? Ce-o mai fi şi în capul adulţilor...

Subaru a rîs.

— Da' ce, nu pot să mă mărit? a zis Subaru şi s-a ridicat. Măcar dacă ar fi avut chiloţi pe el. Aşa cum stătea în picioare în pielea goală, arăta prostesc şi drăguţ, a murmurat ea.

Apoi a mai zis o dată „Nishinoo" şi a pornit cu paşi iuţi pe peron.

Am petrecut-o cu privirea. A fost ultima dată cînd am văzut-o pe Subaru.

*

— A zis că se duce la Tsūtenkaku, ne-a spus Shima-san. Că să-i împrumut nişte bani, să se ducă la Tsūtenkaku. Atîta tot.

Mersesem împreună cu Nishino la localul Shima. Nu voisem să mă duc, dar el insistase prea mult ca să-l pot refuza. Shima-san stătea dincolo de tejghea şi ne vorbea relaxat în timp ce prăjea nişte usturoi.

— Ce-o fi oare în capul fetelor?

— Cîţi bani v-a cerut Subaru? Vi-i dau eu înapoi, s-a grăbit Nishino să zică.

— De ce să mi-i dai matale? s-a mirat Shima-san, în timp ce garnisea cu usturoi prăjit şi mărar un stavrid făcut sote.

— Fiindcă eu sînt de vină, a zis Nishino cu glasul încordat.

— Subaru n-a zis nimic despre aşa ceva, ne-a asigurat Shima punîndu-ne dinainte felul de mîncare cu numele „Stavrid în stil spaniol".

Pe raftul de după tejghea se vedeau mănuşile lu Subaru. Poate c-avea să se întoarcă pe neanunţate zilele astea. O să se potolească odată ce-o să vadă turnul. Aşa a spus Shima-san, apoi s-a apucat să spele vasele. Fredona.

Am mîncat împreună cu Nishino stavrid în stil spaniol, melci în stil spaniol, ciuperci sote şi, la recomandarea lui Shima-san, am luat cîte un pahar de vin roşu din Spania, cu un taur pe etichetă.

— Lui Subaru îi plăceau cel mai mult ciupercile sote, am zis încet şi Nishino a încuviinţat.

— Ar fi trebuit să-i cumpăr un munte de porţii de ciuperci sote, a zis el.

Cînd am ieşit, fulguia.

— În Turnul Tsūtenkaku e o statuie cu un Billiken. Dacă-i atingi tălpile îţi îndeplineşte orice dorinţă, a zis Nishino cu privirile îndreptate înainte.

— Billiken e ăla cu capul ţuguiat? am întrebat.

— Da, da. Cred că o să-i placă lui Subaru, a răspuns Nishino lent.

Aş fi vrut s-o mai mîngîi o dată pe păr pe Subaru, m-am gîndit. Nishino iarăşi îşi aţintise ochii drept în faţă. Probabil că n-o să mă mai întîlnesc nici cu el, mi-am zis apoi. Am încercat să-mi imaginez Turnul Tsūtenkaku. Nici eu nu-l văzusem niciodată. Mi-am imaginat un turn plin de voie bună, luminos şi strălucitor. Silueta lui Subaru care urcă pînă în vîrf rîzînd.

M-am înălțat și l-am pupat pe Nishino pe obraz. Ninsoarea începuse să se depună într-un strat subțire pe capotele mașinilor. Pînă la urmă nu apucaserăm să facem amîndouă un om de zăpadă, m-am gîndit și mi-am trecut mîna peste omătul așternut.

O singurătate profundă

Eu eram iubita. Nishino, prietenul bun.

Aşa glumeam adesea cu Nishino.

Într-adevăr. Pentru Mau, eu eram iubita. Iar Nishino, prietenul bun.

Mau era o pisică în trei culori. Cu corpul lung şi subţire, mlădioasă şi impasibilă. Venise prima dată la mine pe balcon la un moment dat, într-o vară.

Ascultam încet la radio postul FEN, cel al armatei americane, în timp ce-mi făceam aer cu un evantai. Se dădea un cîntec la modă cu aproape două decade în urmă, pe cînd aveam doar douăzeci de ani. Fredonam în timp ce-mi făceam aer cu evantaiul.

Am simţit o mişcare rapidă afară. Am iscodit din ochi plasa de ţînţari şi am văzut o pisică. O vreme s-a fiţîit pe balcon, apoi s-a proţăpit pe maşina de spălat.[1] Mă uitam la ea, iar ea îmi întorcea privirea.

Am lăsat evantaiul şi am făcut „miau!". Pisica a tăcut. Am mieunat încă o dată şi mi-a răspuns.

---

1. În Japonia, maşinile de spălat sînt adesea instalate pe balcon (n.tr.).

— Mau! a zis.

Am deschis uşa de plasă. Pisica n-a fugit, ci m-a privit în continuare.

— Ţi-e foame? am întrebat-o.

— Mau! a făcut ea din nou.

M-am întors în cameră, am luat farfuria pe care rămăseseră nişte sîmburi de piersică şi am pus-o pe verandă. Pisica a sărit uşor de pe maşina de spălat şi a lins sîmburii. Rămăsese ceva pulpă de fruct pe ei. O vreme, a continuat să-i lingă. Era tare drăguţă limba ei mică ce se plimba pe sîmburi. Lăsaţi în farfurie, mi se păruseră mici, dar faţă de botul pisicii aplecate deasupra lor, păreau neobişnuit de mari.

După o vreme, mîţa s-a urcat din nou pe maşina de spălat şi apoi pe balustradă. Şi a coborît, dintr-un salt. Cînd a atins pămîntul s-a auzit un sunet înfundat.

— Miau, am strigat după ea.

Pisica s-a întors, mi-a răspuns „mau" şi a plecat.

În jurul sîmburilor rămaşi în balcon au început să se adune musculiţe. I-am aşezat pe un şerveţel şi i-am învelit bine. Am intrat şi i-am aruncat la coşul de gunoi.

— Numele tău e Mau, am zis încet către pisica plecată.

La radio începuseră ştiri într-o engleză vorbită foarte repede. Dinspre un pîlc de copaci aflaţi în parcul din faţă se auzeau ţîrîind cicade. Mau, am încercat să spun cu voce tare. Suna plăcut. Mau, am zis iarăşi. Apoi am intrat în baie să fac un duş.

*

Am început să vorbesc cu Nishino pe cînd Mau își făcuse un obicei din a veni pe la mine. Amîndoi ne mutaserăm în clădire de cînd fusese construită și eram vecini de mai bine de cinci ani. Totuși am intrat mai des în vorbă abia cînd Mau a început să mă viziteze. Pînă atunci, dacă treceam unul pe lîngă altul pe palier, doar dădeam ușor din cap, evitînd să ni se întîlnească privirile.

Eram pe balcon, pregătindu-i lui Mau niște stavrid, cînd Nishino a intrat în vorbă cu mine.

Alesesem o farfurioară maro, groasă, pe care să pun mîncarea pisicii. O cumpărasem cîndva, tam-nisam, de la un magazin de antichități și bibelouri înțesat de cănuțe și castronașe, de pe drumul spre gară. Pe margine avea desenați doi-trei pești care înotau, aș zice crapi. O spălasem bine de tot (era cam mult praf în magazin) și o foloseam să țin pe ea pește uscat.

— Ce farfurie frumoasă, a zis Nishino de jos, ridicîndu-și privirea spre mine, în balconul ușor înălțat de la nivelul solului.

— Îhî, am răspuns și sînt sigură că m-am uitat puțin chiorîș.

— E pentru vreo pisică? a continuat fără să bage de seamă expresia de pe chipul meu.

— Da.

Dar nu pentru „vreo pisică", ci pentru Mau, am vrut să-i spun, numai că imboldul de a nu dezvălui oricui numele acela a fost mai puternic.

Nishino s-a oprit şi m-a privit. Am lăsat jos farfuria pe care o ţineam în mînă. Faţa lui Nishino, în timp ce se uita la mine, semăna puţin cu a lui Mau. Avea un aer de parcă te cam lua peste picior, dar în acelaşi timp stilat. Trebuie că trecuse de treizeci de ani, dar citeai în el o tinereţe stranie, care te îndemna să-l tutuieşti.

Curînd a apărut şi Mau, maunînd. A mîncat cu entuziasm stavridul fiert. Uitînd cu desăvîrşire de Nishino, priveam pisica. După ce n-a mai lăsat nimic pe farfurie, Mau s-a urcat pe balustradă, apoi a sărit în drum, cu un zgomot înfundat.

Nishino a strigat-o, mieunînd. Mîţa s-a apropiat şi s-a frecat de el, torcînd cu ochii pe jumătate închişi.

— E blîndă, a zis Nishino mîngîind-o.

— Aşa-i, am răspuns cu voce caldă, dar înfuriată în sinea mea că Mau torcea la primul venit.

— Poate o să-i dau şi eu de mîncare, a zis Nishino cu aceeaşi blîndeţe ca a lui Mau.

Am zîmbit subţire, fără să-i răspund. Apoi am luat farfuria şi am intrat degrabă în casă. Nishino şi-a ridicat privirea şi a dat să zică ceva, dar eu am închis uşa cu un gest hotărît.

Nu ştiu, era ceva care mă speria la el. Mai tîrziu i-am povestit şi lui Nishino cum atunci chiar mă simţisem înspăimîntată. Şi nu mi-aş fi putut imagina că-n numai două luni aveam să ajung iubita lui.

*

Nishino s-a strecurat la mine în casă la fel cum se fofila Mau pe verandă.

E drept, n-a mieunat, dar mi s-a furişat în suflet cu mişcări fel de mlădioase. Am deschis uşa şi l-am poftit înăuntru, oferindu-i nu sîmburi de piersică, ci alune şi seminţe de pin, într-unul din castronaşele mele preferate.

— Vine în fiecare zi pisica? a întrebat.

— Nu „pisica", are un nume, Mau! am răspuns şi Nishino a rîs.

— Eu îi ziceam Miţu.

Mau i se potrivea mai bine decît Miţu, i-am spus, iar Nishino mi-a dat un pupic. Apoi a luat de sub măsuţă farfuria groasă pe care îi dădeam mîncare pisicii.

— Frumoasă ceramică! a zis scrutînd-o pe toate părţile.

— N-am dat mult pe ea.

— Nu-i păcat să ajungă farfurie pentru pisică?

— Dar Mau e iubitul meu!

— Mau e iubitul tău? a rîs Nishino. Şi atunci eu ce sînt, Eriko?

— Un prieten bun, cred.

Nishino a rîs şi m-a pupat din nou, de data asta mai apăsat.

— Asta fac prietenii buni? m-a întrebat cu un glas moale.

— Clar, am zis rîzînd.

— Chiar este Mau pe primul loc? a întrebat Nishino, vădit nemulţumit, dar ochii îi zîmbeau.

— Mau e pe primul loc pentru mine, iar eu sînt pe primul loc pentru Mau.

— Atunci înseamnă că eu sînt numai un bun prieten nu doar pentru tine, ci şi pentru Mau.

Nishino a oftat adînc. Apoi şi-a ascuns faţa în palme şi s-a prefăcut că plînge.

— Hai, nu te deprima aşa, i-am spus.

Cu faţa îngropată în palme, m-a privit printre degete şi a izbucnit în rîs. Am rîs şi eu cu el.

— Eriko, tu chiar eşti cool, a zis piţigăindu-se în falset şi m-a îmbrăţişat.

Apoi m-a lungit pe covor şi mi-a dat cel mai dulce sărut din lume.

Din cînd în cînd mîna, întinsă deasupra capului, mi se ciocnea cu zgomot de farfuria maro a lui Mau. Dădeam să mă îndrăgostesc de Nishino. Eram pe punctul de a o face. Dar nu-l iubeam. Categoric, nu aveam să-l iubesc. Aşa mă hotărîsem.

▪

Am avut un eşec în căsnicie. Deşi mă iubeam cu soţul meu. Dar n-a mers. Nu din vina lui, nici din a mea. Pur şi simplu s-a dus de rîpă. Într-o bună zi. Pe nepusă masă.

Asta nu înseamnă c-am devenit fricoasă. Poate mai precaută, poate mă gîndeam de două ori înainte. Dar, în iubire, să fii precaut şi să te gîndeşti bine înainte dau naştere la ezitări.

— De ce nu-s eu iubitul tău? mă întreba tot timpul Nishino.

Ca un copil răzgîiat. Unul de treizeci şi cinci de ani. Un copil răsfăţat, cu cinci ani mai mic decît mine.

— Fiindcă n-am nici o responsabilitate faţă de tine, i-am zis mîngîindu-l pe obraz.

— Nu ştiu cum poţi să spui lucruri atît de arogante, s-a indignat.

— Arogante?

— E o adevărată aroganţă să crezi că poţi avea vreo responsabilitate faţă de alţii. E înfumurare.

— Aha, am încuviinţat, iar Nishino s-a revoltat şi mai tare. În loc să fii aşa de încîntată, mai bine devino iubita mea mai repede! a zis pe un ton mîniat, dar ochii îi rîdeau.

Părea într-un anume sens obsedat de mine; eu însă eram mai distantă. Nu încape îndoială că în clipa în care m-aş fi apropiat, Nishino ar fi luat-o la sănătoasa. Şi eu aş fi făcut la fel. Nishino şi cu mine eram de-acelaşi soi. Asta-i concluzia la care am ajuns, observînd precaută şi gîndindu-mă de două ori înainte.

— Mau îmi inspiră parcă mai multă siguranţă, am zis, iar Nishino şi-a coborît bărbia într-un gest deznădăjduit.

— Adică ai mai multă încredere într-o pisică oarecare de pe stradă decît în mine?

— Mda, cam aşa ceva.

— Chiar aşa de uşuratic mă vezi?

Adevărul e că Nishino întruchipa bărbatul fluşturatic. Uneori îi suna mobilul după zece noaptea. Întotdeauna

femei. Iar el se purta tandru față de oricare. I-am zis că ar putea să-și închidă telefonul cînd vine pe la mine, iar el mi-a răspuns că o s-o facă atunci cînd o să-i fiu iubită.

— Nishino, e ceva greșit cu tine, i-am zis, iar el a încuviințat cu o mină gravă.

— Știu prea bine că e ceva greșit.

El, de obicei cu aerul că te ironizează, arăta acum teribil de serios.

— Păi, de-acum înainte s o iei pe drumul cel bun, am zis, iar el și-a ridicat ochii spre mine și a suspinat.

— Mi e frică s-o iau pe drumul cel bun, a zis cu o expresie aidoma cu a lui Mau.

— De ce ți-e frică?

— Păi, pentru c-aș duce un trai drept!

— Și nu-ți place asta?

— Nu că nu mi place, mi-e frică.

A rostit vorbele astea în grabă și apoi și a îngropat fața la pieptul meu. Mereu spunea cît de mult îi plac sînii femeilor. Cu fața cufundată între ei, a rămas așa o vreme. I-a sunat mobilul, dar n-a schițat nici o mișcare.

— Răspunzi? l-am întrebat.

— Nu. Nu vreau. Eu sînt cît se poate de serios, dar tu, Eriko, ești răutăcioasă, a zis el stînd încă între sînii mei.

Priveam absentă farfurioara lui Mau. Eram pe punctul de a mă îndrăgosti de Nishino. Dar nu, n-o să-l iubesc, mi-am zis. Mă gîndeam ce cuvînt ciudat, să iubești. Era ca interiorul magazinului de antichități de unde

cumpărasem farfurioara lui Mau. Liniștit și prăfuit. Amintirile se îmbulzeau. Un pic melancolic și trist.

Cu capul la pieptul meu, Nishino și-a închis ochii încet.

▪

Nishino a plecat cu puțină vreme înainte de dispariția lui Mau.

— Mă transferă cu serviciul, mi-a zis.

— Aha, am răspuns cu voce calmă.

— Eriko, nu te măriți cu mine? a zis Nishino răsucindu-se ca să-mi evite privirea.

— Ha-ha.

Doar am rîs, fără să-i răspund.

M-a fixat cu o căutătură curioasă, dar și-a întors repede fața. Pe farfurioara lui Mau rămăsese o sardea friptă. Vrînd să-și ferească ochii de mine, Nishino și-a pironit privirea asupra sardelei.

— Vrei niște pește? l-am întrebat.

— Da, a răspuns încet. Vreau să fiu în locul lui Mau. Și să-mi dai în fiecare zi stavrid, sardele și macrou.

Vorbea pe-un ton glumeț. Am început să rîd. Dar în momentul următor am amuțit.

— Nu cumva tu vorbești serios? l-am întrebat, iar Nishino și-a plecat ochii.

— Nu știu nici eu, a răspuns. Pînă acum am fost atent să nu se întîmple așa ceva.

Am rîs auzindu-l că a fost atent. De data asta a rîs și el. Mi-am desprins trupul de al său. Acum nu mai

puteam să mă apropii de el, aşa mă avertizau instinctele. Dacă m-aş fi apropiat, aş fi început să-l iubesc de-adevăratelea. Şi, cine ştie, poate că m-ar fi iubit şi el pe mine.

Am luat farfurioara lui Mau şi am pus-o în chiuvetă. Am aruncat peştele rămas şi am spălat vasul. Simţeam asupra mea privirea lui Nishino. Cum stăteam în faţa chiuvetei, o simţeam pe umăr. Dureros de intensă. Doar Mau îmi e iubit! Doar el! mă gîndeam în timp ce apa curgea la robinet.

— Eriko-san, a zis Nishino.

— Ce-i, i-am răspuns relaxat, fără să mă întorc.

— Eriko-san, a repetat.

Nu m-am întors. Farfurioara lui Mau era curată lună, dar continuam să o clătesc.

— O să te sun, a spus. În fiecare seară!

— Da, am răspuns, fără să mă sucesc spre el.

*

Apoi a plecat.

Şi după ce-a ieşit pe uşă, am continuat să spăl farfurioara. Lucea. De obicei arăta veche şi uscată, dar sub jetul de apă sclipea frumos.

Mi-am zis c-am reuşit să trec cu bine şi prin asta. În nici un caz nu-l iubeam. Fiindcă nu-l iubeam, nu mă rănea. Nu mă îndurera.

Am intrat agale în baie, mi-am făcut unghiile şi mi-am pus o mască. M-am întrebat în mai multe rînduri dacă

nu cumva mi se înălțau valuri în suflet, dar abia dacă simțeam niște clipociri.

M-am băgat în pat, am închis ochii și am încercat să adorm, numai că somnul se lăsa așteptat. M-am gîndit la Mau. Am hotărît ca în ziua următoare să-i pregătesc un răsfăț cu file crud de ton.

În secunda aia a venit valul. Unul mare. Mi-era dor de Nishino. Nu-l iubeam, mi-am zis strîngînd din dinți. Nu e dragoste. Doar că mă învățasem cu el. Asta voiam să cred.

În sfîrșit s-au apropiat destinderea și somnul. Chiar așa, în seara asta lui Nishino nu-i sunase mobilul. Nu-l căutase nici una dintre femeile care-l sunau mereu.

Sigur își închisese telefonul, mi-am dat seama chiar înainte de a adormi. Apoi, imediat după gîndul acesta, am căzut într-un somn adînc. Speriată că poate Nishino devenise deodată serios.

*

Apoi a plecat Mau.

Ultima dată m-a vizitat în ajun de Anul Nou. I-am dat niște somon rămas de cînd făcusem rulouri de pește și l-a mîncat cu mare poftă.

— Mau! am strigat.

— Mau, a fost răspunsul.

Ca întotdeauna.

Numai că a doua zi Mau n-a mai venit. Am rîs în sinea mea, gîndindu-mă că și-a luat liber de Anul Nou, dar a trecut o săptămînă fără să mai apară, apoi o lună.

Trecuseră vreo trei luni de cînd Nishino plecase şi telefoanele de la el începeau să se rărească. În aceeaşi perioadă a dispărut şi Mau.

Părăsită şi de iubit, şi de prieten, îmi şopteam uneori, ieşind pe balconul unde bătea soarele invernal. Eram tristă fără Mau. Sînt tristă fără Mau, continuam să zic. Dar nu şi că sînt tristă fără Nishino. Bineînţeles că nu.

Am spălat farfurioara lui Mau şi am pus-o pe raftul de jos în bufet. Mai veneau uneori alte pisici în balcon, dar nu i-am mai dat de mîncare nici uneia. Uneori îmi apăreau vii în minte tonul şi mina lui Nishino, aeriene, dar delicate.

Oare de ce se temea Nishino? Şi mie de ce-mi fusese frică, de nu l-am iubit? Atunci mi se părea că înţeleg limpede lucrurile, dar acum totul e ambiguu. Nu mai reuşesc să-mi amintesc nici mişcările mlădioase ale lui Mau.

Nishino o fi prin cine ştie ce colţ îndepărtat de lume, atent ca nu cumva să iubească de-adevăratelea pe cineva. O fi vorbind cu multe fete, cu tonul lui plăcut, rugîndu-se de ele uneori.

Ar fi trebuit să-i dau în fiecare zi sardele, stavrid şi macrou. Lui Nishino. Şi am fi trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. Am uneori momente în care mă gîndesc la asta. Trec repede, însă. Dar sînt tristă că nu mai e Mau. Mă cuprinde o singurătate adîncă fără el. „Mau", îl strig. Apoi, cu glas scăzut, „Nishino".

Pe balcon cad însă doar razele iernatice de soare.

Alge

Pe Nishino l-am cunoscut la un curs intitulat „Cum să gătim economisind energie". Cursul avea loc de două ori pe lună, în casa profesorului Yamamoto, din apropiere. Era literalmente un curs despre cum să gătești utilizînd cît mai puțină energie.

„Cum să gătim economisind energie. Eliminați risipa și gătiți cu gust, economisind pînă la 30.000 de yeni pe lună!" Ăsta era sloganul pe care îl văzusem într-un pliant informativ din cartier și care mă convinsese să particip. Ăsta-i de mine, am mormăit în vreme ce smulgeam buruienile din grădină într-o dimineață. Probabil semăn cu multe gospodine casnice, dar adevărul este că-mi plăcea cuvîntul „a economisi".

Economisiți! Ofertă specială! Prețuri imbatabile! După astfel de vorbe, intram în transă. Și-n perioada de creștere economică, și-n perioada care i-a urmat, numită a „baloanelor de săpun", și în recesiunea de mai apoi, eu am iubit asemenea cuvinte. Dar nu înseamnă că nu cheltuiam bani niciodată. Casa cu etaj clădită pe un teren de douăzeci și cinci de

tsubo[1], cu o suprafaţă de treizeci şi şapte de *tsubo* şi garaj, am cumpărat-o făcînd un împrumut pe treizeci de ani. Mi-am trimis ambele fete la facultate. Le-am făcut nuntă pompoasă, cu locurile pentru invitaţi aranjate frumos dinainte. Fiindcă mormintele familiei erau atît de departe, încît trebuia să iei avionul pînă acolo, am cumpărat o criptă într-un cimitir imens, aflat la distanţă de o oră de mers cu maşina, şi mi-am strămutat strămoşii în ea. Puteai ajunge pînă acolo liniştit. (Pasiunea lui bărbatu-meu era să viziteze morminte. Cel puţin în ultima vreme. Pînă să crească fetele, îi plăceau drumeţiile în natură.) Am dat Sunny-ul alb pe care îl avusesem vreme de douăzeci şi trei de ani şi am cumpărat o Micra roşie. (Eu nu voisem să mă sui într-o maşină roşie, dar bărbatu-meu insistase. Trăiam lîngă el de mai bine de treizeci de ani, şi nu mi-aş fi închipuit că îşi doreşte maşină roşie. Uite aşa e viaţa, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Cel puţin cînd e vorba de culoarea de maşină pe care o preferă soţul. Cu-atît mai mult în privinţa lui Nishino.)

Terminasem de plivit grădina şi, mulţumită de mine însămi, mă sprijineam de poartă şi-mi priveam opera, cînd m-a strigat tanti Kobayashi, vecina care stătea trei case mai încolo. De fiecare dată cînd lucram în grădină, tanti Kobayashi apărea pe drum şi-mi spunea: „A, Sasaki-san, ce harnică sînteţi!". În fiecare zi dădea cîteva ture prin cartier şi vorbea cu fiecare dintre cei

1. Unitate de măsură japoneză pentru suprafaţă; 1 *tsubo* are aproximativ 3,3 m^2 (n.tr.).

pe care-i întîlnea în drum. Grădina mea se afla pe traseul ei.

— A, Sasaki-san, ce harnică sînteţi!

Şi în ziua aia tanti Kobayashi mi-a adresat aceleaşi cuvinte. Dacă mă întîlnea în poartă pe cînd mă pregăteam să plec, îmi zicea: „A, dar unde vă duceţi?", iar dacă mă prindea cînd mă întorceam, „A, dar de unde veniţi?". Era un ritual, ca în ceremonia ceaiului.

— E o grădină aşa de pricăjită, măcar atît să fac, să o plivesc! am răspuns, supunîndu-mă ceremonialului.

Tanti Kobayashi a vorbit despre cum tinerii necăsătoriţi nu respectă regulile de sortat gunoiul pentru reciclare, despre scăderea natalităţii şi despre încălzirea globală. Fix şapte minute şi treizeci de secunde, fără pauză. În perioada aia măsuram cît timp poate să vorbească singură tanti Kobayashi. Recordul era de treisprezece minute şi douăzeci şi cinci de secunde, iar cea mai scurtă durată fusese de patruzeci de secunde. Asta fiindcă începuse brusc să plouă cu găleata. Se vede treaba că, oricine-ai fi, nu poţi să cîştigi în faţa Naturii celei măreţe.

Cele mai noi subiecte care păreau s-o intereseze erau atitudinea ecologică, tinerii de peste treizeci de ani care nu se căsătoreau şi cuplurile care, deşi căsătorite, nu făceau copii. Cei necăsătoriţi şi cei fără copii deveniseră ţinta criticilor ei. Atitudinea eco, dimpotrivă, era lucru de laudă. Firește, indiferenţii la aşa ceva erau de criticat. Tanti Kobayashi părea posesoarea unei gîndiri dualiste. Poate că-n tinereţe fusese expusă la filosofia lui Descartes.

— Da, e rău e că vin corbii să scormonească prin gunoaie! am zis în momentul de liniște ce a urmat celor șapte minute și treizeci de secunde.

Dacă nu urmam ritualul și nu-i cîntam în strună, știam prea bine că tanti Kobayashi ar fi pus la suflet, și-acolo aduna. Învățasem asta în cei douăzeci și cinci de ani de cînd locuiam aici. Te întreabă, tu răspunzi. Chiar dacă e ceva cumplit de deplasat. Relațiile dintre oameni nu sînt, bineînțeles, un lucru delimitat matematic.

Însă în ziua aia tanti Kobayashi venise cu informații despre cursul de gătit al profesorului Yamamoto. Ce bine că nu scăpasem nici o aluzie la libertatea de a nu te căsători sau de a nu face copii! Mi-a zis că la cursul lui Yamamoto a rămas un loc liber. De îndată am rugat-o pe tanti Kobayashi să mă înscrie și pe mine la „Cum să gătim economisind energie". Fiindcă tocmai ea se ocupa cu înscrierile.

*

Nishino sărea în ochi în grupul de fete mari (așa stabilisem mai demult, de capul meu, să numesc femeile de vîrsta mea. În japoneză, pentru expresia asta regăsești ideogramele pentru „femeie" și „puțin"; dacă le alături, obții cuvîntul „fată". Deci o tînără la vîrsta măritișului. Numai că ideograma respectivă, în sine, înseamnă 1. extrem de iscusit 2. ciudat și 3. rațiune profundă. Ei bine, din punctul ăsta de vedere, aceste trei înțelesuri corespund mai degrabă femeilor între două vîrste decît fetelor).

În primul rînd pentru că Nishino era bărbat bine. Şi îngrijit. În plus, era amabil şi politicos. Mai mult, lucra la o firmă serioasă.

Fetelor mari le sclipeau ochii. Bineînţeles că nici eu nu am făcut excepţie. Ce pot să zic, pentru noi, Nishino întruchipa „oferta specială".

— Dar cu serviciul cum aţi rezolvat? l-a întrebat tanti Kobayashi prima, după ce se încheiase prima rundă de investigaţii personale. (În prima pauză de curs, fetele mari îşi aruncaseră săgeţile întrebărilor de toate felurile spre Nishino, cu nonşalanţă şi pe şleau). Cum de-aţi putut pleca de la serviciu, la ora asta, ca să veniţi aici?

Chiar şi acestei întrebări neobrăzate, Nishino i-a răspuns politicos. Lucra la o firmă de comerţ, iar departamentul lui se ocupa de oale şi cratiţe fabricate în Europa. În zilele noastre, cînd necesitatea unei abordări eco este imperativă, ei căutau vase de bucătărie care să ajute la prevenirea risipei de ingrediente şi a producerii de gunoi în exces. În scopul acesta fusese anume trimis acolo, să culeagă informaţii.

La început, tanti Kobayashi a ascultat neîncrezătoare explicaţia lui Nishino, care suna scorţos (mai apoi, Nishino a recunoscut că tonul acela fusese căutat. E un truc cînd faci afaceri, a zis şi a rîs înviorător). Cînd a auzit însă de „eco" şi de „prevenirea risipei", expresia feţei i s-a înmuiat văzînd cu ochii şi, de atunci, l-a pus la suflet pe Nishino. Era delicat să te placă tanti Kobayashi, pentru că te supunea de fiecare dată ceremonialului vorbitului fără pauză, dar Nishino a trecut cu bine şi

de asta. O vorbă preferată de-ale mele a fost întotdeauna: „Cei cu capul în nori ar face mai bine să nu se-aşeze în calea unei gospodine", însă iată că un simplu salariat reuşea să-i facă faţă cu brio.

Nishino nu era cu capul în nori. Ba dimpotrivă, venise de numai trei ori la cursul de gătit economicos şi deja le cîştigase pe toate fetele mari de partea lui. Cum punea piciorul în clasă, cum aproape toate se buluceau în jurul lui. Iar celor care nu se îngrămădeau, ci preferau să se uite de pe margine, le apărea pe faţă un zîmbet de trei ori mai întins cînd Nishino le suridea (fetele mari aveau, şi la propriu, şi la figurat, zîmbete largi).

Nu-i a bună, mi-am zis la început. Scena asta, cu un leu-de-mare şi nu ştiu cîte femele în jurul său, nu-i tocmai plăcută. Numai că, treptat, m-am potolit. Femelele care se îngrămădesc în jurul leului-de-mare acţionează cu speranţe. Nu fiindcă ar fi forţate de mascul. E limpede c-o fac cu bucurie. Cine ştie, poate că masculul chiar o fi bulversat cînd e înconjurat de atîtea femele. Odată puse în mişcare, însă, femelele nu mai pot fi oprite de nimeni. Nici măcar de masculul cu pricina.

Eram din ce în ce mai curioasă. Adesea citeşti prin reviste texte îmbietoare cum că o femeie care nutreşte o pasiune este frumoasă, şi, neîndoielnic, fetele mari pasionate de Nishino erau frumoase. Pînă şi tanti Kobayashi a renunţat să mai critice burlacii de peste treizeci de ani. Asta fiindcă Nishino avea treizeci şi

şapte. Şi nu era căsătorit. Locuia singur şi lucra la o firmă grozavă. Yukihiko Nishino.

■

— Ah, Sayuri Sasaki-san! au fost primele sale cuvinte.

Eram la cinema şi tocmai se aprinseseră luminile în sală. Pe locul de lîngă mine şedea Nishino. Eu, învăluită încă de sentimentul de plăcere pe care-l ai la sfîrşitul unui film, l-am privit şocată. Mă uimea că ştie cum mă cheamă. Mi-am ascuns însă bucuria şi am ales strategia unei fete mari care ştie bine cum se învîrte lumea.

— Ce faci într-un loc ca ăsta? Nu eşti la serviciu? l-am întrebat.

Altădată să nu mai am tupeul să mai zic ceva de tanti Kobayashi!

Nishino a şovăit o clipă, apoi mi-a destăinuit scurt:

— Am chiulit.

N-a încercat să mă ia cu tonul ăla scorţos pe care-l folosise la cursul de gătit. Fiindcă, mi-a explicat el mai tîrziu, în timp ce beam cîte un ceai într-o cafenea:

— Sayuri-san, am simţit că tu eşti altfel decît restul cucoanelor ălora.

În general, replica asta, „eşti altfel decît ceilalţi", te dă gata. Aşa scrie prin cărţi. Credeam că n-aş cădea în plasa ei. Numai că – asta şi din pricină că nu avusesem pînă acum ocazia să mi se spună un astfel de lucru - nu puteam fi convinsă că n-ar avea efect asupra mea asemenea cuvinte.

Atunci am înţeles că nu sînt, nici eu, decît o biată fiinţă omenească. În clipa în care mi-a spus replica aia, l-am iertat pe Nishino pentru toate. Chiar dacă pînă atunci nu-mi făcuse nimic pentru care să-l scuz, l-am iertat pentru trecut, pentru prezent şi pentru viitor, pe veşnicie.

În vreme ce ne beam ceaiurile, am discutat despre filmul pe care îl văzuserăm. Apoi am vorbit despre cursul de gătit şi, la urmă, foarte puţin, despre autorii preferaţi. Printre favoriţii lui Nishino se afla unul care-mi plăcea şi mie, dar şi unul care-mi displăcea. A început să nu-mi mai displacă atît de tare.

L-am întrebat dacă aşa face cu toate femeile, să le spună direct pe nume.

— Cam fifty-fifty, mi-a mărturisit.

Vorbele lui m-au săgetat instantaneu. Sigur că nu mă aşteptam să-mi spună că numai mie mi s-a adresat aşa, dar mi-aş fi dorit măcar să fi zis că n-o face prea des. M-am mirat şi eu că m-a durut răspunsul lui.

A fost o după-amiază a surprizelor. M-a uimit că există pe lume bărbaţi ca Nishino, care pot să îşi asume cu uşurinţă o gîndire feminină. M-a surprins că pot să abordez inconştient rolul de femeie mai în vîrstă şi şarmantă. M-a mirat că gelozia şi obsesia pot fi puse în mişcare de cineva pentru care nu ai decît nişte simţăminte mărunte.

Simţăminte mărunte? Chiar era atît de neînsemnat ce încercam pentru Nishino? Nici eu nu ştiu. Iar atunci nu ştiam nici pe-atît.

Fără să îmi dau seama cînd, am ajuns să vorbesc la telefon cu Nishino.

*

De fapt, dacă stau să mă gîndesc, majoritatea discuţiilor cu el erau la telefon. Înainte de amiază, pe la ora la care terminam curăţenia şi spălatul hainelor şi casa părea că s-a albit. Pe la ora la care făceam pregătirile pentru cină şi pîcla din cap începea subtil să se îngroaşe. În miezul nopţii, cînd mă trezeam să merg la toaletă şi nu mai puteam adormi şi rămîneam pe canapeaua din sufragerie, cu privirea în gol. În clipele alea, de parcă şi-ar fi vîrît capul printr-o spărtură în perete, mă suna. Pentru mine era ceva hotărîtor. Momentele în care mă suna au făcut în cele din urmă ca existenţa lui Nishino să fie ceva unic pentru mine.

Avea o intuiţie grozavă. Nu mă suna niciodată cînd mă aflam cu soţul sau cînd fiicele mele veneau cu nepotul în vizită. Poate fiindcă nu voiam să mă sune atunci. Poate că dacă, dimpotrivă, aş fi tînjit în secret să mă sune atunci cînd eram împreună cu soţul, tocmai asta ar fi făcut.

Era bărbatul care împlinea femeilor dorinţele pe care nici ele nu ştiau că le nutresc, care stătea în spatele lor şi le prindea să nu cadă. Ăsta era Nishino. Şi făcea totul cu mare uşurinţă. Cînd sperai să te sune, te suna. Te căuta cît de des îţi doreai. Te lăuda cu vorbele pe care voiai să le auzi. Te alinta cum îţi plăcea. Te certa după cum pofteai. Tocmai fiindcă erau lucruri simple,

nici un bărbat nu reușea să le facă așa cum se cuvine. Pentru Nishino însă erau cît se poate de ușoare. Ce ins nesuferit! Și pentru bărbați, și pentru femei!

Așa e. În adîncul sufletului, oamenii urăsc orice e prea perfect. Adeseori Nishino îmi povestea la telefon despre fata cu care era împreună în momentul ăla. Unde ieșeau la întîlnire. Ce mîncau. Cum se flirta cu el (femeile simțeau o dorință irezistibilă să flirteze cu Nishino, ca niște gîze atrase de lumină. Și nici măcar nu-și dădeau seama că o fac). Cum se culcase cu ea. Ce i se reproșa. Cum, în cele din urmă, se ducea totul pe apa sîmbetei.

Relațiile lui cu femeile durau, în cel mai bun caz, jumătate de an, dar unele se terminau și după numai două săptămîni. Și nu din pricină că Nishino s-ar fi plictisit. În toate cazurile, ele îl părăseau pe el.

Treptat începeau să-i facă tot felul de reproșuri. „Nu mă iubești destul", sau „mereu ești cu gîndurile în altă parte", sau „ești rece", genul ăsta de cuvinte le ieșeau inevitabil pe gură. Părerea mea e că undeva, în adîncul sufletului, îl detestau pe Nishino pentru că era prea perfect. O perfecțiune netedă, pe care n-aveai de unde s-o apuci.

— Tu nu poți să iubești lăsîndu-ți deoparte stăpînirea de sine? l-am întrebat cîndva.

— Dar, Sayuri-san, tu ai iubit așa vreodată? mi-a întors el întrebarea cu glas scăzut.

M-a trecut un fior. Nu mă treceau mai niciodată fiori cînd vorbeam cu el la telefon, dar mi se întîmpla adesea chiar înainte să mă sune. Parcă am mai zis c-avea o

intuiție fantastică, nu? În momentul ăla, neașteptat, mi s-a ascuțit și mie intuiția.

— Sigur că da, am răspuns după ce m-am gîndit puțin.

Oare la cine mă gîndeam? Un chip dădea să se ițească. Dar n-avea deloc o înfățișare clară. Cine-o fi, mă întrebam nedumerită. Stăruia acolo o imagine, fără îndoială, dar una prost focalizată. Cine-ar putea să spună că nu era a lui Nishino? Poate că asta era. Nimeni nu știa, nici măcar eu.

*

De la o vreme au încetat telefoanele de la Nishino.

Și în perioada în care vorbeam cu el îmi păstrasem spiritul economicos, atenția la prețuri și oferte speciale. Una-i una și alta-i alta – ăsta-i un talent pe care oamenii îl au din plin, în special gospodinele. Continuam și ceremonia cu tanti Kobayashi, și plivitul grădinii. Mă mîndream că nu lipseam niciodată la cursurile de gătit. Conștiincioasă, preparam soteuri de ridiche albă sau rețete chinezești cu frunze de varză, apoi le puneam pe masă, iar rețetele le trimiteam prin fax și fetelor mele. Deși habar n-aveam dacă le preparau sau nu.

Mi-am dat seama că nu mă mai sună cam după o săptămînă după ce se așternuse liniștea. Probabil că știam deja, organic, dar mintea mea nu acceptase încă. Lipsea și de la cursurile de gătit (la fel ca mine, avusese o prezență perfectă; cît mă bucurase în secret lucrul ăsta!), ceea ce ne întrista pe toate fetele mari.

La următorul curs am aflat, şi eu, şi celelalte înscrise, că se retrăsese. Pe mine nu mă mai căutase deloc de cînd observasem c-a încetat să mă sune.

Oare despre ce discutaserăm cînd am vorbit ultima dată? Vreo banalitate. Despre cîinele pe care-l avusese el demult. Despre parfumul pe care-l folosea fata cu care se întîlnea. Despre sunetul valurilor noaptea. Sigur ceva de genul ăsta. Pentru că despre aşa ceva vorbeam mereu. Nu purtam niciodată discuţii despre subiecte serioase. Dar pe lume nici nu prea există multe subiecte serioase. Poate că nu există nici unul, de fapt.

*

Am fost trei luni tristă, gîndindu-mă la Nishino. Normal, în tot răstimpul ăsta am urmat fără greş cursurile de gătit, am plivit grădina şi am întreţinut relaţii amicale cu vecinii. Am continuat să mi duc traiul în spiritul meu economicos şi atentă la ofertele speciale, în timp ce mă gîndeam mereu la vocea joasă şi dulce a lui Nishino.

Cam pe la sfirşitul celor trei luni de tristeţe, mă aflam pe o străduţă comercială şi m-am oprit absentă pe la jumătatea ei, în dreptul unui magazin cu animale. Nu, nu încercam să-mi amintesc oare ce cîine avusese Nishino. Pur şi simplu stăteam acolo şi mă uitam la căţei. Fetele mari, ca mine, gîndesc mult mai abstract decît crede lumea în general.

În magazin erau acvarii cu peştişori exotici şi caraşi aurii. Cu mintea golită pe de-a-ntregul, am păşit înăuntru. Fata mea cea mare cumpărase de aici o ţestoasă.

Broasca primise numele Dolly şi trăise multă vreme. Lîngă acvariul cu peşti Guppy, era unul cu alge *marimo*, din cele care cresc ca nişte mingiuţe verzi. Vedeai de toate dimensiunile, de la mici la mari, pe fundul acvariului. Am întins o mînă şi am atins suprafaţa apei. Algele, şi cele mari, şi cele mici, stăteau încremenite. *Marimo* cresc tot mai mari pe fundul lacurilor. Fata mea cea mică scrisese un eseu despre ele. Oare nu se simt singure? adăugase în eseu.

Oare nu se simt singure? mi-am repetat în minte de cîteva ori, privindu-le. *Marimo* seamănă bine cu Nishino. De ce oare, m-am întrebat. O clipă, mi-a trecut prin cap să cumpăr nişte alge, să îmi aducă aminte de Nishino, şi să le pun în sufragerie, pe comodă, unde bate bine lumina, dar am renunţat. Fetele mari sînt mai dure decît crede lumea în general.

Privind algele, m-am gîndit la vocea lui Nishino. La egoismul lui. La cît de drăguţ era. M-am gîndit la tot ce mă puteam gîndi în privinţa lui. La sfîrşit, m-am gîndit la momentul cînd l-am iertat pentru toate. M-am gîndit pînă la capăt, pînă m-am liniştit.

După ce am terminat să mă gîndesc la toate astea, am ştiut că se sfîrşeşte şi perioada de tristeţe. Nishino-san e o amintire frumoasă, aşa am simţit. Dar ştiam că asta e o minciună.

Păi atunci, să nu fie doar o amintire frumoasă, m-am răzgîndit.

Dacă peste zece ani o să mai trăiesc, o să cumpăr nişte alge *marimo*. O să le pun într-un mic vas de sticlă şi o să le aşez într-un loc însorit.

Pe stradă începuseră să se aprindă luminile. Se însera. Oare o să mai trăiesc peste zece ani? Oare o să-mi pot aminti atunci vocea lui Nishino?

Cu bine, Nishino-san, am zis încet şi am făcut cu mîna spre acvariile din jur. Cînd am ieşit în stradă, în toate magazinele luminile fuseseră aprinse. M-am amestecat în agitaţia străzilor la asfinţit.

Strugurii

Nishino ofta.

— Peste treizeci de milioane de ani, locul ăsta o să se apropie mult de nebuloasa Andromeda, spunea el suspinînd.

— Ce înseamnă, de fapt, „locul ăsta"? l-am întrebat, iar el a oftat şi mai din rărunchi.

— Locul ăsta, adică Pămîntul, Soarele, Pluton şi alte stele mai îndepărtate, mi-a răspuns.

— Şi dacă ajunge aşa de aproape de Andromeda, cu ce te deranjează?

— Totul o să fie luminos. Noaptea n-o să se mai facă întuneric.

M-am uitat la el. Avea o figură cît se poate de serioasă, cu sprîncenele încruntate.

— Nu-i rău să nu se mai întunece noaptea, am zis cu o voce mică, dar Nishino a clătinat din cap.

— Mi se pare de neimaginat o lume în care nu există întuneric.

În timp ce vorbea, m-a tras de păr. Părea să creadă că e un gest de afecţiune. Nu-mi plăcea deloc să-mi facă asta.

Mi-a explicat că în Andromeda sînt multe stele şi din cauza asta n-o să se mai facă noapte. O să fie amiază tot timpul. Plin de lumină. Fără umbre. Tot lămurindu-mă, a oftat iarăşi.

— Dar ce, n-o să mai fie nici zile înnorate? am întrebat.

— A, ba da, o să fie.

— Şi zile cu ploaie?

— Probabil că da, o să plouă.

— Atunci e bine, am zis.

Îmi plac zilele ploioase. Iar cele înnourate, şi mai mult. Cînd îl întîlnisem prima dată pe Nishino, însă, fusese o zi însorită.

Sfîrşitul verii. La Enoshima. Lucram part-time la o gheretă de pe plajă, a unei rude. În fiecare sîmbătă şi duminică, două zile pline. Din iulie, cînd se deschidea ghereta, pînă în prima decadă a lui septembrie, cînd se închidea, mă duceam săptămînă de săptămînă la Enoshima. Deşi în primăvara acelui an intrasem la universitatea pe care mi-o dorisem, la scurt timp ajunsese să-mi displacă şi începusem să dau tot mai rar pe la facultate. Duceam o viaţă cam la întîmplare şi eram plictisită, şi poate că ăsta era unul dintre motive, dar cert e că dintotdeauna îmi plăcuse ghereta aceea de la mare. Din şcoala generală, mereu lucrasem acolo part-time. Mergeam la Enoshima să muncesc în fiecare an.

Nishino venise acolo cu o femeie. Foarte stilată, cu părul lung, o tipă abia trecută de treizeci de ani. El avea vreo cincizeci şi cinci, deci tipa era cu mult mai tînără ca el. Nishino nu-şi arăta vîrsta deloc, cel puţin

pe dinafară, aşa că diferenţa de ani dintre ei nu îţi sărea în ochi prea tare.

Turiştii sosiţi la Enoshima, oricît de şic ar fi fost îmbrăcaţi, din clipa în care se schimbau în costume de baie se transformau în băştinaşi japonezi. Li se potriveau melcii de mare fierţi şi magazinele cu suveniruri. Enoshima e genul ăsta de loc.

Însă perechea lui Nishino era altfel. În jurul gleznei subţiri purta brăţară. Pedichiura o avea în culoarea mării adînci. Deşi cu alură de japoneză, înfăţişarea ei te ducea cu gîndul la un loc îndepărtat. La o insulă din sud neştiută, pe malul căreia nu-i nici ţipenie. La o plajă cu nisip alb şi la o pădure întunecoasă care înaintează pînă la marginea apei.

— Tipa aia mi se părea că pluteşte mereu prin spaţiu, că nu aparţine de nimic, mi-a spus Nishino cîteva zile mai tîrziu, cînd i-am destăinuit impresiile pe care mi le lăsase ea.

— De ce te-ai despărţit de o femeie atît de minunată? l-am întrebat, iar el şi-a reţinut un zîmbet.

— Păi, fiindcă m-am îndrăgostit de tine, Ai!

— Deci cum îţi place o fată, cum te desparţi de cea de dinainte? i-am strigat, iar el a făcut nişte ochi mari, rotunzi.

Mă privea cu multă seriozitate. Cu nişte ochi care spuneau că sînt tînără, dar înţeleaptă în acelaşi timp.

— Nu mă despart imediat, a spus după o vreme.

— Atunci umbli cu două?

— Aş face asta, dar nu mă lasă ele.

— Şi atunci, ce faci?

— În cele din urmă sînt părăsit. De amîndouă.

Mi-a povestit. Dintr-un motiv sau altul, iese la iveală că are două iubite. Urmează două săptămîni de certuri. După o lună, cea mai puternică (uneori, cea mai slabă) pleacă hotărîtă. Cea care a rămas zîmbeşte fericită, în medie trei luni de zile. Frenezia victoriei se stinge şi tipa începe să mediteze calm la ce-a făcut Nishino în trecut. În a patra lună începe să-i reproşeze că a fost infidel. Şi nu numai, iar în a cincea lună începe să fie chinuită de-adevăratelea de caracterul indecis al lui Nishino şi de purtările lui de afemeiat.

„Nu mai pot să am încredere în tine. Încă mi-eşti drag, dar e prea dureros pentru mine." Cu asemenea cuvinte, după şase luni, cea care rămăsese se desparte de el.

— Decizia definitivă vine după jumătate de an, a zis Nishino rîzînd. E ca o lege din fizică. De ce toate fetele, şi cele slabe şi cele grăsane, şi cele relaxate şi cele crispate, şi cele frumoase şi cele cu un chip neobişnuit, şi cele cărora le place peştele prăjit şi cele care nu mănîncă decît fripturi în sînge, toate reacţionează pînă la urmă la fel, ca după o formulă?

Şi-a înclinat capul, nedumerit.

Şi mie îmi venea să-mi înclin capul privindu-l pe Nishino care, la cincizeci şi cinci de ani, se gîndea întruna numai la fete, la fel ca băieţii de vîrsta mea.

— Nishino, tu chiar crezi că toate fetele sînt la fel?

— Poate că nu sînt, a zis nepăsător. Dar cel puţin cele pe care le ştiu, toate s-au dovedit la fel. Pînă la urmă.

M-am gîndit o clipă că asta însemna că prietenele lui au fost toate nişte plicticoase, dar m am simţit prost faţă de fetele fără nume cu care umblase pînă acum Nishino. Nu prea găseşti fete plicticoase, chiar să le cauţi cu lumînarea. Cel puţin, în comparaţie cu băieţii plicticoşi, ele sînt mult mai rare.

Dacă i-aş spune aşa ceva, Nishino-san m-ar lua peste picior, mi-ar zice că sînt neobişnuit de îngustă la minte şi m-ar întreba dacă sînt cumva vreo feministă din alea. Aşa că am tăcut.

— Te-ai supărat? m a întrebat, fiindcă amuţisem. Ai, numai tu eşti probabil altfel, a continuat.

Ce clişeu, să-mi spună că eu sînt altfel. Parcă era un escroc sentimental, Nishino ăsta.

— Ceva e diferit la tine faţă de fetele pe care le-am cunoscut pînă acum, a spus zîmbind, apoi m-a sărutat.

Am stat nemişcată să mă sărute, cu ochii deschişi.

Eram altfel decît celelalte fete fiindcă eu nu tînjeam după el. Nu numai după Nishino, ci, în general, niciodată pînă acum nu tînjisem după vreun bărbat. Îmi plăcea să merg cu băieţi la film, să bem împreună, să stăm la discuţii, dar nu mi se întîmplase vreodată ca dintre ei să-mi placă unul mai mult şi să nu-l pot uita. Deşi împlinisem optsprezece ani.

Mda. Pe Nishino l-am cunoscut la ghereta de pe plajă. Îl însoţea o tipă stilată, tunsă scurt, numai că o săptămînă mai tîrziu revenise, de data asta singur.

— Știi vreun bar drăguț în zonă? a intrat el în vorbă cu mine.

Un nene care a nimerit în locul greșit, mi-am zis.

— Da, dacă mergeți puțin pe jos, în direcția opusă gării, am răspuns serioasă.

— Tu la cît termini aici? m-a mai întrebat.

Am tăcut. N-aveam nici o obligație să spun chestia asta cuiva pe care nu-l cunoșteam deloc. M-am răsucit, gata să mă retrag în spate, cînd Nishino mi-a strigat peste umăr:

— Scuză-mă. Am fost necuviincios, a zis cu o voce moale.

Trebuie că și-a spus cuvîntul experiența vîrstei, am fost de părere ceva mai tîrziu, iar Nishino a încuviințat. Mi-a spus că, pe măsură ce trec anii, înțelegi foarte, foarte bine că politețea și morala nu sînt doar niște lucruri de fațadă. În plus, poți dovedi oricîtă curtoazie vrei cu ceilalți, că relațiile oricum se strică una-două. Oamenii sînt o chestie cu adevărat dificilă. Așa a spus Nishino. În timp ce suspina.

De fapt, este îndoielnic dacă Nishino se purta plin de curtoazie cu oamenii (în special cu femeile) și dacă se comporta moral (în special cu femeile). Cel puțin față de mine n-a dat nici o dovadă de curtoazie ori de moralitate. Probabil.

*

La ceva vreme după ce am început să mă întîlnesc cu Nishino, Kikumi m-a întrebat dacă am un iubit.

— Nu, i am răspuns, iar Kikumi şi-a pironit privirea pe gîtul meu.

— Atunci, cum de nu eşti niciodată acasă în ultima vreme? Cum de te tot sună un bărbat care nu se prezintă, ci zice numai „eu sînt"? Cum de miroşi uneori a un parfum cu care nu te dai de obicei? a zis ea dintr-o suflare.

Parcă era o fată care-şi lua la rost prietenul infidel. Cînd i-am zis-o, Kikumi m-a privit printre gene.

— Cum e tipul? m-a întrebat zgîindu se la mine.

— Cum să fie...

— Ce fel de tip e? Are maşină sau motocicletă?

— Nu cred.

— E drăguţ cu tine?

— Mda.

— Şi ce faceţi cînd vă vedeţi?

— De multe ori mă duc la el.

— Unde stă?

— În Taitō.

— Hmmm, a făcut Kikumi. Pare cam rezervat. E om normal, gen? a zis turnîndu-şi nişte ceai verde.

Pe Kikumi o cunoscusem la admiterea la facultate. Stătea pe locul alăturat mie. Dădeam examen la aceeaşi materie; pe ea o cheamă Kasahara, pe mine, Kase.

Nici ea nu se înghesuia la cursuri. Locuia cu părinţii şi din cauza asta de multe ori rămînea la mine. Zicea că acasă o bat ai ei la cap, aşa că pretindea că merge la facultate, să stea liniştiţi. Fără ca ai ei să aibă habar că-şi face veacul, de fapt, închisă la mine în cameră. Kikumi şi-a mai turnat nişte ceai.

Kikumi era lesbiană. Nu trecuse decît jumătate de an de cînd acceptase față de sine lucrul ăsta și încă n-avea o iubită. Cînd m-a vizitat a doua oară mi-a povestit asta detașată. Se gîndea că poate și eu sînt lesbiană și a încercat să-mi împărtășească secretele ei, a mai zis.

— Nu mi-a plăcut nici un băiat pînă acum, i-am explicat. Dar nici fetele nu mă atrag. Așa că pînă acum nu m-am putut lămuri dacă sînt homo sau hetero. Probabil că sînt hetero. Deși nu am nici o dovadă.

Kikumi a rîs auzindu-mă.

— Ești foarte riguroasă, mi-a zis. Bănuiesc că ești bună la învățătură.

— Da, sînt. Îmi place să învăț. O dată am avut zece pe linie, la toate materiile.

— Ce tare! a exclamat Kikumi. Și la muzică și sport?

Zece pe linie luasem în trimestrul întîi, într-a șasea. La muzică nu avusesem test de interpretare, iar la sport făcusem ping-pong tot trimestrul. Eu n-am deloc ureche muzicală și nici agilitate pentru sport, dar joc bine ping-pong. Ruda mea, cea cu ghereta în Enoshima, ținea de fapt un mic motel, unde era și o masă de ping-pong hîrbuită. Încă din școala primară jucam cu verii mei mai mari. Bineînțeles că a doua oară nu s-a mai întîmplat să iau zece pe linie.

— În orice caz, implică-te în relația cu tipul ăsta, a zis Kikumi cu o mină solemnă. Fiindcă tu, Ai, cînd ești cu cineva, de multe ori te uiți în cu totul altă parte. Deși dai impresia că te uiți drept la omul ăla!

— Am înțeles. O să mă implic pe cît posibil, i am promis lui Kikumi.

Probabil „tipul" pe care şi-l imagina Kikumi era o chestie foarte îndepărtată de Nishino-san.

*

Cînd i-am povestit despre ea lui Nishino-san, a rîs. Şi eu am rîs, mai tare decît mi-aş fi imaginat.

— Ştii, mă întreb ce-i cu mine în ultima vreme, a zis.

Eram la el în pat. Trupurile noastre se potriveau, aşa spunea Nishino-san şi probabil avea dreptate. Spunea că se culcase cu multe femei, dar că era cel mai bine cu mine.

— Şi să ştii că greşeşti dacă-ţi închipui că folosesc mereu cuvintele astea. Pentru că dac-o spun, conştientizez numărul mare de fete pe care le-am cunoscut. Nu poţi decît foarte rar să zici un lucru atît de teribil.

Nu-mi dădeam seama dacă Nishino se lăuda sau era umil.

— Hmm, am făcut eu.

N-aveam idee dacă sexul cu el fusese bun, prost sau obişnuit. Nu pentru că nu mai făcusem sex pînă atunci, dar n-aveam un eşantion suficient de mare încît să pot evalua.

— Ai, tu mă iubeşti? m-a întrebat Nishino lipindu-şi buzele de gîtul meu.

— Da, am răspuns în grabă.

Pentru că dacă stăteam pe gînduri, mă zăpăceam. Învăţasem de la Nishino că nu poţi să faci sau să spui lucruri ambigue în timpul sexului.

— Cînd ajungi de vîrsta mea, devine foarte importantă vlaga, aşa îmi explicase el cîndva. Dacă nu mai

ai vlagă, s-a terminat. Totul dispare ca înghiţit într-o crăpătură în pămînt şi se alege praful. Fără întoarcere.

La început n-am înţeles despre ce vorbea. Păi, eu nu ştiam decît băieţi de vîrsta mea, de nouăsprezece-douăzeci de ani. Abia mai încolo am înţeles în sfîrşit că se referea la erecţii. Eu, una, credeam că bărbaţii pot să aibă erecţie oricînd, ba chiar să aibă uneori cînd nu voiau, aşa că am fost luată prin surprindere.

— Nishino, ce deschis eşti, am zis impresionată.

Fiindcă onestitatea, politeţea şi morala sînt foarte importante. Era una din teoriile lui favorite, pe care o spunea mereu. De ce se obosea Nishino-san cu cineva ca mine, nu înţelegeam.

— Ce poate atrage un adult ca tine la o vietate comună aşa ca mine? Sau tocmai faptul ăsta îţi place? i-am şoptit cîndva lui Nishino, iar el, după ce s-a gîndit cîteva clipe, a clătinat din cap.

— Ai, tu eşti mai matură decît orice femeie adultă şi, în plus, mai pură decît cea mai curată fetiţă, a zis.

— Ce chestii nerușinate îţi vin şi ţie în cap, am spus uimită, iar Nishino m-a îmbrăţişat.

O vreme m-a ţinut strîns în braţe.

Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva el vede o poveste dincolo de mine. Cu cineva care nu eram eu, o poveste inventată, dar care lui îi plăcea foarte tare.

— Nu prea sînt genul de om care să viseze mult, zicea el. De-aia am ajuns la vîrsta asta fără să mă căsătoresc şi fără să iubesc pătimaş, cu ardoare.

Aşa zicea, dar de fapt cred că visa şi el. La ce fel de lucruri, însă, nu ştiu.

Am petrecut toată după-masa în pat cu Nishino. Plecase de la serviciu să se vadă cu mine. Pe vremea aia zicea adesea că n-are răbdare pînă seara. Că vrea să-mi vadă chipul. Să-mi simtă răsuflarea pe obraz. Să-mi audă vocea chiar lîngă tîmpla lui.

— Nu știu ce se întîmplă cu mine, mi-a șoptit la ureche. Ai, mă placi? m-a întrebat, ca mai înainte.

— Te plac, i-am răspuns la fel de repede.

Nishino s-a încruntat. Apoi s-a mai mișcat puțin și a ejaculat. Cu dibăcie, pe burta mea. Îi ziceam să-și pună prezervativ, dar nu voia. În schimb, zicea că în zilele din preajma ovulației nu facem sex. Adevărul e că în zilele alea nu încerca să facă nimic.

▪

— E cam riscant, a zis Kikumi.

Îi povestisem despre purtarea obsesivă a lui Nishino față de mine.

— O să-l dea afară dacă lipsește așa de la serviciu!

— E o firmă mică, iar șeful e chiar el, așa că nu-l dă nimeni afară, am zis șovăitor, iar Kikumi și-a holbat ochii.

— Cine-i, mă, tipul ăsta?

M-a luat la descusut și la sfîrșit m-a silit să-i promit că o să i-l prezint pe Nishino. Mă necăjea asta. Cîtă vreme ne întîlneam doar noi doi, puteam să cred că relația noastră nu există de-adevăratelea, că e ceva care dispare cînd încerci să-l prinzi cu mîna.

O legătură pasageră. Asta-mi plăcea. Numai că, dacă ne întîlneam cu cineva, urma să fim catalogați din afară

drept „cuplu" şi, în clipa aia, relaţia noastră, aşa puţină cîtă era, devenea un bon prins cu o piuneză în perete, ce trebuia plătit.

În ziua stabilită, Kikumi a apărut pe nişte tocuri imense. Erau atît de mari, încît îl depăşise în înălţime chiar şi pe Nishino. La gît, la încheieturi şi pe degete avea de două ori mai multe accesorii decît de obicei. Se fardase şi mai intens. Se gătise de parcă mergea la bîlci.

Kikumi l-a studiat pe Nishino cu ochi pătrunzători. Acesta i-a întors privirea. Eu şedeam alături, cu gîndurile aiurea. Îmi amintisem brusc de unghiul pe care îl aveau erecţiile lui.

Ne aflam într-o cafenea aleasă de Kikumi. Fără să ezite, ea şi-a comandat o cafea, iar eu şi Nishino i-am preluat exemplul şi am cerut acelaşi lucru. Cafeaua era foarte gustoasă. Soarele pătrundea din plin în interiorul localului. Pe masă şedea un vas de cristal, în care fuseseră puse două lalele albe.

La început am rămas tăcuţi. Kikumi a mai vrut o cafea. Ne-am luat după ea şi am cerut şi noi încă una. Nishino rîdea. Avea o mină foarte serioasă, dar pe sub primul strat de piele rîdea. Mie-mi venea puţin să plîng. Totul era o prostie. Şi eu, şi Kikumi trăiserăm mai puţin de jumătate din cît trăise Nishino. În plus, mie nici nu-mi era foarte drag. Probabil.

— Nu vă e foame? a zis el în cele din urmă.

Cîtă vreme stătuserăm muţi la masă, afară începuse să se lase seara.

— Ba da, m-am grăbit să răspund, deşi adevărul e că nu prea îmi ardea de mîncare.

— Mie nu, dar de băut aş bea ceva, a zis Kikumi rar.

Kikumi avea nişte buze foarte frumoase. Roz-sidefii, luceau în lumină.

— Nishino-san, ce-ţi place la Ai? a întrebat ea de parcă ar fi continuat în chip firesc conversaţia.

— Ah, dacă mi-ar explica şi mie cineva chestia asta! a răspuns el încet. Cred că sînt în cea mai dementă situaţie din toată viaţa mea de pînă acum.

Vorbea de situaţia lui dementă pe un ton cumpătat. Kikumi îl privea drept în ochi, iar el îi întorcea privirea fără să clipească. Arătau ca doi oameni care se iubesc profund.

Mi-am văzut de restul de cafea. Nu mai rămăsese decît foarte puţină pe fundul ceştii, dar am tîrîit-o mult timp. Hîrr, s-a auzit dinspre tejghea. Zgomot de boabe măcinate. Aş vrea să-l îndrăgesc pe Nishino, mi-am zis atunci, cît se poate de serios. Să-l iubesc, aşa cum mă iubeşte el pe mine. Dar degeaba, tot nu-l iubeam. Hîrr, hîrr, continua să bîzîie rîşniţa de cafea.

*

— Hai să murim împreună!

Oare cînd mi-a zis prima dată lucrul ăsta? Cred că se apropia sezonul să merg la Enoshima, aşadar cam la un an după ce ne cunoscuserăm. La facultate nu mă duceam aproape deloc, dar în anul care trecuse nu picasem la nici o materie. Fiindcă mă înscrisesem la

cursuri care puneau accent nu pe prezență, ci pe examene și referate. Luam multe note mari. Pentru că, orice s-ar zice, îmi plăcea să învăț. Împlinisem douăzeci de ani. Ca de obicei, nu stăteam pe la facultate și mă vedeam cu Nishino de trei ori pe săptămînă.

— De cînd ne întîlnim în timpul zilei, firma se duce de rîpă, mi-a zis el la un moment dat.

Așa c-am început să ne întîlnim doar duminica, toată ziua, și cîndva în timpul săptămînii, două zile, dar numai seara.

— Șeful n-are voie să se odihnească sîmbăta, a zis el dezgustat. Dacă știam că-i așa, nu-mi mai făceam firmă. Preferam să am un serviciu oarecare, în slujba altcuiva, și să ne putem întîlni mereu.

Vorbea destul de serios.

I-am zis că din iulie o să merg la Enoshima, așa că n-o să ne putem vedea duminicile. S-a schimbat la față.

— Nu vreau! a țipat, și imediat s-a supărat pe sine însuși pentru ieșirea asta.

— Nu știu ce-i cu mine, îmi spunea el uneori. Că doar pînă acum n-am iubit pe nimeni, în adevăratul sens al cuvîntului, continua cu glas scăzut. Adevăratul sens, asta-i o expresie care nu înseamnă nimic, zicea Nishino și rîdea.

Cel mai mult îmi plăcea cînd rîdea. Îi pierea mina atent alcătuită și căpăta în schimb un aer vulnerabil.

— Nu, nu vreau să mor cu tine, i-am răspuns.

— Dar mă îngrijorează să te las singură în urmă.

— Sînt în stare să-mi port de grijă singura. Și-n primul și-n primul rînd, ce fel de cuvinte sînt astea, să mă lași în urmă?

— Nu vreau deloc să te culci cu alți bărbați.

— Dar asta pot să fac și acum, dacă vreau.

Răspunsesem automat și pe dată mi-am dus mîna la gură. Nu-mi plac răutățile. Nici să le fac, nici să-mi fie făcute.

Nishino s-a uitat din nou nedumerit la mine.

— Ce tot spun. Parcă aș fi o fată, a zis și a oftat Hai să facem sex, acum! a adăugat.

Și, fără să-mi mai aștepte răspunsul, am făcut sex brutal. Îmi plăcea asta. Îmi plăcea cum făcea Nishino sex cu mine mai mult decît îmi plăcea de el. Dar în a face sex cu el era inclus și Nishino însuși, mi-am zis. Începusem să mă gîndesc, dar m-am oprit cît mai degrabă. Nu puteam să rămînem fără vlagă.

Nishino a terminat, violent și repede. Stăteam lungiți în pat și ne-am atins unul altuia burta. A lui era moale. A mea era tare.

— Hai să murim împreună, a zis Nishino încă o dată, cu o voce ușoară.

Mi-am ciulit urechile să-mi dau seama dacă în nonșalanța lui se putea deslușI, ascunsă, nebunia. Nishino a repetat de cîteva ori, cu același glas, să murim împreună.

*

Kikumi și Nishino au venit în vacanță în Enoshima la sfîrșit de august. Eu roboteam încă de dimineață.

Ciudat cuvînt, a roboti. Robotesc, am repetat de vreo trei ori, şoptit. Le-am spus şi lui Kikumi şi Nishino. Au rîs, în timp ce beau *amazake.*

Nishino şi Kikumi instalaseră o umbrelă pe plajă. Nishino stătea mereu întins la soare, pe nisip. Kikumi intra uneori şi în apă. Eu, fiindcă aveam de robotit, nu găseam răgaz nici să-mi iau o pauză să merg pînă la ei.

Aproape de înserat valurile creşteau şi în sfîrşit lumea începea să se retragă. Pentru întîia oară pe ziua aia, m-am aşezat pe un scaun şi am privit pe îndelete în larg. Deşi trecuse sărbătoarea Obon-ului şi în curînd venea sezonul meduzelor, era totuşi aglomerat.

Cei mai mulţi oameni nu intrau în apă, ci şedeau absenţi sub umbrele de soare. Regretă, zicea Nishino, regretă vara care a trecut.

Mi-am purtat din nou privirea dinspre larg înspre ţărm şi m-am uitat la Nishino şi Kikumi, care stăteau întinşi sub umbrelă. Kikumi avea picioarele lungi. De curînd îşi găsise o iubită. Lucra într-un birou şi avea cu trei ani mai mult decît ea. Kikumi îmi spunea că o place extraordinar de mult. În timp ce beam ceai, la mine acasă. Ce frumos e să te îndrăgosteşti, spunea. Sinceră să fiu, nu mi se părea că tu şi Nishino sînteţi o pereche tocmai potrivită, dar acum îmi dau seama că nu-i aşa, a mai zis, vorbind ceva mai repede către sfîrşit. Cînd te îndrăgosteşti, nu mai are aproape nici o importanţă ce vîrstă are celălalt, ce apucături, ce caracter. Buzele lui Kikumi luceau rozalii.

Nishino şi Kikumi arătau ca un tată cu fiica lui, cu care se înţelege foarte bine.

— M-am simţit foarte relaxat, mi-a mărturisit Nishino în seara aia. Serios, foarte relaxat. Kikumi e o fată bună. Lumea în care trăieşti tu, Ai, e o lume bună. Asta-i ceva ce-ţi clădeşti singur, şi tu eşti o fată cu adevărat bună care trăieşte într-o lume bună.

În timp ce vorbea, mă trăgea de păr cu blîndeţe.

— Nu mi se pare, am zis tăios.

Mă apăsa ceva, ceva nu-mi cădea bine. Probabil din cauză că muncisem fără pauză toată ziua. Am închis ochii şi am aţipit. Lîngă mine, sprijinit în coate, Nishino mă privea. M-am răsucit pe o parte. Nishino a continuat să mă privească multă vreme.

*

— Cred că eşti nebun!

În clipa în care le-am rostit, cuvintele acelea mi s-au părut o certitudine. Bineînţeles că toţi avem un pic de nebunie. Dimpotrivă, te înspăimîntă cel căruia îi lipseşte un strop de nesăbuinţă. Numai că Nishino era în realitate sărit de pe fix.

— Dar te-am prevenit de multă vreme, a spus el rîzînd.

Am zdrăngănit lanţul gros care pe care îl aveam legat de gleznă. Mi-l pusese Nishino la începutul toamnei, explicîndu-mi că nu vrea să fug nicăieri. Cheia se afla, bineînţeles, într-un sertar la care ajungeam, pusă la îndemînă. Dacă voiam să mă descătuşez, puteam să

trec oricînd la fapte, mi-a zis. L-am întrebat de ce face asta şi Nishino şi-a plecat ochii. Poate ca să mă dezgust pe mine însumi, a răspuns după o vreme.

De-aia îmi petreceam acum cea mai mare parte a timpului la Nishino acasă. Citeam, învăţam, ascultam radioul, vorbeam la telefon cu Kikumi. Lanţul era uşor de scos, dar din nu ştiu ce motiv nu îmi venea s-o fac. Poate pentru că aveam senzaţia că, în clipa în care l-aş fi îndepărtat, gestul lui Nishino chiar s-ar fi preschimbat într-o chestie descreierată. Cîtă vreme coopera fiecare, era secretul nostru. Dacă însă unul se retrăgea, totul se transforma în nebunie.

E foarte bine dacă-i vorba de nebunie, îmi spunea Kikumi la telefon. Iubirea, mai mult sau mai puţin, e încărcată de nebunie. Kikumi credea că eu şi Nishino doar locuim împreună. Ce bine de voi, într-o zi o să trăiesc şi eu ca voi, murmura ea.

Nishino era foarte blînd cu mine. În perioada aia nu mai făceam sex aproape deloc. L-am întrebat dacă povestea noastră nu seamănă cu cea din romanul ăla, *Colecţionarul.* Mi-a răspuns simplu că nu, nu-l interesează colecţiile. Apoi m-a dezbrăcat şi mi-a atins pe îndelete pieptul, spatele, picioarele. Nu purtam lenjerie. Fiindcă la Nishino în casă era mereu o temperatură numai bună.

Mă duc acasă.

De cîte ori am dat să rostesc asta! Dar n-am făcut-o. Simţeam că pot să mă opresc oricînd. Nishino îmi spunea că mă iubeşte. E foarte uşor să iubeşti o femeie! Oare

de ce pînă acum n-am iubit pe nimeni? zicea el liniştit. Apoi îmi îmbrăţişa trupul gol.

Eu nu-l iubeam. Probabil că nici drag nu-mi era. Cînd mă gîndesc că a murit, nu mă apucă plînsul. Lucrurile astea se întîmplă pur şi simplu. Nishino mă ţinea strîns în braţe. Nishino plîngea. Ce-avea de plîngea? mă întreb absentă.

Mîine, mîine o să plec de aici. Luasem hotărîrea asta, dar ştiam prea bine că n-o s-o duc la capăt. Stăteam acasă la Nishino ca o insectă-n amorţire, încovrigată fără să facă nimic.

*

Dar toate lucrurile au şi un sfîrşit.

Nishino m-a anunţat că pleacă după struguri. Aveam febră. Răcisem. O luasem de la Nishino care tuşea de cîteva zile. Numai că lui nu-i crescuse temperatura şi se ducea bine mersi la serviciu în fiecare zi.

— Storc strugurii şi îţi dau să bei zeama, a zis pregătindu-se să iasă din casă. Există mai multe şcoli de gîndire pentru ce să faci în caz de răceală: unii susţin că cele mai bune sînt piersicile la cutie, alţii, mărul ras. Există multe variante, dar eu ştiu de struguri, m-a lămurit el încîntat.

Mi s-a părut caraghioasă expresia „şcoli de gîndire" şi am rîs, dar m-au apucat tusea şi durerea de gît. Mi-a explicat că va face sucul în storcător, să rămînă fără sîmburi şi fără pieliţă.

— Pe vremuri, cînd nu exista storcător, îl făceai cu o bucată de tifon. Dar, aoleu, pentru tuse nu-s buni, sînt buni pentru febră. Cu tusea ce să facem? tot şopocăia ieşind grăbit pe uşă.

Pe jumătate adormită, mă gîndeam la struguri. La struguri negri, cu boabe mari. În curtea casei părinteşti aveam araci cu viţă-de-vie, şi vara la fructe veneau cărăbuşi. Nu creşteau decît nişte boabe mărunte, de un verde palid, dar cărăbuşii îi mîncau îndată. Pînă la sfîrşitul verii rămîneau doar cîţiva ciorchini. Strugurii care creşteau acasă erau acri, aveau mulţi sîmburi şi boabe mici.

Brusc m-am întrebat dacă nu cumva îl iubesc de-adevăratelea pe Nishino. Nu, nu, probabil mintea îmi slăbise de la febră. Am moţăit o vreme, pînă cînd a sunat telefonul.

Nu voiam să răspund, aşa că l-am lăsat să sune pînă a intrat robotul. Îmi plăcea destul de mult vocea aia înregistrată, de femeie. O ascultam atentă, învăluită de ea, cînd s-a auzit glasul lui Nishino.

— Ai, a repetat de cîteva ori.

Nesigură pe picioare, m-am ridicat şi am răspuns.

— Ai, tu eşti? a zis Nishino.

— Da.

— Îmi pare rău, ştiu că ai febră.

— Ce s-a întîmplat?

— A fost un accident.

— Ce?

— Probabil o să mor.

A vorbit pe același ton voios de mai înainte, când ieșise din casă. Am crezut că se ținea de glume.

— Ai, tu de fapt nu m-ai iubit, nu? m-a întrebat Nishino cu același aer bucuros.

— Nu-i adevărat! am răspuns fără zăbavă, încercînd să nu mă gîndesc la nimic.

Ca de obicei.

— E-n regulă, noi doi semănăm, așa că te-nțeleg.

— Îhi, am mormăit. Mai bine vino odată cu strugurii ăia, am adăugat și am dat să închid telefonul.

— Stai! m-a oprit Nishino. Voiam să murim împreună, dar n-a fost să fie. Probabil am dus o viață neînsemnată, de fapt.

Telefonul s-a întrerupt brusc. De undeva se auzea sirena unei ambulanțe. Fără să înțeleg ce se întîmplă, m-am vîrît la loc în pat.

Mi-am dat seama că mi-a crescut brusc febra. Între trezie și somn, m-am încredințat că Nishino murise cu adevărat. Nu știu de ce, dar eram ferm convinsă.

Voiam să mănînc struguri, am murmurat, apoi m-am cufundat într-un somn puțin adînc, dar încăpățînat. Ce bine că azi n-am cătușele, a fost ultimul lucru la care m-am gîndit.

*

Înmormîntarea a fost magnifică. Mulți parteneri de afaceri de-ai lui au venit și s-au așezat la rînd să aprindă bețișoare parfumate, ceea ce a durat. Printre partenerii de afaceri, amestecîndu-se pe ici, pe colo, erau și cîteva femei, foarte diferite.

Venise şi cea cu care fusese cîndva Nishino la Enoshima. Ca întotdeauna, pe glezna fină şi subţire, acoperită de ciorap negru, purta aceeaşi brăţară argintie.

— Ai! m-a strigat ea cînd terminasem de aprins beţişoarele de santal şi mă refugiasem în spatele templului să răsuflu.

Avea mai multe riduri decît data trecută, dar era încă o femeie frumoasă.

— S-a dus, a zis neutru.

— Mă cunoaşteţi? am întrebat-o, iar ea a încuviinţat.

— Uneori ne întîlneam şi-mi povestea despre tine.

— Vă întîlneaţi des?

— Cam o dată pe lună.

Tipic pentru Nishino, mi-am spus cu un surîs. Mie îmi pune lanţuri la picioare, iar el se vede pe ascuns cu fosta.

— Dar doar luam masa împreună, a zis zîmbind femeia.

S-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat:

— Pînă la urmă, tu nu l-ai iubit pe Nishino, nu?

N-aveam nici un motiv să răspund unei necunoscute la o aşa întrebare, dar cumva femeia asta îmi plăcea. Fără vreo raţiune.

— Probabil, am răspuns încet.

— Bine de tine, a şoptit.

Nu am mai zis nimic.

— Dar să ştii c-ai avut de pierdut, a continuat.

— Ce? Cum adică?

— Să-l iubeşti pe Nishino e ceva fără sorţi de izbîndă, dar e şi plăcut. A fost o corvoadă care a meritat, a zis femeia din Enoshima şi a rîs.

Avea un rîs limpede. Eu nu am rîs. Mă gîndeam la struguri.

Oare ce fel de struguri voia să cumpere Nishino? Negri sau verzi? Cu boabe mici? Voia să-i ţină la rece, apoi să-i stoarcă şi să-mi dea să beau sucul cu linguriţa?

Nishino-san! am strigat în sufletul meu. Nishino-san, aşa e, nu te-am iubit pînă la urmă. Îmi pare rău! Aşa am strigat. Mi s-a părut că îi aud oftatul, dar era, firește, o năzărire.

— Peste treizeci de milioane de ani n-o să mai existe noapte pe lume, am spus cu voce tare, iar femeia din Enoshima m-a privit surprinsă.

— Serios? m-a întrebat, apoi mi-a întors spatele.

— Da, serios! am strigat după ea.

Serios. Peste treizeci de milioane de ani, pe aici n-o să mai fie întuneric. Oare ce-i de făcut? Ce-ar trebui să fac?

Termometrul cu mercur

Vreau să vă povestesc despre Nishino.

Era un băiat cam ciudat. Unul cum nu mai întîlnisem şi nici n-aveam să mai găsesc. Pe atunci credeam că or fi nu ştiu cîţi ca el, dar nu s-a dovedit aşa. Zicea că-i este dor de mine, însă acum mi-e mie dor de el. Oare cum o mai duce şi pe unde îşi face veacul? Fie că mai trăieşte, fie că a murit, cert e că imaginea lui rămîne vie în mintea mea. Aşa că mi-e egal dacă mai e sau nu în viaţă.

Yukihiko Nishino. Pe vremea aceea împlinise optsprezece ani. Fără realizări, dar şi fără probleme. Nu avea cine ştie ce calificări. Sănătos. În perioada respectivă, era interesat de ţevi din lut.

*

— Tu nu eşti Nozomi Misono? au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat.

Auzindu-i vocea venind de sus, mi-am întredeschis ochii. Nu se mai ţinea al treilea curs, aşa că moţăiam singură pe iarbă, în curtea din spate, umbroasă, plină

de tufe de iasomie. Era tocmai anotimpul cînd ramurile i se umpleau de flori mici, de un galben palid, şi ţi se părea că ajunge să şezi lîngă ele ca să te îmbibi şi tu de mireasma lor plăcută.

— Ba da, dar tu cine eşti? am întrebat la rîndul meu, ridicîndu-mă.

— Eu sînt Yukihiko Nishino. Sînt în anul întîi la Economie.

— A, da? am zis şi l-am privit fix pe Nishino.

Părul cu reflexe maronii, fără vîrtejuri, era tuns cuminte. Purta blugi şi un tricou alb, iar pe deasupra avea o jachetă de blugi, descheiată pînă la al treilea nasture.

Nu ţineam minte să-l mai fi văzut. Nu ştiam decît doi băieţi de la Economie, iar aceştia erau, ca şi mine, în anul trei.

— Nu sînt vreun dubios, a zis el făcînd ochii mari.

— Nu-i dubios tocmai faptul că spui asta? l-am întrebat zîmbind şi a zîmbit şi el.

— Am fost în acelaşi liceu cu tine, eram într-o clasă mai mică.

— Aha.

În liceu fusesem preşedinta asociaţiei elevilor. Pe atunci era destul de neobişnuit ca asociaţia să fie condusă de o fată şi aşa se face că şi acum, deşi absolvisem de trei ani, cînd mă întorceam acasă mereu intrau în vorbă cu mine oameni care învăţaseră în acelaşi liceu, unii dintre ei cunoscuţi, dar şi necunoscuţi.

— Şi?

Acasă eram aşadar renumită, dar de cînd ajunsesem la Tokyo, la facultate, devenisem pur şi simplu o tipă din mulţimea de studenţi. În liceu candidasem numai din curiozitatea de a şti cum e să deţii poziţia aceea. Dar, odată înscrisă, am obţinut un număr de voturi nemaiîntîlnit pînă atunci. Era într-o vreme şi un loc în care cuvîntul „femeie" mai însemna ceva. De atunci rămăsesem una din persoanele memorabile ale şcolii.

Intrată la facultate, scăpasem în sfîrşit de sentimentul acela neplăcut. Îmi alesesem cu multă atenţie o universitate de nivel mediu, nepretenţioasă şi relativ obscură, la mine acasă. Reuşisem să iau admiterea şi, de atunci, în Tokyo nu mai întîlnisem pe nimeni care să fi fost în acelaşi liceu cu mine.

— Nu te supăra că te întreb, dar e adevărat că tu te culci cu oricine? m-a întrebat Nishino, cu ochii şi mai mari ca înainte.

Puteai să crezi că încerca să se dea la mine, dar nu, aşa deschidea el ochii larg cînd devenea serios. Pe atunci însă nu ştiam lucrul acesta.

— Nu numai că nu se cuvine să întrebi una ca asta, dar pe tine nu te-a învăţat mama ta că nu-i frumos să te holbezi aşa la oameni? am zis şi l-am lovit cît am putut de tare în fluierul piciorului cu cotorul manualului de termodinamică pe care-l aveam în mînă.

A icnit şi s-a încovoiat. Tufa de iasomie s-a clătinat şi cîteva floricele s-au desprins. M-am ridicat agale, m-am scuturat de iarbă şi, fără să-i arunc vreo privire lui Nishino, am luat-o din loc.

*

Data următoare l-am întîlnit o lună mai tîrziu.

Mergea pe un culoar alături de o fată, în clădirea facultății de Litere. M-am gîndit că nu arăta a studentă la universitatea noastră.

Adică nu era „drăguță". Sigur că și la noi în universitate învățau multe fete drăguțe, dar, la fel cum universitatea era de nivel mediu, așa era și frumusețea lor, de nivel mediu.

Fata care mergea alături de Nishino trecea dincolo de treapta asta, era de-a dreptul minunată. Era frumoasă, clar ca bună ziua.

Probabil își croia drum prin viață ca o veterană a frumuseții. Nu avea nici cea mai neînsemnată îndoială în privința șarmului ei.

— Hei, a zis Nishino și a ridicat mîna.

— Hei, i-am răspuns.

Nu-mi doream vreo legătură cu băieți prost crescuți, dar îmi stîrnise curiozitatea faptul că era în stare să convingă o fată atît de frumoasă să vină de la altă universitate aici, în campusul nostru.

— Bună, a spus fata de lîngă el, cu capul plecat.

Nishino avea o atitudine relaxată. Arătau ca un cuplu căsătorit de mulți ani.

— Iubita ta? am întrebat.

— Îhî, a spus Nishino fără să-și piardă cumpătul. Ea e Kanoko-chan, a continuat.

— Nu mai spune *chan*, a zis ea cu o voce superbă, întorcîndu-se către Nishino cu un aer dezaprobator.

A apucat însă să-mi zîmbească şi mie, cît să nu fie nepoliticoasă.

Pff, ce rateu, mi-am zis. Ar fi trebuit să mă prefac că n-am observat nimic şi să mă retrag cît mai degrabă.

— Eu sînt Misono. Bine, păi vă las.

M-am răsucit pe călcîie şi am dat să plec.

Nishino avea în continuare un aer netulburat.

— A! a făcut Kanoko-chan.

Fără să mă întorc, le-am aruncat o privire cu coada ochiului.

Kanoko-chan se supărase. Observase că, în chip ciudat, dacă mai stăteam alături de ei, ieşeau scîntei. În chip şi mai ciudat, îi părea rău pentru asta.

Dată fiind situaţia, nu puteam să mă retrag pur şi simplu, aşa că m-am oprit din drum.

— Mi-a părut bine că te-am cunoscut, a zis Kanoko-chan, după o scurtă ezitare.

— Îhî, am răspuns întorcîndu-mă pe jumătate spre ea.

Auzindu-mă, lui Kanoko-chan i-a mai trecut.

Uneori mă întreb cum percep bărbaţii negocierile pentru putere dintre femei, desfăşurate în tăcere, dar care se apropie de discuţiile diplomatice dintre două ţări. Probabil mare parte din ei nici nu le sesizează. Ba mai mult, probabil nici nu-şi imaginează c-ar exista aşa ceva.

După cum bănuiam, Nishino stătea acolo cu un zîmbet senin pe faţă, fără să aibă habar de ce se întîmplă.

De data asta chiar m-am întors cu spatele la ei.

— Mergem? l-am auzit pe Nishino.

Kanoko-chan nu a răspuns, însă li s-au auzit pașii ritmați și mi-am dat seama că o luaseră din loc, pășind armonios.

M-am îndreptat în grabă spre facultatea de Fizică, în capătul campusului.

*

După asta, nu l am mai văzut pe Nishino multă vreme. Probabil că nici nu mi-aș mai fi amintit vreodată de existența lui.

Numai că a fost întîmplarea cu țevile din lut. Din cauza lor, ne-am întîlnit din nou.

Avusesem o săptămînă foarte ocupată. Luni fusesem cu Minagawa. Marți la prînz, cu Suzuki, iar seara, cu Kaneko. M-am întors acasă după miezul nopții, cînd m-a vizitat Munakata. Miercuri și joi am avut laboratoare și am stat pînă tîrziu la școală, așa că am fost singură, dar vineri și sîmbătă am înnoptat la Nakajima.

M-am culcat cu fiecare dintre ei, bineînțeles.

Nu știu dacă-i o chestie total ieșită din comun să te culci într-o săptămînă cu cinci băieți, sau dacă e ceva cît se poate de firesc. Doar că, la întrebarea pe care mi-o pusese cîndva Nishino, dacă mă culc cu oricine, răspunsul era negativ.

Nu mă culc cu oricine. Nu m-am culcat niciodată cu un bărbat care să nu-mi stîrnească interesul. Întotdeauna fac sex din pură curiozitate. La fel cum în liceu am candidat la conducerea asociației elevilor.

Aşa că în săptămîna aia am petrecut momente intime cu fiecare dintre cei cinci. Partea ca lumea cînd sînt cu un tip sînt momentele intime. El se obişnuieşte cu mine. Îmi destăinuie afectuos părerile. Îşi pierde puţin din maniere. Se simplifică. Apoi, dacă lucrurile merg cum trebuie, începe să mă îndrăgească.

Duminica am petrecut-o singură. Duminicile sînt zile de odihnă. Spăl, fac curat, gătesc, mă uit la televizor, la baseball sau la vreun maraton, iar în sezonul de sumo mă uit la sumo. Cu toată curiozitatea mea, obosesc să petrec 24 din 24 în compania oamenilor.

Cînd se înserează merg într-un parc mare din apropiere. Un colţ e amenajat cu leagăne pentru copii, dar există şi o parte care e practic un cîmp lăsat la voia întîmplării.

Mereu intru în cîmp. Stau în iarba care-mi gîdilă gleznele şi mă uit la balansoare şi la tobogane. La ora aia nu se zăreşte nimeni în parc. Balansoarele se leagănă în bătaia vîntului. Scîrţ, scîrţ. Iarba de la picioarele mele foşneşte.

În parcul ăsta mă strecuram uneori în ţevi. În mijlocul terenului sălbatic, într-o parte unde iarba creştea luxuriant, ploile scoseseră la iveală cîteva ţevi din lut, largi de peste un metru. De cum le-am văzut m-am gîndit că o să mă destind dacă mă bag în ele, aşa că asta am şi făcut, fără întîrziere. Ştiu că repet, dar sînt fidelă curiozităţii mele.

Şi în duminica aia am intrat într-o ţeavă. Am deschis un album de fotografie pe care îl adusesem cu mine şi,

sprijinindu-mi spatele de rotunjimea țevii, am început să mă uit la poze alb-negru. Era întuneric, fiindcă intrasem mai adînc decît de obicei. Am privit îndelung o fotografie cu vreo paisprezece pisici pe malul mării. Din toată cartea, poza asta avea cel mai puternic contrast între nuanțele de gri și se vedea ușor în lumina slabă.

Se pare că am aţipit fără să îmi dau seama.

— la uite-o pe Misono-san! s-a auzit o voce care m-a speriat și m-a trezit.

M-am lovit cu capul de țeavă.

— A! am icnit.

— Ah, scuză-mă, a răsunat glasul din nou. Dar acum sîntem chit.

Mi-am frecat țeasta și m-am uitat spre gura țevii. Bărbatul care părea să fie stăpînul vocii se ciucise și dădea să intre. Avînd lumina în spate, nu-i puteam vedea chipul. Dar aveam idee cam cine putea fi.

Vocea aia curată și relaxată nu-i putea aparține decît lui Nishino.

*

— Țeava asta e grozav de plăcută, a zis el, odată ajuns lîngă mine.

Se înserase de-a binelea. Eu, obișnuită cu întunericul, distingeam clar profilul lui Nishino, dar el, abia intrat, probabil nu vedea mai nimic. Bîjbîind cu mîinile, s-a sprijinit cu spatele de țeavă.

— Îmi plac ţevile din lut. De aia în general duminica umblu să văd ţevi, a zis Nishino.

— Îţi plac ţevile? am întrebat uimită. Ce tip bizar!

Cum se aşezase lipit de mine, îi simţeam căldura corpului. Era foarte liniştitor cu el acolo, înăuntrul ţevii. La fel de bine ca singură. Nu simţeam că mă aflu lîngă un străin. Cred că semăna puţin cu atunci cînd eşti în toiul unei partide de sex.

— Scuză-mă pentru ziua aia, a zis Nishino uitîndu-se scrutător la mine.

Cred că se obişnuise suficient cu întunericul, pentru că mi-a atins deodată bretonul cu degetele.

— Pentru care zi?

— Cînd ţi-am pus o întrebare cam ciudată.

— Întrebarea a fost cum a fost, dar mai ciudat mi se pare ca un tip pe care nu-l cunosc să ştie amănunte despre viaţa mea sexuală, am zis.

— Mi-a povestit Minagawa-san.

— A, da?

Minagawa era tipul de luni. Ba nu, de marţi? Nu-mi amintesc prea bine. În orice caz, era unul dintre cei doi băieţi de la facultatea de Economie pe care îi ştiam. Avusesem o oarecare bănuială că Minagawa e cam nesăbuit şi uite că nu mă înşelasem.

— Dar de ce m-ai întrebat direct aşa ceva? am zis după cîteva clipe de tăcere.

— Voiam să ştiu, a mărturisit Nishino.

Deschisese larg ochii. Avea aceeaşi expresie ca prima dată cînd mă întrebase.

— Ce voiai să știi?

— Cum să faci să iubești.

— Hă?

De unde pînă unde? Într-o țeavă! Să mă întrebe unul din lucrurile atît de importante din viață. Ce-o mai fi și cu tipul ăsta?

Așa ce m-a surprins, că m-a luat sughițatul. Sughițurile țîșneau ca dintr-un gheizer, de cîteva ori puternic, apoi la fiecare cîteva secunde, încet.

— Nu te mai oprești, a chicotit Nishino.

— Nu! am răspuns printre sughițuri.

— Hai să te ajut.

În secunda în care a zis asta, mi-a ridicat bărbia și și-a lipit buzele de ale mele. Și-a băgat limba în gura mea și a plimbat-o peste tot. O vreme a încercat de tot felul.

— Dar uite că tot nu mă opresc, am spus cînd Nishino s-a îndepărtat de fața mea.

Și-a umflat obrajii, îmbufnat.

— De bună seamă, nu-s bun de nimic. Nici măcar să opresc niște sughițuri.

Părea îngrozitor de trist. Am crezut că glumește, dar devenise neobișnuit de serios.

— Măi, măi, am rîs.

În țeava de pămînt. Bătîndu-l pe Nishino peste obrajii umflați.

Mi se stîrnise o curiozitate grozavă în privința tipului ăstuia.

— Vrei să vii la mine azi? l-am întrebat repede.

— Îhî, a răspuns el.

Ne-am tîrît pînă la ieşirea din ţeavă. Afară se înnoptase de tot. Sughiţul mi-a trecut la un moment dat.

*

Numai că în seara aia nu m-am culcat cu el.

În schimb, i-am gătit cina. Pe lîngă cartofii fierţi pe care-i făcusem la prînz, am prăjit nişte ouă cu şuncă. Apoi, supă miso cu tofu. Pînă la urmă, duminica e zi de relaş, poate că de-asta evitasem, inconştient, să mă culc cu el.

În compensaţie, Nishino mi-a istorisit viaţa lui.

— E destul de straniu să spun lucrurile astea unei fete de la prima întîlnire şi, chiar dacă aş vrea s-o fac, de multe ori mi-e absolut cu neputinţă, a zis el ca introducere.

— Nu sîntem la prima întîlnire, l-am corectat şi el a încuviinţat, cu ochii larg deschişi.

— Da, aşa e. Şi chiar dacă abia te-am cunoscut, totuşi...

A dat să spună ceva şi şi-a înclinat capul într-o parte. Ciudat băiatul, mi-am zis. Îţi atrage atenţia. Dar ceva e în neregulă.

— Tu nu eşti un om pe care-l întîlnesc întîia oară. Eşti cineva foarte apropiat şi de care mi-e dor, a continuat el liniştit.

— Ce? Iar faci ca la ţeavă, de ce dai buzna aşa în lumea mea?

— Ah, scuză-mă, şi-a cerut iertare pe un ton sincer. Dar să ştii că aşa e, mi-e foarte dor. Stai puţin, nu *de tine* mi-e dor, te-am luat prea repede. Deci...

Şi-a continuat povestea. Pe scurt, iată despre ce era vorba...

*

Nishino avusese o soră mai mare cu doisprezece ani.

Fata se căsătorise cînd Nishino era în şcoala primară.

Cîţiva ani mai tîrziu, născuse o fată.

După jumătate de an, copilul murise brusc din cauza unei maladii cardiace congenitale.

Relaţia dintre ea şi soţul ei, care nu mersese niciodată tocmai ca unsă, se complicase.

Starea de sănătate a femeii nu era deloc grozavă după moartea copilului.

Femeia se întorsese la părinţi.

Cu trei veri în urmă, cînd Nishino era într-a zecea, sora lui se sinucisese.

De atunci regreta toate lucrurile pe care nu le făcuse pentru ea şi se întreba dacă nu cumva încercase sentimente de iubire incestuoasă.

Iar eu, Nozomi Misono, eram leit sora lui.

*

— I-auzi, am spus eu precaută, cînd şi-a încheiat istorisirea.

Nu mi-ar fi trecut prin cap că pe sub pielea sănătoasă, fără nici un rid, dincolo de muşchi şi ţesut conjunctiv, se ascundea în el o asemenea poveste.

Îmi spusese totul în timp ce dădea gata patru ochiuri cu şuncă – el ceruse atîtea. Era atît de lipsit de orice apăsare, încît îmi venea să-l întreb dacă glumise.

— Trebuie că ţi-a fost greu, am zis în continuare, şi mai precaută.

Sfaturile despre viaţă erau în afara domeniului la care mă pricepeam. Cu-atît mai mult dacă venea vorba de iubiri incestuoase.

— Auzi, după masă, ce zici, facem sex? l-am întrebat, fiindcă prea părea detaşat după ce-şi terminase de spus povestea.

Părea atît de calm, încît cred că mă speriase puţin.

— Nu, nu pot să fac sex cu tine. Cel puţin nu acum. N-am reuşit încă să-mi dau seama dacă voiam să mă culc cu sora mea sau nu, mi-a răspuns serios.

Am vrut să-i zic că eu nu sînt sora lui, dar am renunţat.

Nishino luase un măr din coşul de pe masă şi-l răsucea în mînă.

— Să ţi-l curăţ? am întrebat.

— Da. Dacă poţi, tai bucăţile în formă de iepuraş?

la uite, un tip pe care îl încîntă să tai coaja merelor în formă de urechi de iepure!

— Sigur, dar s-ar putea să nu-mi iasă cum trebuie, am răspuns şi am început să tai mărul.

Nishino se uita bucuros la mîinile mele manevrînd cuţitul.

— Aşa mi le curăţa sora mea pe vremuri, a zis el şi a rîs.

Mi-am înghiţit un nod în gît.

— Ba nu, nu mă mai gîndesc la chestii dubioase, sînt ancorat în prezent! a zis Nishino deschizînd larg ochii.

— Cu-atît mai dubios e să spui chestii din astea, i-am răspuns după un moment de pauză, cu un aer cît am putut de pozitiv.

Din pricina relaxării de după încordare, a fost cît pe ce să scap cuţitul din mînă. L-am apucat bine, ca să nu-şi dea seama Nishino, am făcut doi iepuraşi şi i-am pus în faţă. Am tăiat încă două felii normale din fruct şi le-am mîncat.

În încăpere nu se auzea decît ronţăit de mere.

*

— Dar de ce? a întrebat Nishino.

Pînă la urmă, în ziua următoare m-am culcat cu el. În timp ce spunea că „cel puţin deocamdată nu pot".

Nishino o lălăise la mine şi pînă la urmă nu mi-a mai venit să încerc să-l fac să plece, aşa că l-am ţinut peste noapte. Asta deşi hotărîsem că numai Munakata, care avea nevastă şi copil, putea rămîne la mine - fiindcă mă gîndeam că cineva cu nevastă şi copil nu obişnuieşte să doarmă prin alte părţi.

Nishino avea un apetit sexual pe măsura celui pentru mîncare.

Toţi băieţii de douăzeci de ani vor s-o facă cît mai mult, aşa zicea Munakata, dar sînt diferenţe mari de la om la om. Existau băieţi cu libido ca al lui Nishino,

dar şi băieţi pe care nu-i interesa mai deloc sexul. Apoi, faţa de marea masă a băieţilor, apetitul lui Nishino era mai viu. Libidoul lui avea, cum să zic, ceva vîrtos în sine, care nu exista la alţi băieţi.

Un apetit sexual vîrtos nu înseamnă neapărat că sexul e reuşit, dar cu Nishino era bine. Mă gîndeam că-l aşteaptă un viitor mare. Deşi nu era clar ce însemna „mare". Mă tot întrebam şi chicoteam.

Nishino m-a întrebat ce am de rîd.

— Nimic, i-am zis, dar răspunsul nu l-a mulţumit. În privinţa asta era ca toţi ceilalţi băieţi.

— Dar de ce te culci totuşi cu tot felul de tipi? m-a întrebat alene cînd în sfîrşit se potolise, iar eu îmi trăsesem plapuma pînă sub bărbie şi mă pregăteam de somn.

— Păi şi tu cu Kanoko? am întrebat la rîndul meu.

— Ah, da? a făcut Nishino, surprins. Cum adică, înseamnă că umblu cu două în acelaşi timp?

— Ce prostii spui, i-am zis încruntîndu-mă.

Aş fi putut să rîd, dar nu mi venea. Fiindcă mi-am dat seama că Nishino era cu adevărat dezorientat. În momentele alea, uitase cu desăvîrşire de Kanono-chan.

— Nu sîntem încă atît de apropiaţi încît să poţi să spui că umbli şi cu mine, i-am trîntit-o.

Kanoko îmi stătea pe cap. Dar în nici un caz nu-mi era nesuferită. În situaţia asta, mai degrabă Nishino mi-era nesuferit.

— Dar nu vreau ca noi doi să ne oprim aici.

— Cum ne-o fi soarta, i-am răspuns plat.

Mi-am adus aminte de întrebarea lui, cum să faci să iubeşti pe cineva. Dar e atît de uşor să iubeşti, am blestemat în sinea mea.

Tocmai pentru el, pentru care totul se desfăşura atît de simplu, mi-am zis. În secunda aia mi-a repugnat Nishino. Şi sexul ăla bun cu el mi-a repugnat. A fost cît pe ce să-i spun să plece. Dar nu i-am zis. Fiindcă ştiam că să-l detest Nishino însemna, de fapt, să mă detest pe mine însămi.

Nishino era rece. Însă răceala lui avea în ea un strat de căldură. Era mult mai rău decît dacă ar fi fost rece în întregime. De exemplu, era ca şi cînd aş fi vrut să-i iubesc pe toţi băieţii cu care mă culcam, dar în realitate nu l-aş fi iubit pe nici unul.

— Sora ta ar fi tristă, i-am spus.

Nishino s-a schimbat la faţă.

— Eşti urîcioasă, mi-a şoptit.

— Aşa e, am răspuns zîmbind.

Nishino s-a îmbrăcat şi a plecat. Apoi, multă vreme, n-a mai luat legătura cu mine.

*

Pentru cîte puţin, mi s-au schimbat partenerii de sex.

M-am despărţit de Minagawa – odată ce am aflat că e nesăbuit, m-am îndepărtat de el –, Kaneko a terminat facultatea şi ne-am înstrăinat, iar Munakata-san era ocupat cu serviciul, în schimb au apărut Hakozaki, Taishō şi Nozue. Cînd s-au adăugat şi Nekoda şi Minakata, numărul „bărbaţilor pe care îi iubeam" a ajuns

la maximum şi, în anul patru, echipa de lucru era aranjată.

Aveam parteneri cărora le declarasem că „iubesc" mai mulţi bărbaţi, dar şi parteneri cărora nu le destăinuisem – chiar dacă or fi bănuit ei ceva. Le spuneam sau nu, în funcţie de caracterul fiecăruia.

Printre bărbaţii cărora socotisem că le pot spune nu se număra nici unul care să se împotrivească vehement faptului că mă văd şi cu alţii. Nu ştiu dacă asta indica nepăsarea lor faţă de mine sau o atitudine de detaşare generală, dar pot spune măcar atîta lucru: mă pricepeam să judec caracterul oamenilor. Doar cu Minagawa cel nesăbuit se poate spune că o cam dăduse în bară.

În felul ăsta îmi petreceam vremea, fără să se întîmple nimic deosebit. De Nishino aproape că uitasem. Cu atît mai mult m-a uimit cînd l-am revăzut, cam la un an după ce ne întîlnirăm la ţevile din lut şi făcusem sex a doua zi.

Ne-am ciocnit unul de altul la toaleta comună a unei cîrciumi de lîngă universitate.

— Nozomi, mă simt gol pe dinăuntru, mi-a zis Nishino în clipa cînd a dat cu ochii de mine.

Vorbea de parcă nu ne văzuserăm decît de o zi.

Aşa cum îl ştiam, un tip care aluneca foarte uşor în lumea lui.

— A, da? am răspuns rece.

Nishino era destul de beat. Respiraţia i se îmbibase de alcool.

— Nu ţin la băutură, mi-a şoptit.

În următorul moment, fără să-mi lase timp să mă feresc, m-a sărutat fără vreun pic de ezitare, în faţa chiuvetei, tot aşa, de parcă tocmai ce ne întîlnirăm cu o zi înainte.

— Hai să fugim în lume, mi-a propus, cu un fir de salivă transparentă şi lucioasă scurgîndu-i-se pe buze.

— Nu vreau.

— Atunci, vrei să fii în schimb iubita mea?

— Să fugim împreună şi să îţi fiu iubită nu sînt deloc lucruri opuse, de ce zici „în schimb"?

— A, da? a făcut el, cu ochii larg deschişi.

O vreme a rămas pe gînduri.

La cît de beat era, m-am gîndit să mă întorc la masă, şi i-am întors spatele. În clipa aia, spre uimirea mea, Nishino a izbucnit în hohote de plîns.

*

— Ua, ua! făcea.

Plîngea nu în tăcere, ca un bărbat la vîrsta studenţiei, ci ca un ţînc de cinci ani.

— Nozomi-san, sînt foarte trist, mi-a zis printre sughiţuri.

— Potoleşte-te, am murmurat, dar vocea mea nu a ajuns pînă la el.

Nishino plîngea întruna.

— De ce-i lumea aşa, fără capăt? a întrebat.

— Ei, am zis, dar şi de data asta glasul mi-a fost acoperit de plînsul lui.

— Mi se pare insuportabil lucrul ăsta!

— Așa e, am încuviințat.

Ce altceva să fac?

— Nozomi, tu o să fii om de știință, nu? În cazul ăsta, poți să-mi explici de ce e lumea așa cum e, nu?

— Probabil n-o să fiu om de știință. Nu sînt făcută pentru asta.

— Deci lumea e din ce în ce mai fără capăt?

— Îhî. Lumea chiar că nu are capăt. Dar n-ai ce-i face, așa e, pentru că de la Big Bang, universul continuă să se expandeze, i-am răspuns serios lui Nishino, încercînd cumva să-l liniștesc.

— Universul se expandează? m-a întrebat cu ochii larg deschiși.

— Așa se zice.

— Și de partea cealaltă a universului ce e?

— De partea cealaltă?

— Da. Dincolo de capătul universului în expansiune, acolo unde încă nu e univers?

Am rămas fără cuvinte. La asta nu mă gîndisem niciodată. Spațiul gol de dincolo de lumea noastră? Nimic? Dar oare chiar nu e nimic pe partea cealaltă? Și nimicul ăsta, concret, ce înseamnă?

— Dincolo nu există nimic, am reușit să zic pînă la urmă.

Dincolo nu există nimic. Nimica, nimicuța. Cu convingerea asta în adîncul sufletului m-am întors spre Nishino. Ca să faci față unui copil de cinci ani cu nervii întinși, trebuie să ai și tu nervii la fel de întinși.

— Da? Dincolo de lumea fără capăt nu e nimic? a repetat Nishino după un timp.

În sfîrşit vocea îi revenise la normal. Nu mai plîngea.

— Nozomi-san, scuză-mă!

A urmat o tăcere.

— Nu mai plînsesem de mult. Cred că de cînd a murit soră-mea.

Cuvintele lui m-au luat pe nepregătite şi a fost cît pe ce să încep şi eu să plîng. Probabil că era contagios.

— Nasol, am zis şi m-am întors cu spatele la el.

Apoi, fără să mă mai uit în urmă, am ieşit din toaleta comună.

M-am întors la masa mea unde colegii de grupă cîntau un cîntec deocheat. Am oftat şi mi-am umplut din nou ceşcuţa cu băutură. Am mai oftat de cîteva ori şi am sorbit apoi puţin cîte puţin din sake-ul care se răcise.

▪

Cu Nishino m-am mai văzut numai o dată, cu o zi înainte de terminarea facultăţii.

Îmi găsisem de lucru convenabil şi nici nu trebuia să mă mut de unde locuiam, aşa că în perioada aia eram foarte relaxată, observîndu-i de pe margine pe colegii prinşi pînă peste cap.

Am auzit o bătaie în uşă. Dar am interfon, mi-am zis şi am întredeschis suspicioasă uşa, fără să scot lanţul.

— Hei! a pătruns prin deschizătură vocea lui Nishino.

— Hei, am răspuns şi am desfăcut lanţul.

Nishino a intrat nonşalant în casă. Există nenumărate feluri în care un băiat intră întîia oară în casa unei fete, dar există şi mai multe feluri în care intră în casa unei fete cu care s-a culcat deja.

Nishino, fără a fi prea familiar sau excesiv de relaxat, cu un aer cît se poate de potrivit, a intrat. Sigur îl aşteaptă un viitor mare, mi-am zis.

— Uite, vreau să-ţi dau, a zis Nishino şi a scos din buzunar un obiect lunguieţ, care lucea albăstrui.

— Un termometru?

Nishino ţinea în palmă un termometru cu mercur, ca de pe vremuri, într-o cutiuţă cu capac albastru.

— Îhî. A fost al soră-mii.

— Ah, mi-am înghiţit un nod. Nu pot primi aşa ceva, am spus automat.

— E scîrbos, nu? a zis Nishino şi a rîs.

— Da, e scîrbos, i-am spus cinstit.

— Dar să ştii că după moartea ei, eu l-am folosit mereu, a încercat Nishino un argument cam îndoielnic.

— Asta e şi mai scîrbos, am zis, iar Nishino s-a scărpinat în creştet.

— Deci nu-l vrei? Deşi are căldura mea?

— Iar te afunzi în lumea ta.

La cuvintele mele, Nishino a izbucnit în hohote de rîs. Apoi şi-a luat o expresie neutră. Nishino-san, cel care apărea în momente neobişnuite, ca să-ţi aducă lucruri neobişnuite.

Am mîncat împreună de seară curry-ul care-mi rămăsese de la prînz şi ne-am despărţit fără să facem sex.

Asta a fost întreaga poveste despre Nishino.

Un băiat ciudat, îmi zic şi acum cînd mă gîndesc la el. N-am fost noi cine ştie ce apropiaţi, deşi cu impresia asta am rămas. Într-un fel, un tip cu sensibilitate, deşi nu părea să simtă unele lucruri.

Mă întrebam dacă aşa or fi copiii. Dacă stau să mă gîndesc, în ziua în care l-am întîlnit la ţeava din lut, chiar înainte de a adormi mi-a zis că ar fi preferat ca sora lui să fi născut un băiat, nu o fată. L-am întrebat de ce şi mi-a răspuns, după o clipă de tăcere:

— Ar fi fost reincarnarea mea.

— Păi cum să fie, dacă tu trăiai? N-avea cum să fie reincarnarea ta.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Dar măcar ar fi fost uşor să mă proiectez în el, nu s-a lăsat Nishino.

A doua zi dimineaţă, cînd mă spălam pe dinţi, a venit în spatele meu şi mi-a zis:

— M-am răzgîndit.

— Cu ce? am întrebat cu periuţa în gură.

— Morţii sînt morţi, n-o să mă mai gîndesc la trecut. În schimb, o să fac eu o fetiţă, în locul surorii mele, a zis.

— Asta-i şi mai greu de realizat, i-am trîntit-o sec, iar Nishino şi-a lăsat capul în pămînt.

— În orice caz, nu sînt mulţumit, a zis cu capul adînc plecat.

Cred că de-aia m-am culcat cu el pînă la urmă, din pricina felului în care îşi lăsase capul în jos.

După ultima întîlnire n-am mai avut nici o veste de la el. Pentru că insistase, acceptasem pînă la urmă termometrul. Uneori, fără nici un sens, îmi iau temperatura. De obicei e normală.

Cînd scutur termometrul, mişcînd iute din încheietura mîinii, se aude şuierul uşor al obiectului despicînd aerul. La auzul sunetului ăluia nu pot să nu mă gîndesc de fiecare dată la viaţa lui Nishino.

Cîndva, într-o bună zi, va reuşi oare să-şi întîlnească sora şi nepoata?

A reuşit să afle ce este dincolo de universul în expansiune?

A reuşit să iubească pe cineva?

În lumea asta fără capăt, a reuşit să îşi găsească un loc al lui?